

EMPERYALİZME, FAŞİZME ve HER TÜR DEN GERİCİLİĞE KARŞI

MÜCADELE

Sayı: 208 • Kasım 2010 • Masrafı: 2€

ATİK (Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu) Yayın Organı • İnternet: www.atik-online.net

AVRUPA'DA TASSARUF PAKETLERİNE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Avrupa Birliği'nin bir yönelimi olarak tüm Avrupa ülkelerinde; dar gelirlilerin, devlet memurlarının, emeklilerin, kısacası aylık karşılığında çalışan tüm emekçilerin yoğun olarak etkileneceği yeni tasarruf paketleri yürürlüğe koyulmaya başlandı. Her ülkenin kendi özgünlüğünde ele aldığı bu tasarruf paketlerinin içeriği esasta aynıdır. Sosyal hakların kısıtlanması, memur maaşlarının dondurulması, yada düşürülmesi, emeklilik

maaşlarının dondurulması, sosyal yardımdan geçinenlerin gelirlerinin düşürülmesi, kiralık iş gücünün tüm alanlarda uygulanarak ucuz iş gücünün geliştirilmesi, işsizler ordusunun düşürülmesi için işsizlerin ucuz iş gücünün olduğu alanlarda çalışmaya zorlanması... Tüm bunlar; emperyalist sistemin 2008'den beri derinleşen mali krizinin emekçilerin sırtından atlatılmasının planlarıdır.

→ sayfa 3'te

"Özgürlük burjuvaziye, Sorumluluk işçi-emekçiye"

Hollanda parlamento seçimlerinin ardında uzun bir süre geçmesine rağmen bir türlü kurulamayan hükümet kraliçenin verdiği talimat ile üç sağcı ve ırkçı partiler arasında varılan anlaşma sonucunda işçi-emekçi düşmanı yeni bir hükümet kuruldu. "Özgürlük ve sorumluluk" sloganı adı altında, Sermaye (İşverenler) partisinin başkanlığında; Liberal parti, Hıristiyan demokratlar ve ırkçı özgürlükler partisinin dışarıda desteği ile asgari ortak noktalarda anlaşma sağlayan azınlık hükümeti, hazırladığı hükümet programında Kraliçenin onayında geçirerek göreve başladı.

→ sayfa 10'da

Pazartesi Eylemcileri 7. Yılında da Sosyal Yıkıma, Hak Gasplarına ve Irkçılığa Karşı Yürüdü

Artan sosyal eşitsizliğe, hak gasplarına, ırkçılığa ve adaletsizliğe karşı emekçiler Berlin sokaklarında idi. Yaklaşık 7 yıl önce SPD-Yeşiller hükümetinin Agenda 2010 politikalarına karşı tepki olarak doğan Pazartesi eylemlerinin (Montagsdemo) 7. yılında işçi ve emekçiler yaşanabilir bir geleceğin sağlanması ve Harz IV yasaının kaldırılması için seslerini yükselttiler.

→ sayfa 9'da

BAŞYAZI

RÜZGAR; DOĞRU KULLANANA ENGEL OLMAZ!

Yeni bir Mücadele sayısında gelişmekte olan bir muhalefetle gene birlikteyiz. Son sayımızdan bu yana göz önüne alınması gereken önemli gelişmelerde vardır. Bu gelişmeler özellikle eğitim ve emek alanlarındadır.

Bologna sürecinin ertelenmesiyle eğitim üzerindeki ekonomik planlarını zamana yayan egemenler, bugün o planlarda eğitim emekçileri içinde yaptıkları ayarlamaları gündeme sokmuştur. Bundan ötürü bir çok ülkede 19 Ekim günü protestolar düzenlenmiş, var olan eylemlerde eğitimciler ve öğrenciler geçen sene sekteye uğrayan birlikteliği yakalamıştır.

Diğer yandan ise işçi-emekçi alanında egemenlerin yeni yaklaşımlarıyla karşı karşıyayız. Avusturya'da ülkenin en büyük madeni "tasarruf" politikası denerek kapanmaktadır ve işçileri de eyleme girişmiştir. Keza Fransa'da emeklilik yaşını artırmaya yönelik yeni sosyal "reform" yasasından ötürü halk sokağa dökülmüş halde. 6 günü aşkın süredir Fransa sokakları resmen yanmaktadır. Diğer yandan ise Fransa akaryakıt stoğunun bittiğinden bahsederek yeni zamları yapmanın peşindedir. En son olarak stratejik anlar için depolanan stoğunu kullanıma açtığını söyledi. Fransa'da işçi eylemlerine destek için sokağa çıkan öğrenci gençlik "İşçilerin askerleriyiz" yazılı pankartlarla yürümektedir.

Tüm bunlar öncesinde tahlil ettiğimiz egemenlerin krizini doğrulamakta ve tahmin edilebilen hatta ilerlediğini göstermektedir. Emperyalistler bugün herşeyden (yeraltı kaynakları, kamu alanı, finans kapitaleri...vb.) tasarruf ederek ana paralarını derli toplu tutmanın ve arttırmanın derdine düşmüştür. Zaten var olmayan sanal sermayeyi büyütebilmek ve spekülatif borsalarda kendi pozisyonunu kurtarmak için emperyalistlerin doğal olarak ana paraya yani reel sermayeye ihtiyaçları vardır. Ancak bu sermayenin kaynağı gene tekrardan vergilendir-

me, sosyal hizmetlerde kısıntıya gitme, emeklilik yaşını yükselterek daha uzun süre daha fazla prim alma gibi politikalarla ve eğitim ve sağlık alanlarında başlatmış olduğu özelleştirme-ticarileştirme politikalarıyla yapmanın peşindedir.

Nitekim, ticarileştirme ve tasarruf politikalarının biz göçmenlere de ayrıca bir yansıması var. Özellikle Almanya başta olmak üzere bir çok ülkede işçi sınıfını bölmeye, oluşabilecek muhalefet dalgalarından korkma başlı başına bir hastalık halini aldı. Almanya'da "Çok kültürlülük ölmüştür" söylemi sadece göçmenleri ve haklarını yadsımaya/yoksalmaya yönelik bir yaklaşımdır. Diğer yandan Avusturya'da Viyana'da yapılan seçimlerde FPÖ'nün yükselişi de kışkırtılmaya çalışılan ırkçı-ayırıcı politikaların bir yansımasıdır. Göçmenleri mensubu oldukları sınıftan kopartma, soyutlama ve başkalaştırma çabalarını nafile çıkartmak, var olan saldırılara karşı sınıfsal tavır almak bugün karşımızda bir hedef olarak durmaktadır.

Yapacağımız çalışmalarda özellikle karşımızda, son saldırıları ve aralarındaki ilişkileri etkin bir biçimde teşhir etmek, örgütsel olarak bu konudaki yaklaşımlarımızı koymak, varolan saldırılarla gelişen ırkçılığa karşı sınıfsal dayanışmayı güçlendirmek bir görev olarak durmaktadır. Bu perspektifle beraber çalışma yapılabilecek en geniş zemini yakalamak, varolan platformlara katılmak, yoksa da çağrısını yaparak örgütlemek önümüzdeki ilk basamaktır. Tüm ATİK faaliyetçileri ve üyeleri önümüzde duran bu süreçte sert rüzgarları yelkenlerine de doldurabilir, ümitsizlik veren bu tabloyu gerçek bir çözüme de çevirebilir.

İrkçılığın artması, yabancı yasalarının ve anti-terör yasalarının kapsamının genişletilmesi, entegrasyon bitmiştir söylemleri sadece ve sadece demokrasi güçlerinin önüne bir engel olmamaktadır. Doğru bir teşhir politi-

kası ile bunlar aynı zamanda demokrasi güçlerine kan taşıyan, yelkenlerine rüzgar dolduran politikalarıdır. Rüzgarı nasıl kullanacağını bilenler elbetteki akıntının tersine gidebilirler. Burada yaşadığımız/yaşayacağımız tek sıkıntımız taktik önderlik konusudur ve çözüm nitekim gene çelişkinin kendi

içinde yani kendi bakış açımızdadır. İlerleyen süreçte daha somut saldırılarla karşılaşacağımız, haliyle daha geniş direnişler göreceğimiz kesindir. Bunun içinde şimdiden kollarımızı sıvayıp doğru bakış açısıyla işimize sarılmalıyız.

Yeni Kadın

5. KURULTAYIMIZA GİDERKEN; MİRABELL KARDEŞLERİN KATLEDİŞLERİNİN 50. YILININ ÖFKE VE İSYANI İLE HAYKITIYORUZ! ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZÜ İNADINA GÜÇLENDİRİYORUZ!

ALMANYA 5. KADINLAR KURULTAYI PROGRAMI

12.00 – 12.15	Selamlama ve Delege tespiti
12.20 – 12.25	Saygı duruşu
12.25 – 12.35	Divan seçimi
12.40 – 12.45	Kurultay gündeminin onaylanması
12.50 – 13.00	Açılış konuşması
13.00 – 13.15	Mola
13.15 – 14.15	Tüzük tartışması
14.15 – 14.25	Mola
14.25 – 15.30	Tüzük tartışması
15.30 – 15.40	Mola
15.40 – 16.40	Tüzük tartışması ve tartışmanın toparlanması
16.40 - 16.50	Mola
16.50 – 18.15	Faaliyet raporunun sunumu ve tartışılması
18.15 – 19.00	Akşam yemeği molası
19.00 – 19.30	Faaliyet raporunun toparlanması ve onaylanması
19.30 – 19.50	Yeni yönetim organının seçimi
19.50 - 20.00	ATİK Kadınlar Kongresi için delege tespiti (10 delege)
20.00 – 20.10	Dilek ve temenniler
20.15	Kapanış

Tarih: 20 KASIM 2011 Cumartesi

Saat: 11.30

Adres: TÜRKİYELİ İŞÇİLER DERNEĞİ

Walramstr. 16 a - 65183 Wiesbaden

ATİK
AHM - ATİK Haber Merkezi

Internet: www.atik-online.net

e-mail: atik2@atik-online.net

Impressum:

V.i.S.d.P

I. Yildirim

Postapart nummer 15809

6802 JX Arnhem

Nederland

Yazışma Adresleri:

Nelson Mandela plein 1

2575 T.H. Deen-Haag

Nederland

haber göndermek için:

mucadele1976@yahoo.de

Internet: www.atik-online.net

e-mail: info@atik-online.net

AVRUPA'DA TASSARUF PAKETLERİNE KARŞI MÜCADELEYİ BÜYÜTELİM!

Avrupa Birliği'nin bir yönelimi olarak tüm Avrupa ülkelerinde; dar gelirlilerin, devlet memurlarının, emeklilerin, kısacası aylık karşılığında çalışan tüm emekçilerin yoğun olarak etkileyeceği yeni tasarruf paketleri yürürlüğe koyulmaya başlandı. Her ülkenin kendi özgünlüğünde ele aldığı bu tasarruf paketlerinin içeriği esasta aynıdır. Sosyal hakların kısıtlanması, memur mağaşlarının dondurulması, yada düşürülmesi, emeklilik mağaşlarının dondurulması, sosyal yardımdan geçinenlerin gelirlerinin düşürülmesi, kiralık iş gücünün tüm alanlarda uygulanarak ucuz iş gücünün geliştirilmesi, işsizler ordusunun düşürülmesi için işsizlerin ucuz iş gücünün olduğu alanlarda çalışmaya zorlanması... Tüm bunlar; emperyalist sistemin 2008'den beri derinleşen mali krizinin emekçilerin sırtından atlatılmasının planlarıdır.

Emperyalist sistemin derinleşen mali kriziyle birlikte, bir çok Avrupa ülkelerinde işçiler yoğun bir şekilde işten çıkartıldı. Bu işsizler ordusu günümüzde Avrupa toplamında 23 milyona ulaşmış durumdadır. İspanya'da olduğu gibi işsizlik oranı yüzde 20'lere varmaktadır bazı ülkelerde. Özellikle de gençlik içinde işsizlik oranı daha yoğun durumdadır. Tabi ki işsizlikte ilk

etkilenen, yada en ilk işten çıkartılanlar göçmen kökenli işçiler olmuştur. Fakat ekonomik verilere bakıldığında büyük tekellerin kârlarında yoğun bir artış olduğu söz konusudur. Bütün tekel bu süreci kullanarak; az işçiyle çok iş yapma ve kiralık iş gücünü geliştirmişlerdir. Bir çok şirkette çıkartılan işçiler, kiralık iş gücü olarak, düşük ücretle yeniden bu şirketlerde çalıştırılmaktadırlar.

Tüm Avrupa ülkelerinde yoğun bir şekilde kiralık iş gücü geliştirilmektedir. Normal ücretlerin neredeyse yarısına çalıştırılan bu işçiler; üretim alanlarında dahil olmak üzere tüm işlerde çalıştırılmaktadırlar günümüzde. Düşük ücrete çalıştırılan kiralık işçiler; süresiz iş sözleşmelerinden mahrum, sosyal haklardan mahrum, her an işten çıkartılma korkusuyla kölece çalıştırılmaktadırlar. Sayıları milyonlarca bulan bu işçiler, krizin derinleşmesiyle ilk olarak işten çıkartılanlarda bunlar olmuştur.

Güvencesiz, ucuz iş gücü ve sosyal haklardan mahrum bir şekilde çalıştırılan işçilerin, eşit işe eşit ücret taleplerini öne çıkartarak, tüm Avrupa ülkelerinde yaşanabilecek askâri taban ücreti talebini savunmalıyız. Sosyal hakların gaspına, emeklilik yaşının Avrupa ülkelerinde yükseltilmesine, sosyalden

geçimini sağlamak zorunda bırakılan emekçilerin haklarının kısıtlanmasına karşı; hangi kökende olursa olsun tüm emekçiler birlikte mücadele etmeliyiz.

Avrupa ülkelerinde tasarruf paketleriyle işçi ve emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı bu dönemde, ırkçı partilerin oylarının yükselmesi, Sarrazin örneğinde olduğu gibi, ırkçı açıklamaların yoğunlaşması ve buna karşı hiçbir önlemin alınmaması bir tesadüf değildir. Tamamen sistemin kendi politikasını hayata geçirmesi için, kamuoyunu bununla meşgul edip, diğer yandan istedikleri yasaları çıkarmaktır amaç. Bu süreçte göçmenlere

yönelik ayrımcı, ırkçı politikalara karşı mücadeleyi, işçi ve emekçilere yönelik saldırılara karşı mücadeleyle birleştirmeliyiz. Nasıl ki tasarruf paketleri kapsamındaki saldırılar tüm emekçilere yönelikse, bugün geliştirilen ırkçı politikalarda aynı şekilde tüm emekçilere yönelik bir saldırı olarak görülüp, karşısında durulmalıdır. Hangi kökende gelirsek gelelim; emekçiler olarak gelecek dönem ortak taleplerimiz doğrultusunda, tüm alanlarda birlikte mücadele edelim. Son baharla birlikte, tüm Avrupa'da gelecek eylemlerde sokaklarda daha aktif mücadeleyi geliştirelim.

ATİK Denetim Toplantısında Program Taslağı Tartışıldı

ATİK bünyesi tarafından bir süredir yapılan program tartışmalarına bir yenisi daha eklendi. Genel Konsey ve bağlı federasyon, gençlik, kadın yöneticilerinin yanı sıra ATİK Denetim Kurulu ve diğer komisyon temsilcileri katıldı. İki gün süren tartışmalara Başkan Musa Demir ve Genel Sekreter Süleyman Gürcan tarafından yapılan sunumlarla başladı.

Musa Demir tarafından yapılan sunumda genel yapısal sorunlara dikkat çekilerek, "göçmenlik olgusu tarihsel

bir gerçekliktir. Burada yürütülen mücadelenin sınıf eksenli olması temel olandır. Şimdiye kadar geçen sürede daralma yaşadık. Artık bu tersine dönmelidir. Programımız ortak fikirlerin netleşmesi olacaktır. Yerel çalışma alanının önemi açığa çıkarılarak, açık alan çalışmasının gerekleri yerine getirilmesi önemlidir. Yerel dernek yöneticilerine uygun kişilerin bu konulara teşvik edilmesi gerekir" dedi. Yapılan toplantının önemi dikkat çeken Başkan Musa Demir, "karşılıklı tecrübe

ve fikirlerin aktarılması çok önemli ve kolektif iradenin gelişmesine hizmet eder. Bünyemizde varolan farklı düşünceleri bir potada toplama ve sentezleme ancak kitleler tartışmaktan ve kitlelerle tartışarak bir programın oluşması gerekmektedir. Kongre gününe kadar en geniş cehede tartışmalar yürütülmeli ve kongrede kurumun bir anlamda bakış açısı netleştirilecektir" sözüne yer verdi.

Ardından bir konuşma yapan Süleyman Gürcan ise, işçi sınıfı içerisinde yapılacak çalışmalara vurgu yaparak bu çalışmaların önemine değindi. Gürcan, sınıf eksenli göçmen politikasının ancak ve ancak işçi sınıfı ile birlikte hareket edilerek başarılacağını, işçi temsilcilikleri, sendikal mücadele gibi alanların bizler için önemli olduğuna değindi. Belli alanlarda bu konuda ilerlemelerin olduğuna değinen genel sekreter Gürcan, bu meselenin her ATİK üyesinin bilincinde yer edinmesi gerektiğini vurguladı ve 16 Ekim'de Berlin'de yapılacak Enternasyonal Kül-

tür festivaline Almanya merkezli katılacaklarını duyurdu.

Federasyon yönetimi kurulları, YDG Merkezi Yönetim Kurulu ve Kadınlar komisyonu adına yapılan konuşmalarda yapılan yönelimler ve Konsey çalışmalarına ilişkin düşünceler aktarıldı.

Ertesi gün yapılan tartışmalarda ise, Genel Konsey tarafından sunulan program taslağına ilişkin görüşler yer aldı.

Son olarak ATİK Tatil kampının 17 Temmuz - 7 Ağustos 2011 tarihlerinde İspanya'da yapılacağını duyurusu ile iki günlük tartışmalar son buldu.

Program taslağına ilişkin olarak sunulan görüşlere, eleştiri ve önerilere cevap veren Genel Konsey'den bir temsilci, taslağın bu toplantıdan ve sonraki süreçlerde ortaya çıkan görüşlerle birlikte Konsey tarafından tekrardan ele alınacağını, Ocak 2011'de alanlara yeni bir taslağın sunulacağını belirttikten, alanlar yapılan tartışmaların en geniş kesimle yapılmasının önemine vurgu yaptı.

Yükselişe geçen 'yeni tip'te ırkçılık

Ufuk Berdan

Avrupa ülkelerini yeni tipte bir 'entel ırkçılık' ya da 'entel faşizm' türünden bir ötekileştirme ve dıştama furyası sarmış gidiyor. Avrupa toplumlari, 'zenofobi' veya bunun aktuel biçimi olan 'islamofobi' gibi göçmen karşıtlığına dayalı ırkçı eğilimler

biyolojik farklılıkların kültürel, toplumsal veya bireysel meseleleri de tayin etmesi gerektiğine, kendi ırkının diğerlerinden üstün olduğuna ve bu sayede diğerlerine hükmetme ve onları aşağılama hakkına sahip olduğuna inanmaktadır. İrkçılık, kapitalizm ile ve onun en yüksek aşaması emperyalizm ile birlikte farklı bir boyut ve nitelik kazanmıştır. Genel olarak klasik kapitalizm koşullarında daha çok sermaye egemenliğinin beslediği ekonomik, politik, sosyal, kül-

Danimarka, Belçika'da ırkçılık ve faşizm hızla kuvvet biriktiriyor. Kimsenin beklemediği ve herkesin şaşkınlıkla izlediği gibi İsveç'te dahi, ırkçı-faşist bir parti, "İsveç Demokratları" gibi sinsice bir isim altında parlamentoya giriyor. Eskiden sadece ırkçı ve faşist partilerin savunduğu 'göçmenlerin sınırdışı edilmesi, göçmen haklarının kısıtlanması, göç akımının derhal durdurulması' gibi en gerici talepler, şimdilerde sözde halk partisi olarak lanse edilen büyük burjuva partilerce yasal düzenlemeler olarak hazırlanıyor ve topluma dayatılıyor. İrkçı ve faşist partiler çeşitli tabuları kırma yolunda bir buzkıran rolü oynuyorlar sadece. Egemen burjuva partilerde bunların açtığı yolda kurnazca ilerleyerek gerici politikaları, yasaları ve uygulamaları peş peşe biçimlendiriyorlar. İrkçılık büyük burjuva sınıflardan başlayarak orta sınıfları, küçük burjuva sınıfları, sınıf bilincinden yoksun işçi ve emekçi sınıfları, köylü tabakaları manyetik etki alanına çekiyor. Politikacılar, akademisyenler, eğitimciler, yaşlı kesimler, gençler, kadınlar ve hatta çocuklar içinde dahi ırkçı söylemler ve düşünceler günlük dile ve ilişkilere yansıyor. Çalışma alanları, eğitim kurumları, kültür odakları, günlük sokak ilişkileri, bürokratik ilişkiler bu gerici trend içinde olumsuz etkileniyor. Modern toplumlar dikey ve yatay düzlemlerde inceltilmiş ve sürekli başka biçimlerde ortaya çıkan ırkçı söylemler ve politikalarla yeniden zehirleniyor.

Dünya savaşı sonrası ilk defa, binlerce Sinti-Roma kökenli göçmenler insanlık dışı yöntemlerle apar-topar sınırdışı edebiliyor. Ekonomik, politik, kültürel, sosyal boyutlarıyla köklü refah şövenizminden beslenerek gelişen yeni tipteki ırkçılık, adeta bir çığ gibi büyüyor. Uluslararası mali ve ekonomik kriz ertesi daha fazla yükselişe geçen burjuva ırkçılık heyhulası politik arenada 'sertlik ve güvenlik' yanlısı, militarist politikaları her tarafa yaygınlaştırıyor. Avrupa emperyalist-kapitalizmi, 21. Yüzyıl da, toplumsal ve devletsel ırkçılık biçimlerinden yeniden medet umuyorsa eğer, 'demokrasinin beşiği' sayılan bu coğrafyada burjuvazi olası iç savaşıardan ve sınıf çatışmalarından ciddi anlamda korkuyor demektir. Ne var ki, sınıf çatışmaları ve iç savaşlar bu durumu sistemsel ırkçılıkla bastırma istemine rağmen gündemden düşmez. Sınıf savaşımı yeni biçimler altında sürdürülerek, politik krizlerin daha da boyutlanmasına sebep olur.

Kapitalizm koşullarında, yeni tip ve biçimlerde ortaya çıkan güncel ırkçı politikaların uluslararası veya evrensel nedenleri olduğu gibi, yerel ve nesnel nedenleri de vardır. Eski ve yeni tiplerin iç içe geçmesiyle yeniden yükselişe geçmektedir ırkçılık. Evrensel nedenlere, dünya kapitalizminin kendini üretim, birikim ve dağılım (bölüşüm) süreçlerinde yeniden yapılandırması ve dolayısıyla toplumsal krizlerin gidereyak daha da derinleşmesi, örnek gösterilebilir. Bütün krizlerin faturasının halklara ve en geniş emekçi kesimlere

üzerinden korkunç bir hızla zehirlenmekte.

Avrupa genelinde genel bir yükseliş trendi içinde olmalarına rağmen, ırkçı ve faşist partiler, objektif olarak hala bir 'azınlık politik güç' durumundalar. Ne varki, güç olarak bu boyutuyla kalsalar bile, ırkçı düşünüş, söylem ve eylem tarzı politik, kamusal ve toplumsal alanlarda gittikçe yaygınlaşıyor, derinleşiyor ve üstelik kalıcılaşıyor. İrkçılık bireysel, kamusal, kültürel, siyasal, toplumsal, sistemsel boyutlarıyla derinleşiyor ve yeni krizlere yol açıyor. Bu gelişme tehlikeli bir durum iken, asıl tehlike, 'korku, fobi ve ötekileştirme' üzerine kurulu siyasetin suni olarak büyütülmesine burjuva, küçük burjuva politik partilerin de giderek daha fazla katılmalarıdır. Bu durum **açıktan ve dolaylı ırkçılığı** gerici platformlarda buluşturmaktadır. **Dıştalayıcı, horlayıcı, ötekileştirici ve hatta zoraki asimilasyoncu anlayış** 'modern' Avrupa toplumlarını ta 15. Yüzyıldan beri adeta çepe-çevre sarmaktadır. Günümüzdeki ırkçılık uluslararası ekonomik ve politik gelişmelerle birlikte yeni bir çehre kazanmaktadır.

Güncel ırkçı açıklamaları ve yorumları politik açıdan değerlendirmeden önce isterseniz ırkçılık nedir kısaca bir göz atalım:

Kavramsal ve genel anlamda ırkçılık:

İrkçilik; insan ırkları arasındaki

türel ve hukuksal boyutlarıyla 'refah şövenizmi'nden, 'sosyal şövenizm'den beslenir ırkçılık. Emperyalist egemenliğin en sivri ucu ve en gerici kesimi finans oligarşisinin kanlı ve açıktan şiddet iktidarı olan faşizm koşullarında, ve geçmişte Almanya'da ortaya çıktığı biçimiyle de, ırkçılık 'en üstün, en arı ırk-kafatasçılık' olarak ortaya çıkmıştır.

En yalın ifadeyle, *ırkçılık; kendi ırkını diğerlerinden üstün ve daha da ötesinde tayin eden olarak görmedir.* Ortaya çıkış nedenleri çoğunlukla ekonomik olmakla birlikte düşünsel, kültürel ve politik nedenlere de dayanmaktadır. İrkçı anlayışa sahip olmak, kendi kültür değerlerini hakim kriter olarak görmek ve etnozentrizm düşüncedir. Bunun yanında ırkçılık anlayışı farklılık korkusu (zenofobi), ırklar arasında birleşmelere ve ilişkilere karşıt olma ve milliyetçilik gibi kavramları da içermektedir. İrkçılık, sosyal ayrımcılığı, sosyal şövenizmi, ırklar arasında daima fark gözetilmesini, kitlesel katliamlara, pogromsal kıyımlar ve hatta soykırıma kadar varabilen şiddeti haklı göstermektedir.

Güncel boyutlarıyla ırkçılık:

Artık bir çok köklü Avrupa ülkesinde merkezi ve bölgesel parlamentolar ırkçı ve faşist parti temsilcilerinin zafer sarhoşu naralarına ve açıktan gövde gösterisine sahne oluyor. Almanya, Fransa, Hollanda, İsviçre, Avusturya,

21. yüzyılda modern ırkçılık bir devlet, hükümet veya toplum politikası olarak, eski süreçlerle kıyaslandığında artık daha çok, yukarıdan aşağıya doğru şekillendiriliyor. AB resmi politikası olarak karar altına alınan ve 2010 başından beri uygulamaya konulan 'Sınırdışı Direktifleri' kurumsal ırkçılığa meşruiyet kazandırıyor. Fransa, 2.

kesilmesi ise ırkçılığın yerel ve nesnel nedenlerine somut örnek olarak gösterilebilir. Her ülkede farklı yöntem

ve biçimler şeklinde faturanın halka kesilmesine sosyal ve politik hak gasparları bariz örnekler olarak verilebilir. Böylesine kısa bir makalede sıralanan bu tezleri detaylandırmak olanakları yoktur. Ancak süreç iyi takip edilerek politik incelenmeler ve değerlendirmeler somut şartların somut tahlili üzerine yoğunlaştırılırsa, sınıf bilinçli herkes benzer sonuçlara veya sentezlere rahatça ulaşabilir.

Burjuvazi halkın sırtına bindikçe, kitleler, otomatik bir şekilde ve her zaman sola kaymazlar. Bu bilinmektedir ve yaşam tarafından defalarca doğrulanmıştır bu durum. Yoksulluk, fakirlik, sefalet dolaysız olarak kitleleri sola yöneltseydi en sol kıta Afrika olurdu. Ama gerçeklerin ve pratikte toplumsal yaşamın ve hayatın akışının yasaları başkadır. Bir çok Avrupa ülkesi tarihinde de görüldüğü gibi; kitleler içinde, özellikle de sınıf bilinçleri olmayan emekçi kitleler içinde, politik sorgulamanın yanlış yerde yapılması eğilimine bağlı olarak, halk kesimleri de ırkçı ve faşizan politikalara aldanabilmektedir. Hatta devrimci mücadelelerin yenildiği, Lenin'in bu sürece 'irtica yılları' dediği, gerici dönemlerinde ise, ilerici ve nispeten sınıf bilinçli kitleler dahi faşizmin tuzaklarına pekala düşebilirler. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht gibi sosyalist önderlerin ve diğer devrimci kadroların hunharca katledilmesi sonrası Almanya'da ortaya çıkan '1918 Kasım Devrimi Yenilgisi' ertesinde görüldüğü gibi mesela...

'Sürdürülebilir kalkınma, sürdürülebilir gelişme, sürdürülebilir kriz, sürdürülebilir enerji ve/ya ekoloji krizi' gibi neo-liberal kapitalist tezler içinden geçtiğimiz bu tarihsel süreçte bir bir iflas ederken, ırkçılığın yeni biçimler altında yükselişe geçmesi bir tesadüf olmasa gerekir. Uluslararası veya emperyalist kapitalizm; 20. Yü-

yılın son çeyreğinden beri kapsamlı bir serbestleşme (liberalizasyon), özelleşme (privatizasyon) ve yeniden düzenleme (reorganizasyon) süreci yaşadı/yaşamaktadır. Neo-liberal dönüşüm yoluyla emperyalist kapitalizm küresel çapta yeniden yapılandırılırken, eskilerine 'şükür' ettirecek biçimde yeni saldırganlıklarında yolu döşeniyor aynı zamanda. Mal, meta, sermaye, hammadde, enerji, bilgi, patent ve kredi

pazarlarındaki rekabet ve egemenlik kavgasında sermaye, kendine daima yeşil ışık yakılmasını ve emeğin daima kırmızı ışıkta tutulmasını istemektedir. Bazen sarı ışık mübah görülsün ve biraz ilerlemesine göz yumulsa da, emek güçleri esasen burjuvazi ve uşaklarınınca daima dizginlenmek isteniyor.

Zenofobi, İslamofobi ve yeni tipte biyolojik-kültürel ırkçılık

AB'nin motor ülkesi Almanya'da neo-faşist örgütler, düşünceler ve sözde entellektüel bireyler her geçen gün politik atmosferi daha çok zehirlemeye ve toplumu suni karşıtlıklara bölmeye devam ediyorlar. Son günlerde Merkez Bankası eski Yönetim Kurulu ve SPD üyesi faşist **Thilo Sarrazin** tarafından tetiklenen ve hemen ertesinde Hristiyan Demokratik Birliği Partisi (CSU) başkanı ırkçı **Horst Seehofer** tarafından boyutlandırılan açıktan göçmen karşıtı söylemler toplumsal, kurumsal ve sistemsel ırkçılığı daha çok derinleştirmek içindir. Göçmenlerin, Türklerin, Arapların ve Müslümanların önemli bir bölümünün 'bilerek uyum sağlamadığı' üzerinden sürdürülen entegrasyon tartışmaları toplumsal ırkçılığın ve 'islamofobi'nin ne denli derin etkilere sahip olduğunu belgeler niteliktedir. Son günlerin ırkçı ve ötekileştirici söylemleri fikirsel kundakçılığa verilecek somut ve bariz örneklerdir. Faşist çeteler de işte bu fikirsel kundaklıktan beslenmekte ve göçmen karşıtı kanlı saldırılarını ve örgütlenmelerini her tarafa yaygınlaştırmaktalar. Thilo Sarrazin ve onun açtığı yoldan ilerleyen politikacılar tarafından '*biyolojik ve kültürel nedenlerden dolayı entegre olmayan müslüman göçmenler*' demagojisiyle suni korkular ve ötekileştirici yeni tabular yaratılıyor. Bu yapay korkulardan ve tabulardan beslenen saldırganlıklar sadece azınlıktaki göç-

menleri hedef almıyor, aslında çoğunluk yerleşik toplumu zehirliyor. Sözde 'biyolojik ve kültürel gerekçelere' dayandırılmak istenen göçmen karşıtı ırkçı savlar ortalığı toz-duman ediyor. '*Müslümanların Avrupa'nın yerleşik kültürlerine asla uyum sağlayamacağı*' veya '*biyolojik-kültürel yapılarından dolayı daha fazla ve çok çocuk doğurmak suretiyle, Avrupa toplumları içinde zeka ve akıl seviyesinin düşmesine neden oldukları*', '*müslümanların istemedikleri için öncü kültüre uyum sağlayamadıkları*' gibi açıktan ırkçı absurd iddialar ileri sürülüyor.

Burjuva partilerin temsilcileri, büyük şirketlerin yöneticileri, etkili kurumların yönetici bürokratlarınca artık açıktan savunulan yeni tipteki ırkçı söylemler toplumda geniş yankı bulabiliyor. '*biyolojik-kültürel gerekçeli*' diye de ilginç bir jargonla (aslında bu jargon çok eskiden beri kullanılıyor) dillendirilen bu yeni tipteki ırkçılık, Avrupa çoğunluk toplumlarında yeni mevziler ve alanlar kazanmaya devam ediyor. Kapitalist krizlerin süreklileştiği ve bedellerinin ağırlaştığı dönemlerde dikey ve yatay olarak dayatılan ırkçı, şöven ve faşizan görüşler geniş kabul görmüştük bulabiliyor ve kitleleri daha çok zehirliyor. Yeni tipler ve biçimler altında **fikirsel veya düşünsel kundakçılık** hızla palazlanıyor. **Fikirsel kundakçılık pratik kundakçılığa meşruluk ve kabul görmüştük zemini hazırlıyor. İşte asıl tehlike budur.** Asıl tehlike, sarhoş olduktan sonra ırkçı naralar atarak katliam yapmayı dahi göze alanlar değil, bu saldırgan eğilimlerin sistemli ve düzenli olarak fikirsel açıdan beslenmesidir. 'Yaşlı Avrupa'

tarihiyle gerçek anlamda bir türlü yüzleşemiyor. Tarihiyle gerçek anlamda yüzleşemeyince de bütün tarihsel haksızlıkları ortaya çıkararak ve onlara kaynaklık eden toplumsal nedenler de bertaraf edilmemiş oluyor. **Nedenleri ortadan kaldırmayan ve sonuçlar üzerinden geliştirilen bir yüzleşme**

ise ırkçılığı ve faşizmi yeniden ve yeniden üretebiliyor. Bu yüzleşememenin yarattığı tehlikeler yeniden patlak verebilecek toplumsal travmalara da gerçek bir kaynak teşkil ediyorlar!!!

Avrupa da ırkçılık 21. yüzyılda yeni toplumsal bir travma olarak büyüyor. Modern faşist düşünceler ve örgütlenmeler kimilerinin iddia ettiğinin tersine alt tabakaların değil, bilahare üst tabakaların yani üst sınıfların bir tercihi olarak ortaya çıkıyor. Emperyalist oligarşik düzenin bir iktidar biçimi olarak faşizm burjuvazinin en emperyal, en büyük ve en saldırgan kesiminin bir egemenlik biçimi idi. Günümüzde de farklı olmamakta ve faşizm egemen sınıfların bir tercihi olarak yeniden yükselmektedir. Kriz bahanesiyle aldatılan ve bilinçleri bulandırılan emekçi kitleler, küçük burjuva kesimler ve orta tabakalar içinde hızla gelişen yeni tipteki faşizan düşüncelerle yüzleşmek gerekmektedir. Bu örgütlenmeler tekeli büyük burjuvazinin modern ve yeni biçimler altında dayatılan sömürü, talan ve şiddet (haksız savaş) tercihlerinden beslenmektedir.

Sermayeye alt yapıda küresel çapta tanınan neo-liberal özgürlük, üst yapı ve uluslararası ilişkilerde militarizmi, faşizmi ve modern despotizmi dayatmaktadır. **Daha özgür sermaye, daha tutsak bir toplum yaratıyor.** Emperyalizme (ve sosyal emperyalizme), kapitalizme, faşizme, rassizme ve her türden gericiliğe karşı teorik ve pratik mücadele, ideolojik ve politik mücadele, sanatsal ve kültürel mücadele, sosyal ve eylemsel mücadele birbiriyle kopmaz biçimde bağlıdır. Bu mücadeleyi doğru, etkili ve başarılı yü-

rütmek eytişimsel ve tarihsel özdeki düşünmeyi yaşam ve mücadele tarzı haline getirmekle olasıdır. **Faşizme ve rassizme karşı mücadele ezilenler ve sömürülenler açısından bakıldığında en önemli mücadelelerden birisidir!!!**

ARTAN IRKÇILIĞA KARŞI TAVRIMIZ NE OLMALI?

Bugünlerde Avrupa'da eskiden de faal olan bir gericiliğin tekrardan hortladığını görüyoruz. Bir çok ülkedeki gelişmeler değerlendirildiğinde ırkçı-şöven akımlarda ciddi anlamda bir artış olduğu söylenebilir. Öte yandan bu durum aynı şekilde bir çok partinin söylem ve devlet politikalarına da yansımaktadır. Lakin gelişen bu durumu basit bir şekilde ırkçılık deyip geçmek bir noktada cahillik olur. Veya bazı şeyleri görmeden çocuksu bir solculuk yapmak da keza aynı şeye tekabül edecektir.

Artan ırkçılık gerçekte egemenlerin var etmek istediği ayrımcı politikaların işaretidir. Birden fazla örneği ve yorumunu yapabiliriz ama önemli olan bizim mücadelemize en fazla yararı sağlayacak olan bilimsel yorumu bulmaktır. Sırasıyla şöyle bir son dönem icraatlarını sayalım.

Belçika ve Hollanda yabancıların ve yabancı kökenli olanların (yani vatandaşlığa geçmiş göçmenlerin) banka hesaplarını ve emeklilik sigortalarını incelemeye alan yasayı resmileştirdi. Bu sayede eskiden Almanya'nın da yaptığı gibi artık göçmenlerden sadece o ülkedeki değil, aynı zamanda ana vatanlarındaki mal varlıkları, yatırımlar ve emeklilik sigortaları için vergi alabilecek. Düşünüldüğünde zaten başka bir devlet sınırlarında olan mal (yani o devlet tarafından zaten vergilendirilen mal) şimdide göç edilen ülke tarafından vergilendirilecek. Ancak yasanın temeli "Göçmenler haksız mal ediniyor" denilerek oluşturuldu ve yasaya destek verilmesi için kamuoyu da buna inandırıldı.

Öte yandan Hollanda'nın ünlü faşist partisi şu anda hükümette ve bu hükümete en fazla muhalif olan 2 parlamenter son dakikada karar değiştirerek hükümetin kurulmasını sağladı. Bir başka örnek ise o kadar fazla ulus ve milliyetten insanı barındırması ve göçmenlerin en yoğun olduğu ülke olmasına rağmen Fransa'dır. Kağıtsız göçmenlerin sendikasının bile olduğu Fransa, TC devletini aratmayan bir uygulamaya imza atarak ülkedeki tüm Romanları sınır dışı etme kararı alıyor. Bu karara destek bulmak içinse "kendi vatandaşlarının (yn: bu vatandaşlar arasında da göçmenler var) işsiz olduğu" iddiası ile ortaya çıkıyor Sarkozy.

İsviçre'de son 3 yıldır süren camii tartışmaları ise referandum halini aldı. Ülke nüfusunun belli bir payını oluşturan göçmenlerin azınlık sayılması fikrini ilk ortaya atan ülke şimdi "azınlık" olarak gördüklerinin inanç hakkının referandum üzerinden kendi sınıf kardeşlerine çaldırılmak niyetinde. Öte yandan ise ülkede en fazla sayılacak müslüman kökenleri göçmenleri ise bariz hedef tahtasına koymuş halde. Ve aynı İsviçre göçmenlerin sosyal haklarının en yoğun olduğu ülkelerden tekiydi.

En son örnek ise Almanya ve Avusturya. Çünkü buralarda yaşananları çok fazla açmaya gerek yok, zaten ortada olan olaylardır. Avusturya'nın Linz eyaletinde sınır dışı edilen ve yaşları 12'yi bile bulmayan ikiz kardeşlerin olayı aynı eyaletteki sözde demokratların yüksek oranda oy kaybet-

mesine sebep oldu. Viyana'da ise eyalet seçimlerinde ırkçı parti (FPÖ) görülmemiş bir artışla 2. Parti olarak çıktı karşımıza. FPÖ özellikle bu bölgede sadece göçmenlere ait kriminal olayları seçim malzemesi yaptı ve bunun üstünden yabancı düşmanlığını arttırmaya çalıştı.

Almanya ise gene niyetini açık seçik or-

taya koydu. "Müslümanlar ve Türkler (yn: kastedilen Türkiyeli göçmenlerdir) entegre olmuyor", "Çok kültürlülük iflas etmiştir" gibi söylemlerle zaten devlet politikasını direkt ortaya koymuş, ilerleyen dönemde göçmenleri tekrardan dışlayacağına işaret etmiştir. Aynı zamanda Almanya'nın Avrupa'ya olan göçün ilk mimarlarından olması da bu konuda Avrupa'da hakim olmaya başlayan göçmen karşıtı politikaların özünün teşhir olması noktasında çok iyidir.

PEKİ NE OLUYOR?

Düzenli gazete ve haber okuyan okurlarımız hatırlayacaklar ki daha 2 ay önce OECD bir açıklama yaparak ekonomi ve politika gidişatı plana uygun olursa Avrupa ülkelerinin yeni bir göç dalgasına hazır olmasını ve göçmen emeğinden vazgeçilemeyeceğini söylemişti.

Tam bu noktada ise Avrupa'da göçmenlerin yoğunluklu olduğu ülkelerde birden bire ırkçı-ayrımcı söylemler tekrardan hortladı. Almanya daha düne kadar "Entegrasyon politikamız iflas etmiştir" diye açıklama yaparken birden bire bu iflasın sorumlusu olarak göçmenleri hedef gösterdi. Fransa önce Afrika kökenli göçmenlere saldırı yaptı, şimdi ise AB vatandaşı sayılan ve doğallığında oturum hakkına sahip Romanları atmaya kalkışıyor. Kuzey Avrupa ülkelerinde bile hızla ayrımcılık ve ırkçılık yükseltiyor. Ama ihtiyacın olduğu açıklandığı halde neden ayrımcılık birden en rövançtaki politika oldu dersiniz?

Durup bakıldığında göçmenler 50 yıllık demokrasi mücadelesinde belli hakları kazanmıştır. Ancak vatandaşlık bile alan göçmenler halen YURTTAŞ olmamış ve bu perspektifle ele alınmamıştır. İrkçılıkla yıllardan beri aynı sınıfın mensubu olan göçmenler ve yerli işçiler ortak bir mücadele hattı geliştirememektedir.

Avrupa'da günümüzde sadece göçmenlerin değil, aynı şekilde yerli halkında sosyal hakları saldırı altındadır. Buna örnek vermek gerekirse Fransa'daki direniş bile fazlasıyla açıklayıcıdır. Ancak böyle zamanlarda göçmen emeği değerli haldedir. Bu çok fazla para etmesi değil, tam tersine ücreti düşük olduğundan ötürü gelen bir değerdir. Her ne kadar eşit saat ücreti

alınsa bile faydalanan diğer haklar eşit değildir. Velasıl kelam, göçmenler ezilenin ezilenini temsil etmektedir. Doğallığında yaratacağı muhalefette daha can alıcıdır. Oluşan muhalefette yer alması, yerli ve göçmen muhalefetin birleşmesi ise egemenlere gece kötü kabuslar göstermektedir.

Almanya şu anda nitelihsiz değil, nitelikli iş gücü peşin-

dedir. Nitelikli iş gücü ise daha pahalıdır. Diğer ülkelerde de benzer yaklaşımlar var. Zaten sınıfın göçmen ve yerli olarak bölünmesine sevinenler bugün bu bölünmeyi daha da arttırmanın, saf olan suya ırkçılık zehri katmanın peşindedir. Burada amaç "gelip geçici, 10-15 yıllık" görünen göçmenlerden kurtulmak değil, kriz sürecinde daha ucuza gelen göçmen emeğini kalifiye işler içinde kullanmaktır. Lakin kaçınılmaz olan demokratik hak mücadelesinde göçmenlerin yer almaması için bir yandan göçmeni ötekileştirme, diğer yandan ise sınıf içinde düşmanlık tohumları serpmeye peşindedir bizim çok zeki egemenler.

Arttırılan dalgaya çok basit bir örnek de Avusturya'daki FPÖ örneğidir. Genelde iltica tekniği ile gelen göçmene kriminal yapısını bildiği halde oturum veren Avusturya devleti politik göçmenlerden ise kurtulmak için onları hemen sınır dışı etmeyi yeğlemektedir. Apolitik olan bu göçmen kitlesini ise genelde "para bulma" eylemi ile meşgul ederek kendi kendisine "kötü örnek göçmenler" çıkarmaktadır. Bir yandan olay çıkaran, kriminal suçlar işleyen, serserilik yapan göçmenliği teşvik ederken diğer yandan da bu topladığı kitleyi "işte göçmenler görüyorsunuz" diyerek teşhir etmekte; kendisinin var ettiği bu asalak grup üzerinden bütün göçmenleri hedef göstermektedir. Bu insanlara sınıfsal karakteri üstünden saldıramadığından ötürü genelde din ve uyum (entegrasyon) üzerinden saldırmaktadır. İsviçre'deki cami referandumu da aslında İslam-Hristiyan çatışmasından değil, egemenlerin göçmenlere sınıfsal karakterleri üzerinden saldırmaya cesaretlerinin olmamasındandır. Kendileri de iyi bilmekteler ki; bunu yapmaları bal-tayı kendi ayaklarına vurmalarıdır.

Bu şekilde yapılması ise zaten emek sömürsüne maruz kalan ve artık kendi yerlisi ile de kaynaşmış olan göçmenleri

tekrardan daha katmerli bir ezilmeye götürecektir.

KONAN TAVIR AYRIŞTIRICI DEĞİL, BİRLEŞTİRİCİDİR!

Bize düşen görev ise bu dalgayı nasıl göğüsleyeceğimizdir, yapacağımız seçim ferdi olmakla kolektif olmak arasındaki seçim kadar net ve önemlidir.

Bir çok bölgede varolan ilişkiler genelde kurumsaldır ve sadece etkinlikler olduğunda sürdürülmektedir. Oysa bulunduğumuz alanlarda öncelikli görevlerimizden biri de varolan demokrasi güçleriyle düzenli ilişkiler geliştirmek, bu ilişkileri iki kurumun temsilcileri arasında değil, kitle-sel bazda sağlamaktır.

Bunu ne kadar gerçekleştirdiğimiz ciddi anlamda bir tartışma iken, gerçekleştirmemiz gerektiği ise şüphe götürmez bir gerçek/zorunluluktur. Her faaliyetçi, aktivist ve üye bulunduğu platformlarda özellikle aynılaşan hak taleplerini işlemek zorundadır. İçimizdeki herkes bunu dönemlik değil, ömürlük bir misyon olarak ele almalıdır. Elimizdeki en önemli silahımız açıktır ki halkların kardeşliği ve enternasyonel mücadele anlayışıdır. Bunun dışında ortaya çıkacak anlayışlar, birbirine kaynaşmış iki halkı yani yerli ve göçmenleri birbirlerinden ayırıştıran anlayışlar ise sadece lafazanlığın, boş söylemciliğin veya örgüt dağıtılcılığının ötesine geçemez ve politik düzlemde özellikle bizler tarafından bir yaşam hakkı olamaz.

Sadece diğer kurumlarla değil ister gençlik isterse de işçi alanları olsun günlük yaşamdaki insanlarla da yapılmak istenenin iki kardeşi birbirine düşürmek olduğu ve hakların ortak olduğu işlenmelidir. Çevremizdeki yerli olan herkesin gündemine girmeli, kurulan ilişkilerde ortak olan mücadeleyi ortak olarak geliştirme şiarı işlenmelidir.

Diğer yandan göçmenler içerisinde yapılacak çalışmalar daha önemlidir. Çünkü burada karşı kamptta sadece göç edilen ülkenin resmi politikası değil, aynı zamanda göçmen emekçileri arkalarından vuran ve konsolosluklar üzerinden aktarılan resmi devlet politikaları da mevcuttur. Göçmenler içerisinde artık stratejik olarak yurttaşlık haklarına sahip olma, yurttaş olma şiarı işlenirken, taktik olarak da var olan emek örgütlerinde örgütlenme ve kendi sınıfsal karakterini kavrama şiar edinilmelidir. Halen de vatandaş olmayla yurttaş olacağına inanan ve eşit haklara sahip olacağına zanneden iyi niyetli, saf insanlar var. Yürütülecek teşhir politikası çözümsüzlüğü değil, tek olan çözümü işaret etmelidir. Tek olan çözüm ise göçmenlerle yerli halkın demokratik mücadele ortaklaşması, göçmenlerin devrimci demokrat anlayışı benimsemesidir.

Gerçek entegrasyon devletlerin dayatmacı, ötekileştiren ve asimilasyona dayanan politikaları değil, göçmenlerin yerli halk ile beraber yürüteceği demokratik hakları alma politikasıdır.

GENÇLİK İÇERİSİNDEKİ ÇALIŞMALARIMIZI BÜYÜTELİM!

Yeni Demokratik Gençlik olarak 20 yıllık mücadelenin deneyim ve tecrübelerinden yararlanarak sürecin bize yüklediği sorumluluklar ve görevlerimizin bilinci ile hareket etmek oldukça önemlidir. Öyle ki, kapitalist- emperyalist –burjuvazinin gençliğin temel haklarına pervasızca saldırdığı bir süreçte, bu saldırılara karşı tepkilerin ve itirazların da giderek yükselceği diyalektik gereği farklı bir gerçeklik olarak ortada durmaktadır. Gençliğin yükselen tepki ve itirazlarının doğru bir potada toplanması ve anti- emperyalist bilinç ile şekillenmesi ihtiyacı da devrimci gençlik önünde yakıcı bir gerçeklik olarak durmaktadır.

Ya devrimci gençlik doğru bir çalışma tarzıyla yükselen tepki ve itirazları kendi potasında yoğurup kapitalist-emperyalist sisteme yöneltecek, yada burjuvazi bu tepki ve itirazları reformize ve pasifize edip kendi potasında eritecektir. Bu iki seçeneğin dışında başka seçenek yoktur.

Dolayısıyla bu sürecin biz YDG'ye yüklediği sorumluluklar ve görevler bütün aktüelliği ile önümüzde durmaktadır. YDG olarak kendi gerçekliğimizi objektif bir şekilde ortaya koymamız oldukça önemlidir. 20 yılın deneyim ve tecrübeleri, üzerinde yükseldiğimiz zemin, eksik ve yanlışlarımız ve son yıllardaki yönelimimizi de ele alarak YDG'yi hem örgütsel hem siyasal olarak daha güçlü kılmamız ve bu gücü gençliğin tepki ve itirazlarını kapitalist – emperyalist sisteme yöneltme perspektifiyle kullanmamızın önemi ortadadır.

Bu anlamda gençlik içerisinde ki çalışmalarımıza daha bir yoğunluk ve hız vermemiz gerekmektedir. Çünkü bizlerin varlık sebebi gençliğin yaşadığı sıkıntı ve sorunlardır. Nasıl ki her örgüt bir ihtiyacın ürünüdür, YDG' de gençliğin sorunlarına cevap olabilmek için doğmuştur. Bu sorunlara cevap olabilme perspektifiyle hareket etmemek varlığımızla çelişki yaratacaktır. O açıdan genç kitleler içerisinde sürekliliği sağlamış bir çalışma tarzı yaratmak bizler açısından olmazsa olmazdır. Çünkü bizi besleyen kitlelerdir ve biz gençlik örgütü somutunda ise başta Türkiyeli göçmen gençlik olmak üzere, işçi ve öğrenci gençliktir. Bizim toprağımız genç işçi ve öğrencilerdir. Bizler ne zaman bu gençlikle bağlarımızı koparırsak, o zaman sonumuzu kendi elimizle hazırladığımız anlamına gelecektir. Bu gençlikle sağlam bağlarımızın olması da bizim varlığımızı sürdürmemizin ve yenilmezliğimizin teminatı olacaktır.

Gerçekliğimizi görüp ona bilimsel bir şekilde müdahale etmemiz önemlidir. Genç işçi ve öğrenciler içinde çalışma tecrübemiz küçümsenmeyecek kadar vardır. Fakat yetersiz olduğu da bir gerçekliktir. Bu gerçeklik bizi ne ülkütmeli ne de karamsarlığa itmeli, tam

tersine bu gerçekliğimizi görerek çalışmalarımıza ilk basamağa basarak işe başlamalıyız. Bu alandaki çalışmalarımızı aşamalara bölerek adımlarımızı kısa orta ve uzun vadeli hedeflere kilitlemeliyiz. Biz YDG'liler kolektif bir şekilde bu adımları attığımız zaman, kesinlikle attığımız adımların izleri belirgin bir şekilde geride kalacaktır.

Bulduğumuz her alanda / bölgede bahsini ettiğimiz gençlik potansiyeli mevcuttur. Bu dönem başlattığımız 'Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim' kampanyasının ilk etabında yaptığımız anket çalışmasının sonuçları, her alanımızda böylesi bir potansiyelin olduğunu objektif bir şekilde ortaya koymaktadır. Tek sorun doğru bir çalışma tarzı, sevk idare ve ısrarla sorumluluklarımızın bilinciyle küçük fakat sağlam adımlarla ilerlemektir.

Bin kilometrelik yolun da bir adımıyla başladığını çok iyi anlamalıyız. Yukarıda belirtilen çalışma tarzının kolay olmadığı açıktır, ama imkansız olduğunu savunmakta hayalciliktir. Tarihte bunun örneklerini olduğu gibi, son birkaç yıl içerisinde dünyada yaşananlarda gençliğin hareketliliğinin göstergesidir. En yakın birkaç örneğe bakıldığında genç kitleleri, emperyalist işgallere karşı yapılan onlarca gösteride, NATO toplantısının protestolarında, sosyal yıkım paketlerine karşı gerçekleşen yürüyüşlerde, üniversite işgallerinde ve benzerine karşı alanlarda görmek mümkün olmuştur. Bu anlamda, karamsarlığa kapılarak motivasyonu düşürmemeliyiz. Çünkü bizim düşmanlarımızdan biri de karamsarlık ve karamsarlıktır.

Bir diğer düşmanımız ve içimizde varolan belirgin zaafardan biri de statükocu anlayıştır. Var olanla yetinmeyi benimseyen bu mantık, sürecin örgütleyici misyonuna uygun davranmamaktadır. Bu anlayış, suya atlamadan yüzme öğrenmeye çalışma anlayışıdır. Kitleleri örgütlemek, kitlelerle yüz yüze olmak ve onlarla birlikte yaşamlarının bir bölümünü, sorunlarını anlamak uğruna paylaşmak demektir. Genç kitleler, onların buldukları alanlara gidilmediği sürece örgütlenemezler. Ve kitlesel bir YDG, politikaları sadece dar bir çevreye götürmekle, derneklere oturmakla oluşmaz.

Bologna Projesi, ırkçılık ve sosyal hak gaspları gibi saldırılar şu dönem için gündemde olmalıdır. Genç kitlelerin her ülkede özellikle ekonomik anlamda sorunları vardır. Okullarda fırsat eşitsizliği, harçların yükseltilmesi, işsizlik vb. gençliği en fazla etkileyen saldırılar arasındadır. Hareketimizin ve çalışma tarzının ana eksenini bunun teşhiri oluştursa da her ülke/ alan özgülündeki sorunlarla gidilmelidir gençliğe ilk etapta. Belirli bir güven ve birliktelik sağlandıktan sonra daha politik noktalarda ortaklık aranmalı, tartışmalar yapılmalıdır.

Gözden kaçırılmaması gereken nokta; Yeni Demokratik Gençlik olarak temel hedefimizin gençlik alanında demokrasi mücadelesini geliştirmek, sosyal kurtuluş mücadelelerini benimseyerek desteklemek olduğudur. Bunun için, genç kitlelerdeki sisteme karşı güvensizliği, tepki ve tavırları anti-emperyalist, anti-faşist niteliğe evrilmelerini sağlamalıyız!

Göçmen gençler ve Alman düşmanlığı

Murat Çakır

Almanya'daki neoliberal elitlerin başlattığı sosyal ırkçı tartışma, bendini aşan bir sel misali Almanya kamuoyunu zehirlemeye devam ediyor. Aylar öncesinde ifade edildiğinde basında haber değeri bile bulamayan söylemler, bugün skandalize edilerek manşetlere taşınıyor. Alman Öğretmenler Sendikası GEW'nin 2 Ekim'de düzenlediği bir toplantı da bu gelişmelerden payını almış durumda. Aslında toplantı konusu bundan bir yıl önce Berlin'in Kreuzberg semtinde görev yapan iki öğretmenin kaleme aldığı bir makaleydi. Öğretmenler, Türkiye ve Arap kökenli öğrencilerin yoğun olduğu okullarda azınlık durumuna düşen Alman öğrencilerin mobbinge uğradıklarını ileri sürüyorlardı. Yani tezleri; "Kreuzberg'de Alman öğrenciler ayrımcılığa uğrayan azınlıklardır" söyleminden ibaretti.

Bir yıl önce basında tek bir kelimeyle bile anılmayan bu tez, şimdi tartışmasız bir "bilimsel dogma" gibi manşetlerden ve yorum köşelerinden inmez oldu. Pazar günleri yayımlanan Frankfurter Allgemeine Sonntagszeitung 10 Ekim tarihli sayısında Federal Aile Bakanı Kristina Schröder'i şahit göstererek 'Alman düşmanlığına karşı mücadele' başlığını atıyor ve Schröder'in 'Ama Alman düşmanlığı da yabancı düşmanlığı, hatta ırkçılıktır, çünkü bir etnik gruba dahil olanlar burada dışlanmaktadır' sözlerini altbaşlığa taşıdı.

2008'deki Hessen Eyalet Seçimleri esnasında da "Alman düşmanı şiddetin artmasından" yakınan Aile Bakanı, sosyal ırkçı söylemi toplum merkezine dayanan bir partinin söylemi hâline getirerek, meşrulaştırmaya çalışmakta. Bu nedenle islam düşmanlığı ile tanınan Politically Incorrect adlı internet sayfasının tespit ettiği gibi, Schröder bir bakan olarak bunu söylediğinde, "aşırı sağcı suçlamasına maruz kalmayacaktır", çünkü söylem artık toplum çoğunluğu tarafından kabul edilmektedir.

Hoş, iki Almanya'nın birleşmesinden bu yana neonazilerin saldırılarında yüzden fazla insanın yaşamını yitirmesine karşın, »Alman düşmanlığına« dayanan tek bir şiddet eylemi dahi gösterilmeyeceğinden, "Alman düşmanı şiddetten" bahsetmek pek bilimsel değil ve yapılan tüm ciddi araştırmalar gençler arasındaki şiddetin artışın temel nedeninin, etnik değil, ekonomik ve sosyal nedenlere dayandığını gösteriyor, ama bu gerçekler sosyal ırkçı elitlerin iddialarını sürekli tekrarlamalarına engel olmuyor.

Nitekim FAZ başmakalecisi Frank Schirmacher, bakanın söylediklerini temel alarak daha da ileri gidiyor ve "Gençlik kriminalitesi ile müslüman köktendinciliği, günümüzde potansiyel olarak 20. Yüzyıl'ın ölümcül ideolojilerine en yakın duran gelişmedir" tespitini yaparak, müslüman göçmenleri Alman faşizmi ile eşdeğer gösteriyor. Aslına bakılırsa Schirmacher önümüzdeki yıllarda toplumsal paradigmayı belirleyecek olan bir söyleme, "göçmen kökenli gençler Alman pasaportuna sahip olsalar bile, gerçek Alman sayılamazlar" söylemine ideolojik bir temel oluşturmaya çalışıyor.

"Alman düşmanlığı" söylemi, çoğunluk toplumunun giderek kötüleşen ekonomik ve sosyal durumunun yeni travmalar yarattığı bir ortamda, basitleştiriciliği ve genelleştiriciliği sayesinde etkin olduğundan, bu ideolojik temelin en büyük gerekçesi olacak. Hiç kuşkusuz, sayıları fazla olmayan bazı göçmenler arasında "Alman" veya "Batı düşmanlığı" yok değil. Ama bunu ırkçılıkla eşdeğer göstermek, empirik araştırmalara dayanan bilimsel bir tespit olmamasıyla birlikte, ırkçılığın, refah şövenizminin ve yabancı düşmanlığının üzerine kurulu olduğu mülkiyet ve iktidar ilişkilerini meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir.

Görüldüğü kadarıyla, küresel krize müdahaleci tedbirlerle karşılık veren, ancak şimdi yeni "tasarruf paketleri" ile sosyal politikalar alanında gerçekleştirilecek olan kısıtlamaların yol açacağı olası toplumsal direnişi zayıflatmak için, egemen politikanın mağdurlarını birbirine düşürmesi beklenen söylemler kamuoyuna enjekte edilmeye devam edilecek.

Enjeksiyon bugünden beklenen etkisini yapmış durumda: Perşembe günü kamuoyuna açıklanan bir araştırmaya göre, Alman halkının yüzde 58,4'ünün "İslamsız bir Almanya" istediği (Doğu eyaletlerinde yüzde 75,7), her on Alman'dan birisinin yeni bir "Führer" i desteklediği ve sadece yüzde 46,1'lik bir kesimin Alman demokrasisine güvendiği ortaya çıktı. Friedrich-Ebert-Vakfı'nın yaptığı araştırma Alman halkının yaklaşık beşte birinin hâlâ antisemit olduğunu da gösteriyor.

Göçmenleri ve yoksulları yaşamın her alanından dışlayan, ama ardından da göçmen ve yoksulların bir "tehdit potansiyeli" teşkil ettiğini iddia eden neoliberal elitler, burjuva demokrasilerini otoriter diktalar hâline getirme yolunda ilerliyorlar. Maalesef çoğunluk toplumları, bu gelişmenin en başta kendi zararlarına olacağını göremiyorlar. Görebilenler, yani Almanya politik ve toplumsal solu ise, salt kendi kendileriyle ilgilendiklerinden, "kuzuların sessizliğini" oynuyorlar. Ve iğrenç bir film hiç bitmeyecekmiş gibi gösterime devam ediyor...

Pazartesi Eylemcileri 7. Yılında da Sosyal Yıkıma, Hak Gasplarına ve Irkçılığa Karşı Yürüdü

Artan sosyal eşitsizliğe, hak gasplarına, ırkçılığa ve adaletsizliğe karşı emekçiler Berlin sokaklarında idi. Yaklaşık 7 yıl önce SPD-Yeşiller hükümetinin Agenda 2010 politikalarına karşı tepki olarak doğan Pazartesi eylemlerinin (Montagsdemo) 7. yılında işçi ve emekçiler yaşanabilir bir geleceğin sağlanması ve Harz IV yasasının kaldırılması için seslerini yükselttiler. 7. Sonbahar eylemi olarak tarihe geçen yürüyüş, Almanya'nın kriz eksenli yıkım politikalarına karşı tepkilerin dile getirildiği etkinlik oldu.

Berlin'in Hermannplatz alanında saat 12:00 den itibaren biraraya gelen binlerce işçi ve emekçi 'Halk Biziz!', Atina'dan Berlin'e, krizin faturasını emekçilere ödetilmeye hayır!' sloganlarını haykırdılar. Almanya'nın çeşitli şehirlerinden Berlin'e akan yaklaşık 7000 emekçinin eylemi Aleksandrplatz meydanında son bulurken burada bir de miting gerçekleştirildi.

Kadın Kimildarsa Dünya Yerinden Oynar

Dünyanın tecavüzün başkenti olarak tanıdığı Kongo'da; 17 Ekim 2010 Pazar günü, 50 ülkeden iki bine yakın kadının katıldığı kadın yürüyüşü gerçekleştirildi. Kongo'da sadece 2009 yılında, 15 000 kadın tecavüze uğradı.

Kongo Demokratik Cumhuriyeti'nin doğusunda, tecavüz mağdurlarının yarısından fazlası, silahlı kişilerin toplu tecavüzüne maruz kalmakta. Tecavüz bir savaş aracı olarak görüldüğündendir ki; doğu Kongo'da tecavüzün cezası yok.

Kongo'da bir cezaevi isyanında, cezaevinde bulunan 20 kadın mahkûm, gardiyanlar tarafından tecavüze uğrar. Bu olayın ardından polis üniforması giyen yüzlerce erkek, başkent caddelerinde, kadınları kaçırpıp, toplu halde tecavüz ederler. Kadınlar maruz kaldıkları tecavüzler sonucunda HIV virüsü kapma tehlikesiyle karşı karşıya kalmaktadır. Ama aynı kadınlar evlerine döndüklerinde aileleri tarafından kabul edilmemektedirler. Bu nedenlerden dolayı Kongo,

Almanya Marksist Leninist Partisi (MLPD) ve göçmen kurumlardan Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu (ATİF) eyleme Almanya merkezi katılırken, eylemde AGİF ve YEK-KOM'da yer aldı. Türkçe ve Almanca atılan sloganlarda, Almanya'da ırkçılık ve faşizm teşhir edilirken, Alman devletinin emekçilere yönelik yıkım politikaları teşhir edildi. Türkiyeli nüfusun yoğun olduğu Kreuzberg sokaklarından geçildiğinde ATİF güçleri tarafından Almanca ve Türkçe 'Yaşasın enternasyonal dayanışma!', Faşizme karşı omuz omuzla!, Buradayız, haykırıyoruz, çünkü geleceğimiz çalınıyor! sloganları atıldı. Yürüyüşte ayrıca Türkiyeli devrimci kurumların sloganları haykırıldı. ATİF kortejinin oldukça canlı olduğu gözlemlendi.

Gazetemize bilgi veren ATİF Başkanı Süleyman Gürcan, bu eylemin Almanya işçi ve emekçi sınıfı açısından önemli olduğunu vurguladı ve 'günümüzde tüm yıkım ve yoksullaştırma politikalarına karşı

yükselen sesler artarak devam ediyor. Avrupa'nın bir çok başkentinden tepkiler yükseliyor. Bu tepkiler haklıdır, haykırılan talepler daha insanca bir gelecek için haykırılmaktadır. Göçmen ve yerlilerden oluşan işçi ve emekçiler arası birliği, ırkçılığın yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bu günlerde daha da pekiştirmek, ortak mücadeleyi yükseltmek önemli bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Sadece temsiliyet düzeyinde katılma böylesi bir bilinci oluşturmada yetersiz kalacaktır. Sınırlarımızı zorladık ve Almanya merkezli olarak bu yürüyüşe katılma gereği duyduk. Bundan sonrada bu türden eylem-

lere katılmada hiçbir tereddüt göstermeyeceğiz. Eğer sömürü ve talan daha da artacaksa, ırkçılık geliştirilecekse, Muhafazakar-Liberal hükümeti yıkım politikalarına devam edecekse, işçi ve emek cephesi de buna karşı sesini yükseltecektir. Bizde bu cephenin bir parçası olarak yükselen sese ses katmalıyız' dedi.

Sis ve yağmura rağmen eylem üç saat sürdü. Eylemde Stuttgart 21 proje karşıtı eylemciler de yer aldı.

Eylemde Grup Haykırış elemanları da katılarak destek verdi. Eylem, Aleksandrplatz'ta yapılan miting sonrası sonlandırıldı.

100 Değişik Yerde Atom Atık Transportuna (Castor) Karşı Protesto Eylemleri

Alman hükümeti atom santralleri politikasında ısrar ederken, halkın tepkisi artarak sürüyor. Önceki Cumartesi 100 değişik alanda, 20.000 insanın katıldığı protesto eylemleri ile, atom atıklarının aktarımı ve depolanması protesto edildi. Fransa'dan getirilen atom atıkları, depolama yeri olarak Almanya'nın Gorleben kentinde bekletiliyor ve ardından Ahaus ve Lubmin gibi yerlerde ise bu atıkların depolanması bekleniyor.

Protesto etkinliklerinin en yoğun olduğu yer Hannover kenti oldu. Yaklaşık 3000 kişinin katıldığı protesto eyleminde, yüksek radyoaktif özelliği olan atıkların depolanmasının durdurulması ve atom reaktörlerin derhal durdurularak santrallerinin kapatılması istendi. Birçok kurumun yer aldığı eylemde ATİF Hannover aktivistleri de yer aldı. Protesto etkinliğinde Anti-Fa ve ATİF'in bulunduğu kortejin coşkulu olduğu göze çarptı. Saat 11'de başlayan miting ve yürüyüş, polisin çok geniş güvenlik önlemleri altında yaklaşık iki saat sürdü.

Hannover'de eyleme katılım yüksek olurken, bazı alanlarda ise protesto etkinliği bildiri dağıtma, mitingi enformasyon standları açma şeklinde sürdürüldü. Bazı alanlarda ise eylemlerin polis tarafından yasaklandığı gelen bilgiler arasında. Kasım ayı içerisinde polis yetkilileri atom karşıtı protestoların yasaklanacağını duyurdu. 7 ile 16 Kasım arası, Atom

atıklarının aktarım güzergâhında herhangi bir eyleme izin verilmeyeceği şimdiden halkın tepkisini çekmiş durumda.

6 Kasım'da Dannenberg'de yapılması planlanan protesto eyleminin yasak çerçevesinde olmadığı duyuruldu. Halk inisiyatifi temsilcisi Wolfgang Ehmke tarafından Neues Deutschland gazetesine verilen demeçte, tehlikesi yüksek olan Castor transportu için demokrasinin rafa kaldırıldığını, ancak insanları sindir-

me ve gözdağı verme politikalarını boş çıkacağını vurguladı.

Protestolar aynı zamanda Alman hükümeti ve Merkel'in Atom politikasına bir tepki olarak yorumlanıyor. Yapılan konuşmalarda, hükümetin tehlikeli atom politikasına son vermesi gerektiği vurgulandı. Halk inisiyatif temsilcileri ise etkinliklerin lokal düzeyi aştığını, ülkesel ve hatta Avrupa'nın bir çok ülkesinde atom karşıtlarının arttığını vurguladı.

“Özgürlük burjuvaziye, Sorumluluk işçi-emekçiye”

Hollanda parlamento seçimlerinin ardından uzun bir süre geçmesine rağmen bir türlü kurulamayan hükümet kraliçenin verdiği talimat ile üç sağcı ve ırkçı partiler arasında varılan anlaşma sonucunda işçi-emekçi düşmanı yeni bir hükümet kuruldu. “Özgürlük ve sorumluluk” sloganı adı altında, Sermaye (işverenler) partisinin başkanlığında; Liberal parti, Hıristiyan demokratlar ve ırkçı özgürlükler partisinin dışarıda desteği ile asgari ortak noktalar da anlaşma sağlayan azınlık hükümeti, hazırladığı hükümet programında Kraliçenin onayında geçirerek göreve başladı.

Uluslararası arenada yaşanan ekonomik krizi bahane ederek, programını 18 milyar Euro tasarruf paketi üzerine oluşturulan hükümet, ‘özgürce’ bankalara aktardığı milyarların faturasını yani sorumluluğunu işçi-emekçilere, oluşturduğu bu programla kesmiş bulunuyor. Bundan dolayı da biz paraları istediğimiz yere harcamada özgürüz, işçi-emekçilerde bu harcadığımız yada sermayeye peşkeş çektiğimiz paraları, daha fazla alın-teri döküp sömürülerek ödeme sorumluluğu taşımalıdır. İşte tamda bu nedenden dolayı sermaye hükümetinin sloganı “Özgürlük ve Sorumluluk” oldu. Yani paranın istendiği gibi harcama özgürlüğü bize, harcanan bu paranın elde edilmesi içinde daha fazla çalışma sorumluluğu da size. İşte Avrupa’nın göbeğinde, “demokrasinin beşiği Hollanda’da” işçi-emekçilere yönelik biçilen uygun görülen gömlek budur. Yeni kurulan bu hükümetin ilk yapacağı iş halkın, özellikle dar gelirlielerin haklarını kısıtlamak olacaktır. 18 milyar Euro’nun kimin cebinden çıkacağı gerçeğini ortaya attığı slogan ile bu hükümetin kimden yana olacağını en açık delilidir. Nitekim yeni hükümetin programında yoksulların ve dar gelirlielerin sosyal haklarına yönelik ağır saldırılar olması, gösteriyor ki, bu hükümet halkın sorunlarını çözmek, iş ve aş yaratmak için değil, bankaların neden olduğu ekonomik krizin yükünü işçi-emekçinin sırtına yıkmak için ortaya çıkmıştır.

Hollanda’da yeni kurulan sağcı, dışarıdan ırkçı parti destekli hükümet, önceliği 18 milyarlık tasarrufu yapmak için ekonomik kesintiler ile göçmen akışını sınırlandırmaya verecek. Göçmenlere ve göçmenlerin büyük bir kesimini oluşturan müslümanlara yönelik birçok yasaklamalar ile birlikte, aile birleşimini zorlaştırmak, uyum kurslarına gitmeyenlerin oturumlarını iptal etmek, ilticacı akınını azaltmak, ağır suç işleyen geçici oturma iznine sahip kişilerin ise oturma izinlerini iptal etmek gibi birçok karara programında imza atmış durumda. Bu kararları uygulamak için kurulan sermaye hükümetinin ekonomik kısıtlamanın yani sıra göçmenlere saldırıların ağırlıkta olduğu programında öne çıkan konular şunlar:

Entegrasyon (uyum) amacıyla bir ön-

ceki hükümet tarafından yasallaştırılan uyum kurslarına gitmeyen göçmenler oturma izinlerini kaybedecekler. Bu anlamda Türkiyeliler için zorunlu olmayan uyum kurslarına katılımın zorunlu hale getirilmesi de gündeme gelecek. Ülke di-

şında Hollanda’ya gelmek isteyen yada aile bileşiminden dolayı gelmek isteyen kişiler için uyum kursları daha da çok zorlaştırılması, çifte vatandaşlığı olanların, suç(!) işlemeleri durumunda, Hollanda vatandaşlığının elinden alınmasına kadar. Bazı ülkelerden gelen ve otomatik olarak ülkede kabul edilen iltica politikası uygulamasına son verilecek. Burka ve peçe ile yüzü kapatan diğer giysiler yasaklanacak. Davranış ve giyimlerinden ötürü daha az iş bulma şansları olan işsizlerin işsizlik ödenekleri kısmen veya tamamen kesilecek. İslam okullarının araştırmalardan yönetim, eğitim kalitesi, vatandaşlık (hukuk devleti) ve imkânların doğru kullanımı konusunda yetersizlikler içinde oldukları belirtilen programda, bu durumda olan okullar hızlı bir şekilde kapatılacaklar. Ayrıca eğitim paralı hale getirilerek, yüksek okul ve üniversitelerde okuyanlara yapılan yardım kesilecek.

Çoğunluğu aşırı yoksul ülkelere yapılan kalkınma yardımları yaklaşık 1 milyar Euro azaltılacak. Sivil-askeri karışımı misyonlara yönelik girişimler desteklenecek ve katılım arttırılacak. Barış misyonu girişimlerin katılım giderlerine ayrılan bölüm kaldırılacak bu alandaki giderler, kalkınma işbirliği fonundan karşılanacak. Mevcut uluslararası yasalara göre yasak olan bu durum dikkate alınmadan karar altına alınmış bulunmaktadır. Daha sonra yeni bir yasal düzenleme ile uygun duruma getirilmesi kararlaştırılmıştır.

Mevcut sigorta primlerinin ödemesinde güçlük çeken işçi-emekçilerin sayısı hayli yüksek olmasına rağmen, temel sağlık sigortası paketinde yer alan giderler

sınırlandırılarak, bazı hastalıkların gider ve ilaçları sigorta kapsamından çıkarılacak. Şu anda yürürlükte olan kişi başına aylık sağlık sigorta ödemesi en az 10 Euro yükseltilecek, zorunlu sigorta ödeneği 95 Euro’ya çıkarılacak. Emeklilik yaşının

2020 yılında 65’ten 66’ya çıkarılmasını planlanmaktadır. Kamu alanında toplam olarak yılda 6,6 milyar Euro kısıtlama hedefleniyor. Kamu çalışanlarının azaltılması çerçevesinde bazı bakanlıklar kaldırılarak yüzlerce kamu çalışanı işten çıkarılacaktır. Nükleer enerji üreten santral sayısı arttırılacak. CO2 sera gazı emisyonunun yer altında depolanması ise sıkı güvenlik koşulları ile denetim altında, yeni nükleer santral lisansı tanınması ardından yapılmasına izin verilecek.

Güvenlik tedbirleri had safhaya çıkarılacak, bunun için gerekli polis sayısı üçbin dolayında arttırılacaktır. Polisin yetki ve selayeti ile keyfi uygulamalar arttırılacak, bu anlamda, sokaklarda istenilen her insan durdurulup kimlik sorularak üst araması yapılabilecek, delil olmasa dahi gözaltına alınabilecek. Güvenlik görevlilerine karşı çıkmak, onların söylemlerini kabul etmemek, polis, itfaiye, ambulans personeli vs. diğer kamu görevlilerine karşı şiddet uygulayanlara daha ağır cezalar verilecek. Hesap da halkın güvenliğinin daha sağlıklı ve güvenli olması için sokaklara daha fazla kamera takılacak. Ayrıca, mahkeme sayıları ile birlikte, yargıç ve savcı sayıları da arttırılacak. Birçok noktada güvenlik gerekçe gösterilerek göçmenlerin evlerine ve işyerlerine yönelik baskınlar arttırılarak göçmenler baskı altına alınmaya çalışılarak tahrik edilecek.

İrkçilik ve yoksulluk artacak, göçmenlerin, çalıştıkları iş yerinde, sokakta, çocuklarının gittiği okullarda, yaşadıkları ayrımcı ve ırkçı tutumlardan hiç bahsetmeyen hükümet; bugüne kadar dış görünümünden dolayı iş bulamayarak ödenek-

lerinin kesildiği göçmenleri görmezlikten gelerek, oluşturduğu programında birde bu durumda olan göçmenler hükümet tarafından cezalandırılacak. Bunun dışında, sigortalardaki primlerindeki artışın, ev kiralalarının yükselmesi, sağlık noktasında birçok tedavi ve terapinin cepten ödemesi, sosyal hakların kısıtlanmasına kadar birçok alandaki sosyal hak kısıtlanması ile bu hükümet göçmenleri çok zorlayacak. Bu anlamda; sorunlarımızı daha da derinleştiren ve göçmenleri suçlu gösteren bu hükümete karşı çıkararak hayır demek zorundayız. Çünkü bu hükümet özgürlük partisinin göçmenleri dışlayan, ötekileştiren ayrımcı politikalarını programına alarak oluşturulmuş ırkçı, işçi-emekçi düşmanı bir hükümettir.

Emperyalist-kapitalist sistem her girdiği derin bunalım sonucunda faşizan baskıları hızlı bir şekilde yükselterek faşist yasalara devreye koyar. Özellikle Avrupa’da 1920’ ler sonrası yaşanan ekonomik kriz (büyük bunalım) sonrası uygulamıştı. Sermaye sahibi egemen sınıflar krizin derinleştiği dönemlerde, ezilen emekçiler üzerindeki baskı ve şiddeti en üst seviyeye çıkarırlar. Bu yöntemle kriz dönemlerinde kitlelerin sisteme karşı daha da artan tepkilerini başkaldırıya dönüşmesini engellemek isterler. Birçok noktada kitlelerin hedefini sistemden farklı yönere çekme, kriz dönemlerinde artan sefalet, işsizliğin ve yoksulluğun nedenlerini sistemin dışında aramalarını sağlama hedefli politikalar devreye koyarlar. Tamda bu dönemde Avrupa-emperyalistleri yaşanan bu ekonomik krizin nedenini göçmenler olarak hedef göstererek, ırkçı saldırıların zeminini yaratırlar. Bu ırkçı saldırılar zamanla yükselişe geçerek koyu faşizme dönüşür. İşte 1920 de yaşanan birinci büyük bunalım döneminde Almanya’da Hitleri, İtalya’da Mussolini bu yükselişin sonucunda iktidara getirilen faşist diktatörlüklerdir.

Hollanda’da kurulan bu hükümet, burjuva devletinin bugüne kadar açık bir şekilde başvurmadığı, çok fazla öne çıkarılmadığı ırkçı politikasının bugün ortaya çıkarmasının gerçek nedeni krizden kaynaklı alttan gelecek dalganın başkaldırıya dönüşmesini engellemektir, burjuvazinin faşizan ve baskıcı yüzüdür. Evet, ırkçılığı uluslararası çapta tescil edilmiş olan birisinin kurulan hükümetin siyasetini belirlemesinin tek nedeni işçi-emekçi ve ezilen yığınları baskı altında tutmak içindir. Hollanda’nın burjuva “demokrat” imajı yani liberalizmin “özgürlükçü” maskesi kurulan bu ırkçı hükümet vasıtası ile düştü, keli göründü. Bundan dolayı, gerek oluşturulan bu koalisyon hükümetinin ekonomik krizin faturasını işçi-emekçilere ve göçmenlere fatura etmek istemesi, gerekse ırkçı bir programa sahip olması nedeniyle bu hükümete karşı hareket edecek demokratik kurumlarla birlikte yürümek bizim en acil görevlerimiz arasındadır.

Entegrasyon Sakızı Ve Kafatasçılık

Yusuf Köse

Son aylarda Alman burjuvazisi yabancı düşmanlığı ve ırkçılığı körüklemek için dört koldan harekete geçti desek yeridir. Burjuvazi ekonomik ve siyasal krize girdikçe, kitlelerin dikkatini burjuvaziye karşı güvensizlikten çekip başka alanlara, özellikle de göçmenler sorununa kaydırıyor. Böylece sık sık entegrasyonu bir sakız gibi ağzına alarak geveleyip duruyor.

Alman tekeli burjuvazisinin sadık temsilcisi Merkel ve Hükümetin diğer üyelerinin, ellerine bir cetvel ve mezura almadıkları kaldı. Türkiye’de kafatasçılar, Kürtlere karşı, Tayyip Erdoğan’ın “tek vatan, tek dil, tek bayrak”la, Devlet Bahçeli elinde İngiliz ipiyle gezerken, Alman hükümet temsilcileri ve etrafındakiler de, göçmen işçi ve emekçilerin kafataslarını ölçmeye yelteniyorlar.

Burjuvazi özünde kafatasçıdır. Başka bir söylemle ırkçıdır. Yerine göre ırkçılığa karşı çıkar görünmesi, onun özünün inkarı değil, kamuoyuna karşı “demokrat” görünmesi sahtekarlığından ileri gelmektedir.

Alman Merkez Bankası’nın (Bundesbank) eski yöneticilerinden Sarrazin’in “Almanya Kendini Yok Ediyor” isimli ırkçı kitabı ile başlayan “yeni” tartışma, Hessen eyaletinin eski CDU’lu başbakanı R. Koch’un “Konservativ” kitabıyla devam eden, Bayern eyalet başbakanı Seehofer’le çitasını yükselten, göçmenlere, özellikle de Türkiye ve Arap kökenlilere karşı ırkçı söylemler, Alman burjuvazisinin gerçek duygularının dışı vurumu olarak değerlendirilmelidir. Alman burjuvazisi için geçmişten beri ırkçılık kelimenin tam anlamıyla “topseller”i olmuştur. Deyim yerindeyse, ırkçı söylemler Alman burjuvazisi için her yerde deva olmuştur. Kitlelerin bilincini “uyuşturmak” için bu tür argümanları sık sık kullanıyorlar. Sarrazin’de burjuvazi tarafından bilinçli olarak piyasaya sürülmüş ve burjuva basını onu, özellikle de Bild gazetesi ve Der Spiegel “halk kahramanı” olarak ilan etmekte gecikmemiştir.

Almanya Cumhurbaşkanı Wulf’un “müslümanlıkta Almanya’ya ait” demesi, dünya kamuoyuna karşı sorunu yumuşatma çabası olarak vurgulanan ve Almanya’da hala “iyimser” yaklaşımların var olduğunu duyurmaya çalışan bir çıkış olarak değerlendirilebilir. Wulf’un “din” olgusunu öne çıkarmasındaki bir nedende sınıf dayanışmasını gizleme olarak ele alınmalıdır. Laik olmayan Alman devletinin “dini” kullanması, Almanya’da dinsizliğin (ateizm) yayılmasının önüne de geçememektedir. (Almanların yaklaşık üçtebirinin dinsiz olduğunu da burada anımsatalım. Kaynak; Selami İnce, Birgün Gazetesi, 24.10.2010)

Burada, konuyla bağlantılı olduğu için The Guardian gibi bazı gazetelerin dikkatini çektiği Avrupa burjuvazisinin ikiyüzlülüğünü hatırlatan gazeteleri anmak gerekiyor:

“Daha genel sorun şu: Başka ülkelerde olduğu gibi Almanya’da da anaakım siyasetçiler bir yandan göçmen karşıtı duygulara oynayıp bir yandan da bunu kınıyorlar. Bu siyasetçilerin çoğunluğun korkularını (kendi yarattıkları korku.YK) zekice istismar ederken, azınlıklarla ilişkilerinde çeşitlilik adına çok daha dikkatli davranıyorlar. Ekonomik baskıların arttığı ve yeni bir bencillikle başkalarını suçlama eğiliminin Avrupa’nın dört bir köşesinde yükselişe geçtiği bir dönemde bu vahim bir bileşim” (Başyazı, 6 Eylül 2010 The Guardian, Radikal gazetesi çevirisi, 07.09.2010)

Junge Welt’den Klaus Fischer’in “ikiyüzlülüğün Tüccarlığı” başlıklı yazısında (bkz. Junge Welt, 28.10.2010) da dediği gibi, entegrasyon konusu Almanya’nın “Topseller”i olmuştur. Alman burjuvazisi bilinçli olarak, göçmen konusunu sık sık gündeme getirmektedir. Özellikle genel ve yerel eyalet seçimlerinde her zaman işlenen ana temaların başında gelmektedir. Burjuvazinin soygun ve sömürü düzenini gizlemek için göçmen konusu önemli bir malzeme kaynağı ola gelmiştir. Bu sorun, salt Alman tekeli burjuvazisine özgü olmayıp hemen hemen tüm Avrupalı emperyalist ülkelerin de sorunu ya da sorun yapmaya devam eden anlayışları ve uygulamaları olarak gelmektedir.

Başta Almanya, Fransa ve İngiltere olmak üzere diğer Avrupalı emperyalist ülkelerin iş gücü göçünü gereksinimleri vardır. Onlar her ne kadar yabancılardan “yakınsalar”da, iş gücü göçü olmadan emperyalist tekeli burjuvazi daha fazla artı-değer elde edemez. Yani, kar oranları giderek düşer. Avrupa nüfusunun yaşlanması ve giderek de yaşlılık oranının artması, genç nüfusun genel nüfusa oranla azlığı, burjuvaziye her zaman yedek bir sanayi ordusunu –kalifiye iş gücüne sahip olanlarda dahil- zorunlu kılıyor. Bu nedenle yedek sanayi ordusu ve de ucuz iş gücü için göçmen işçilere sermaye birikimi için zorunlu olarak gereksinimleri var.

Alman burjuva temsilcileri de sık sık iş gücü göçüne gereksinimleri olduğunu açıklıyor. Kalifiye iş gücünü daha çok istemelerine karşın, Almanya’da Alman olanlar da başka ülkelere göç ediyor. Almanya’ya son bir yıl içinde yaklaşık 70 bin kalifiye eleman –dışardan- gelirken, 160 bin kalifiye iş gücüne sahip Alman’da dışarıya göç etmiş. (Alman Gazeteleri)

Alman tekeli burjuvazisinin diğer emperyalist tekellere karşı rekabet edebilmesi için dışardan işçi göçüne gereksinimi olduğu halde, neden bu gürlü köparılıyor? Çünkü, burjuvazi, içeride anti-demokratik yasaları geçirmek için yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı körüklemesi, işçi ve emekçilerin dikkatini, burjuvazinin sömürsünden daha başka yerlere, emekçilerin birlikteliğini dinamitlemeye yöneltmesi gerekiyor. Alman burjuvazisinin yaptığı ve yapmaya çalıştığı öz budur. Alman işçi ve emek-

çileri ile göçmen işçi ve emekçileri arasında bir “uyum” sorunu yoktur ve olamaz. Onlar sınıf kardeşleridir ve burjuvazinin sömürü ve talan düzenine karşı ortak sınıf mücadelesi yürütürler. Burjuvazi, ırkçı propagandalarla bu sınıf dayanışmasını ve birlikteliğini parçalamaya çalışıyor.

Alman Tekeli Burjuvazisi Ve Siyasal Temsilcilerinin Uyumsuzluğu

Almanların “integration” dedikleri, bizim “uyum” ya da “entegrasyon” dediğimiz şeyin ne olduğunu kısaca da olsa ortaya koymak gerekiyor. Alman burjuvazisi gerçekten “entegrasyon” mu istiyor ya da “çekin gidin mi” diyor. Ya da kendi düzenini dikensiz gül bahçesi içinde yürütmek için göçmenlere “ülkenize dönün” tehdidiyle sindirmek, Alman işçi ve emekçilerini de “göçmen fobisi” içinde bu korkuyla yaşatarak sizin esas düşmanınız “yabancılar” mesajını mı vermek istiyor? Alman burjuvazisi bilmiyor mu “göçmenlere Almanya’yı terk ettirdikleri anda yaşamın duracağını, sermaye birikimin ciddi oranda kesintiye uğrayacağını”? Elbette ki biliyorlar! Peki şimdi bir bardak suda fırtına koparmak niye?

İşçi göçünün Almanya’ya taşındığı 1960’lardan bu yana “çok kültürlülük”, “entegrasyon”, “göçmen ülkesi Almanya” vb. gibi kavram ve olgular sıkça tartışıla geldi. Alman burjuvazisi ucuz iş gücüne gereksinim duyduğu yıllarda gelen “misafir işçileri” davul zurnayla karşılıyor ve dil sorununu hiç de konu etmiyordu. Örneğin 1960’larda Türkiye’den gelen işçilerin önemli bir bölümü köylü kökenli olmasının yanında bir çoğunun okuma-yazma bilgisi ise çok sınırlıydı. Ama Alman burjuvazisi “sağlıklı” olma koşuluyla diğer özellikleri dikkate almadı. Ve gelen işçileri anında en modern makinelerin dişlileri arasına soktu. Çünkü sömürde egemen olan Almanca değil, makine diliydi.

“Almanca bilmiyorlar”, “Almanca öğrenmek istemiyorlar” vb. gibi ırkçı dıştalamalara gerekçe gösterilmek istenen olgular, burjuvazinin işçileri sömürmesi için zorunlu olan şeyler değildir. Ayrıca, gelinen aşamada bu sav gerçekçi bir yaklaşımda değil. Çünkü, bugün Almanya’da yaşayan göçmenlerin önemli bir kısmı Almanca bilmiyor. Özellikle Türkiyeli göçmenlerin ezici çoğunluğu bu durumdadır. İşçi göçünün başladığı 1960’lardan bugüne 50 yıl geçmiş. İlk gelen birinci kuşağı saymazsak 3 kuşak Almanya’da doğmuş ya da eğitim almıştır. Yani, Alman okullarında okumuşlardır. Bu insanlara “siz Almanca bilmiyorsunuz” demek, sorunun özünü, yani kafatasçılığı gizleme telaşdır. Sıkça tekrarladıkları “entegrasyon istiyoruz” sözü ise bu anlamda bir şey ifade etmiyor.

“Almanca bilmiyorlar” iddiası gerçekçi mi? Hayır! Almanya’da yaşayan göçmen çocukları Alman okullarında okuyor ve esas olarak öncelikle Almanca öğreniyor-

lar. Çocuklar Almancayı “Kindergarten” dedikleri daha Anaokulunda öğreniyor ve ilk okula başladıklarında ise bu dili bilmeden okula devam etmek olası bile değil. Durum bu olduğu halde Alman politikacılarının “Almanca bilmiyorlar” iddialarını sürdürmeleri niye diye merak edilebilir. Asıl sorun, dil sorunu değil, ekonomik krizi gizlemek için ırkçılığı, Alman kanı taşımamayı kullanıyorlar. ırkçı politikacıların kafalarındaki gerçek düşünce bu olunca, söylem yerindeyse; göçmen “ağız ile kuşta tutsa”, o hiç bir zaman Alman olamaz.

Alman burjuvazisinin siyasal temsilcilerinden CSU’un şefi Seehofer’in, değişik bir söylem gibi gözüksede, Alman “leit kültür”ünü ileri sürmesi, Nazilerin “üstün Alman ırkı” anlayışından farklı olmadığı, birbirinin devamı olduğundan kuşku duyulmamalıdır.

Alman burjuvazisi, iş gücü göçüyle gelen işçilere hep “misafir işçi” “gastarbeiter” gözüyle baktı ve hala öyle bakmaya çalışıyor. Ya da işin sosyal yönünün böyle olmasını istiyor. Elli yıldan beri Almanya’da yaşayan, “çoluk-çocuğa” karışmış, torun sahibi olmuş, burada ev almış, Almanya’nın sosyal ve kültürel yapısıyla şu veya bu oranda iç içe geçmiş bir kesimi hala “misafir” olarak görmek, öyle kalmasını istemek, insanın sosyal bir varlık olduğunu ya inkar etmek ya da bu tür söylemlerin ırkçılığın dışı vurumundan başka bir şey olmadığını kabullenmekten geçiyor.

Hitler’de “içinizdeki yahudileri temizleyin” derken, yüzyıllardır Almanya’da yaşayan, Almanlarla iç içe geçmiş bir ırkı yok etmeyi planlamıştı, daha doğrusu tekeli burjuvazi, kitleleri, faşist iktidarlarına payanda etmek için onların kurban edilmesini –ırkçı propagandalarla- zorunlu hale getirmişti. Şimdi yeni kurbanlar aranıyor ve bunların başında ise müslüman kökenliler gelmektedir.

Alman başbakanı Merkel’in, partisinin gençlik kolları kongresinde yaptığı “çok kültürlülük tamamen başarısız oldu” açıklaması ise, niyetinin açıkca dile getirilmesidir. Bu aynı zamanda Alman halkı üzerinde yabancı düşmanlığını geliştirme ve yaklaşan seçimlerde bu konunun yeniden manşetlere taşınarak propaganda aracı yapılacağına göstergesidir. The Telegraph gazetesinin de haklı olarak yazdığı gibi: “siz hiç çok kültürlü olmadınız ki...” (Radikal, 24.10.2010)

82 milyonluk Almanya’da 7.185.921 göçmen yaşamaktadır. Yani, nüfusun %8.8’i göçmen. (Kaynak; Statistische Amter, 30.04. 2010, internet sitesi) Buna karşın “Almanya’nın bir göçmen ülkesi olmadığını” ileri sürmek kafatasçı yaklaşımdan başka bir şey değildir. Üstelik bu rakamın içinde Alman vatandaşı olan göçmenler yok. Onlarla birlikte dokuz milyonu geçtiği tahmin ediliyor.

Yabancıların “uyum sağlamadığını” id-

dia eden ırkçı kafalar ya da yabancı düşmanı yaklaşımların, “uyum”dan ne anladığı önemli. Onların bütün açıklamaları yan yana getirildiğinde, uyum(entegre) dan anladıkları, yabancılara, özellikle de kalifiye olmayan iş gücüne sahip olanların ve yaşlandıkları için çalışmayanların geldikleri yere geri dönmeleridir. Oysa, “uyum”dan anlaşılması gereken, genel toplumsal kurallar içinde yaşamlarını sürdürme mücadelesi vermeleridir. Entegre olmakta budur. Entegre demek göçmenlerin “Almanlaşması” anlamına hiç gelmez. Bir ulusal aidiyetin bir başka ulusal aidiyete dönüşmesi yüzyılların sorunudur. Eğer genel bir çoğunluk söz konusuysa ve geldikleri ülke ile sıkı ilişkileri varsa, kendi dillerinden medyaya sahipse bunun olasılığı ise oldukça azdır. Kendi ana dillerini unutsalar bile ulusal aidiyet kısa zamanda terk edilebilecek bir olgu değildir. Özellikle kapitalist sistem altında bunların terki zordur. Çünkü kapitalizm milliyetçiliği öldürmez, yaratır ve geliştirmeye çalışır. Göçmenler çok ileri yıllarda Almanyalı olduklarını kabullenebilirler, ama, “Almanım” yerine sahip oldukları ulusal aidiyetlerini ulusal kimlik olarak benimserler.

Kültürel yapı açısından soruna yaklaşılsa, egemen burjuva kültür zamanla diğer kültürleri egemenliği altına alır.

Alman burjuvazisi ne kadar “uyum-entegre” sağladı diye soracak olsak, daha baştan beri yabancı düşmanlığını sürekli gündemde tutmuştur. Alman işçi ve emekçileri “yabancılar” ile korkutmaya ve sindirmeye çalışmışlardır. “Yüksek ücret”, “daha fazla ekonomik ve demokratik haklar isterseniz daha fazla yabancı işçi getiririz” diyerek, işçiler arasındaki enternasyonal sınıf dayanışmasını baltalamak istemiştir. Göçmen işçileri Alman işçi ve emekçileri üzerinde bir baskı sopası olarak kullanmaya çalışırken, göçmen işçi ve emekçilere karşı, da, “ekonomik ve demokratik haklarınızı isterseniz” sizi “yabancıdır”, “uyum sağlamıyorsunuz, diyerek geldiğiniz yere geri göndeririz” tehdidiyle sindirmeyi elden bırakmamış, son günlerde Hükümetçe uygulanmaya çalışılan da bunun bir adım daha ilerisidir, denebilir.

Başından beri iş gücü göçünü “mısafir” olarak gören bir yaklaşımın, üzerinden 50-60 yıl geçmesine karşın hala aynı şeyleri dillendiriyorsa, “uyum sağlamıyorlar” sözleri, sahte yakınlardan başka bir şey değildir. Her şeyden önce Alman tekelci burjuvazisi ve onun siyasal temsilcilerinin yabancı düşmanlığını terk etmediği, göçmenleri Almanya’nın birer vatandaşı olarak kabullenmedikleri bilinen bir gerçek. Doğal olarak göçmenleri “entegre olmuyorlar” diye “suçlamak” sahtekarca bir yaklaşımdır.

Göçmenlerin Almanya’ya uyum sağladıkları bir gerçek, ama entegre olmadıkları doğrudur. Entegre yukarıda belirttiğim gibi daha boyutlu siyasal, sosyal bir olgudur. “Uyum”dan anlaşılması gereken şey, zorunlu olarak buraya gelen göçmenlerin, Almanya’nın genel toplumsal yapısı içinde yaşamasıdır. “Uyum”, göçmenin kendi kültürünü terk etmesi anlamına gelmiyor. Ancak, süreç içinde kültürlerinde erozyona uğrayarak yaşadığı toplumsal yapının kültüründen etkilenmesi ve belli oranda içiçe geçmesi sözkonusudur. İnsanların

kültürel yapısını belirleyen üretim ve üretim ilişkileri olduğuna göre, göçmenlerde süreç içinde geldikleri ülkelerin kültürel yapılarını –esasta- terk ederek buldukları ülkenin kültürel dokusuyla içiçe geçmeler. Böylece eski kültürel yapının yerini yenisi alır.

Ayrıca Alman hükümetinin göçmenleri “uyumsuz” olarak nitelmesi, göçmenlere hakarettir. Her insan bulunduğu ortama kolayca adapte olur ve sosyal ilişkiler ağı içinde kendine yer edinir. Yıllardır Almanya’da yaşayan ve onları iligine kadar sömüren Alman burjuvazisinin sözcüsü Hükümetin, göçmen işçi ve emekçileri “uyumsuz” olarak nitelmesi, kendini yalanlamadır. En yüksek teknolojilerle donatılmış fabrikalardaki makineleri kullananları, çalıştıkları her alanda iş güçlerini harcayarak üretimde bulunanları, kısacası hayatı yeniden ve yeniden üretenleri “uyumsuz” olarak nitelmenin hiç bir inandırıcılığı yoktur. Ne Alman işçi ve emekçileri ne de göçmen işçi ve emekçileri “uyumsuz” dur. “Uyumsuz” olan birileri varsa, ezici çoğunluğun dışında yaşayan, onların yaşamından uzakta duran ve onların alın terlerini bir asalak gibi emen burjuvazinin ta kendisidir. Emekçilerin yaşamı, ister göçmen olsun ister Alman olsun içiçe ve birliktedir. Onların birlikteliğine kast edenler sadece ve sadece tekelci burjuvazi ve onun siyasal temsilcileridir.

Almanya’da 3,5 milyon göçmen işçi var. Göçmen işçiler Almanya’da çalışanların %8,9’unu oluşturuyor. Bunların %33’ü kömür, enerji ve diğer büyük sanayi kollarında çalışıyor. %21’i hizmet sektöründe, %13’ü büyük ve küçük ticarethanelerde, %11’i otel ve lokantalarda (gastronomi), %8’i inşaat (Kaynak: OECD) ve geri kalanı ise sağlık (%7), eğitim (%3) ve diğer işlerde çalışıyor.

Göçmen işçilerin profili bu iken, Alman burjuvazisinin “entegre”, “uyum” vb. şeylerden söz ederek yabancı düşmanlığını ve ırkçılığı körüklemesinin altında yatan nedenleri de irdelemek gerekiyor.

Alman hükümeti 27 Ekim 2010’da yabancılara hukukuyla ilgili yeni bir değişiklik daha yaptı. “uyum sağlamayan yabancılara oturma izni verilmeyecek ve devletten aldığı yardım kesilecek” (28.10.2010, Özgür Politika). Bu karardan önce, yani 13 Ekim 2010’da Merkel başkanlığındaki Hükümet, yürürlüğe soktuğu bir kararnemeyle, göçmen kökenlilerin (Alman vatan-daşı olsa dahi) ayrı istatistikle kaydedilmesini kararlaştırmıştır. 1933’lerden başlayarak adım adım Hitler rejiminin Yahudi ve komünist düşmanlığıyla nereden nereye geldiğini bir kere daha anımsayalım. Böylece ayrımcılığı ve yabancı düşmanlığını bir kere daha belgeleyen burjuvazinin ve onun Hükümet’inin izlediği rotayı kestirmek hiçte zor olmasa gerek.

Alman burjuva Hükümetlerinin yaptıkları iki şey var: Biri, “tasarruf paketleri” dedikleri, işçi ve emekçilerin ekonomik ve demokratik haklarını kısıtlayan kanun ve yasalar hazırlamak, ikincisi de göçmenlerin yaşamlarını iyice zorlaştıracak kanunlar ve kararnemeler çıkarmak. Bunaların her ikisi de nerdeyse üç ayda bir yapılıyor desek pek de yanlış olmaz.

Ayrıca vurgulamak gerekiyor ki, işçileri bakanı göçmenlerin %15’inin “uyum sağlamayı reddettiğini” (Ö.Politika) açık-

lamasının gerçek olduğunu düşünelim. %15 karşı geri kalan %85 “uyum sağlıyorsa” bu çığırkanlık niye? Hükümetin kendi istatistikleri de gösteriyor ki, göçmenler açısından “uyum” diye bir sorun yok. Göçmenlerden rahatsız olan Hükümetin ve sermaye sınıfın kendisidir.

Alman burjuvazisinin, göçmen işçi ve emekçiler üzerindeki baskılarını bu denli artırmasının bir nedeni de herkesin ana dilinden eğitim hakkını istemesinin önüne geçmek içindir. Örneğin 2,5 milyon Türk ve Kürdün yaşadığı Almanya’da, bunların kendi dillerinden eğitim hakkı olmalı ve kullanılmalıdır. Burjuva anlamda dahi olsa demokrasi ve ulusların eşitlik-kardeşliği böyle bir söyleme sahiptir. Ana dilinden eğitimin önündeki engellerin kaldırılmasının yanında eğitimin koşulları da devlet tarafından oluşturulmalıdır. Almanca eğitimin yanında herkesin kendi ana dilinden eğitim alması “uyum” ya da “entegre”yi daha da kolaylaştıracak ve geliştirecektir. Aynı zamanda bu işçi ve emekçilerin birbiriyle kaynaşmasını güçlendirecek, “yabancılık” olgusunu ortadan kaldırmaya hizmet edecektir. Ama Alman burjuvazisi böyle bir “uyum” ve “entegre-yi” istemediği için, devlet tarafından da “eğitim” hakkının kullanılmasının koşullarını yaratmaya yanaşmayacaktır.

Nedir bu “Entegrasyon...!” ve “Çok Kültürlülük...!”?

Uyum sorununun ne olduğunu yukarıda açıklamaya çalıştık. Ortada bir uyumsuzluk varsa, o da, toplumun ezici çoğunluğu ile ters düşen Alman burjuvazisinin kendi uyumsuzluğudur. Bunlar, sınıfsal yapıları gereği entegre olamayacağına göre, işçi ve emekçiler kendi iktidarlarını kurana dek bu sorunda varolmaya devam edecektir.

Göçmenlerin “entegre” diye bir sorunu da yok. Alman burjuvazisinin yaptığı bu tür propagandalara rağmen, her iki kesim de de düşmanlık içeren nüveler oluşturmakla birlikte esas hiç bir zaman olmamıştır.

Burjuvazinin istediği, her iki halkın bir birine olan güvensizliklerinin gelişmesi ve birlikteliklerinin bozulmasıdır. Makineleri birlikte kullanan, hayatı yeniden üreten işçilere “uyumsuz” demek, ya da işçiler arasında sınıf birliğini ve sınıf kültürünü yok sayarak, soruna burjuvazi gibi milliyetler ve burjuva sınıf kültürü açısından yaklaşmak, sorunu kavrayamamaktan ya da anlayamamaktan kaynaklanıyor.

Aynı sokakları temizleyen (temizlik ve diğer ağır işlerde çalışanların ezici çoğunluğu her ne kadar göçmen işçiler olsa da) işçilerin birbirlerini anlamamaları düşü- nülemez. Onlar, farklı ülkelerden gelselerde, farklı dilleri konuşsalar da birbirlerini anlarlar ve anlıyorlar da. O zaman geriye kimin kime uyması sorunu kalıyor.

Örneğin, Ruhr havzasında göçmenlerin sayısı 561.111. ve buradaki genel nüfusa oranları %10,7 ve bu bölgede 140 milliyet mensup insan yaşamaktadır. (kaynak; RVR-Datenbank 2008) ve Türkiye ve Kürdistan’dan gelenlerin sayısı ise 234,854. dir.

Alman sanayisinin bel kemiği Ruhr havzasında 140 ayrı milliyete mensup işçi ve emekçiler içiçe çalışıp-yaşarken, “uyum”

ya da “entegre” diye dışlayıcı olgulardan söz etmek, işçi ve emekçilerin birlikteliğini baltalamaya çalışmaktan başka bir şey değildir. O bölgede bir uyumsuzluktan söz edilecekse, işçilerin milliyetine bakmadan onları en ağır koşullar altında çalıştıran ve çevreyi zehirleyen, Alman burjuvazisinin çelik devi Thyssen’in kendi uyumsuzluğudur. Üstelik katmerli sömürünün alası da burada yapılmaktadır.

Farklı dilleri konuşmanın birlikte olamamakla ya da birlikte mücadele edememekle hiç bir ilgisi yoktur. Aynı sınıfsal yapıya sahip olanlar kendi aralarında anlaşacağı ortak dili eninde sonunda bulurlar. Nitekim, göçmen işçiler yerel işçi sınıfıyla her alanda birlikte mücadele etmektedir. Ancak göçmenlerin geldiği ülkelerdeki egemen sınıflar ve gericiiler, gazeteci Gündüz Vassaf’ın da dediği gibi (bkz. Radikal Gazetesi 24.10.2010) “kendi beşinci kollarını” yaratmak için kendi milliyetinden göçmen işçiler arasında milliyetçiliği geliştirmeye çalışırken (Türk devleti bunu başından beri yapıyor) Alman burjuvazisi de ırkçı ve dışlayıcı yaklaşımıyla, işçiler arasında güvensizliği geliştirici rol oynuyorlar. Burjuvazi ve gericiiler kendi sınıf çıkarları açısından böyle bir politika izlerken, devrimci ve komünistler ise işçi sınıfının birliği ve ortak mücadelesi açısından soruna yaklaşarak, “uyum”, “çok kültürlülük” vb. gibi burjuva argümanları proletaryanın kendi sınıf argümanlarının yerine koymamalıdır.

Elbette bir kültür farklılığı söz konusu. Bu inkar edilemez. Örneğin Türkiyeden gelen bir işçi ile bir Alman işçisinin kültürü farklıdır. Bin yıllardan beri edindikleri farklı gelenek-göreneklere vardır. Ama onları birleştiren proleter kültür olmalıdır ve onlar işçi oldukları sürece proleter kültüre özünde sahiptirler. Bu sınıf kültürüdür. İşçi sınıfının sahip olduğu devrimci kültür, bin yıllardan beri gelen egemen kültürleri alt edecektir ve etmektedir de. Sermaye sahibi, nasıl ki sömürdüğü işçiyi milliyetine göre ayırmıyorsa, işçilerde sermaye sahibi karşısında birbirlerini milliyetlerine ya da konuştukları dillerin farklılığına göre ayırmazlar. Onlar, sermaye sahibi karşısında sınıf kardeşleridir ve öyle kalırlar. Çünkü kurtuluşları kendi birlikteliklerinde, ortaklaşa dayanışma ve mücadelelerinde yatmaktadır.

Devrimci ve komünistler için “uyum” ya da “entegre” sınıf dayanışması, sınıf birlikteliği ve sınıf mücadelesidir. Kısacası işçi sınıfı ve emekçilerin -burjuvaziye karşı- sınıf birlikteliği ve mücadelesi esas olmalıdır. “Demokratik Entegre” vb. gibi zorlayıcı ve yanıltıcı argümanlar üretmek devrimcilerin görevi olamaz. Devrimcilerin esas görevi; emperyalist burjuvazi ve gericiilerin çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçilerin birlikteliğini bölme çabalarına karşı durmak ve karşı-devrimci propagandaların iç yüzünü ortaya koymak olmalıdır.

Burjuvazinin “uyum” ya da “entegre”den kastı; burjuva çıkarlarına hizmet etmek, onun sömürü ve egemenlik alanlarına karşı çıkmamaktır. İşçi ve emekçiler, sınıf içeriğinden yoksun, daha doğrusu burjuvaziye hizmet eden bu tür “entegre”lere sert şekilde karşı çıkmalıdır. Bu görev başta Alman işçi sınıfı ve emekçileri olmak üzere tüm göçmen işçi ve emekçilerin görevidir.

AVUSTURYA'DAN HABERLER

Yukarı Avusturya'nın Steyr şehrinde, Avusturya'da mültecilere yönelik uygulanan insanlık dışı uygulamalara karşı 21.10.2010 tarihinde protesto eylemi gerçekleştirildi.

Avusturya'da, yabancılar yasasına bağlı olarak iltica yasaları çerçevesinde mülteciler Avusturya devleti tarafından insanlık dışı uygulamalara maruz kalmaktadır. Özellikle son yaşanan olaylarda, yıllardır Avusturya'yı yaşam merkezi seçmiş ve toplumsal yaşama uyum sağlamış aile ve bireylerin işyerlerinden, evlerinden çocukların silahlı polisler tarafından hiç bir çocuk hakkı gözetilmeden zorla götürülmesi ve ardından da yurtdışı edilmesi, olayın yaşandığı bölgede kitleler tarafından ciddi tepkiyle karşılandı. Bu bağlamda evrensel mültecilik hakkı çerçevesindeki sözleşmelere uymayan Avusturya hükümeti Fransa devletini dahi mültecilik konusunda aratmayan uygulamalara imza atmış görünüyor.

Yukarı Avusturya'nın Steyr şehrinde, sivil aile inisiyatifi tarafından yapılan çağrıya olumlu yanıt veren çeşitli sosyal danışma kurumları ve ilerici demokratik kurumların katılımıyla 1500 kişiyi geçen kitlesel bir yürüyüş gerçekleşti. Meşalelerle yürüyüşe geçen çevre halkının oluşturduğu görüntü Avusturya'da olağan gündem yarattı. Linz Umut Kültür Merkezi ve ATIGF aktivistleri olarak yürüyüşe bildiri ve bayraklarımızla katılım sağladık.

Yukarı Avusturya'nın Linz şehrinde, Tasarruf (soygun) paketi kapsamında çocuk yuvalarının paralı hale getirilmesi kreş eğitimcileri tarafından protesto edildi.

Avusturya hükümeti, işçi ve emekçilerin demokratik haklarına yönelik

saldırısı tasarruf paketi ile kamu alanında gerçekleştiriyor. Avusturya'da uzun yıllar verilen mücadele sonucu sosyal alanda kazanılan haklar tek tek tasfiye ediliyor. Çocuk kreşlerinde özellikle işçi ailelerinin çocukları parasız bir şekilde kreşlerde eğitim gö-

rebilme olanağına sahipti. SPÖ-ÖVP (Avusturya Sosyal Demokrat Partisi – Avusturya Halk Partisi) hükümetinin tasarruf paketi kapsamında çocuk kreşlerinin %90'ını paralı hale getirmesi ile yoksulluk sınırına dayanan ailelerinin çocuklarını ciddi derecede etkilemektedir. Yine buna bağlı olarak kamu alanı çalışanı olan eğitimcilerin ise maaşlarında ve sözleşmelerinde kısıtlamaya giden hükümet sosyal ve ekonomik hakları da tasfiye etmekte. Bu durum Avusturya Sendikalar Birliğine bağlı olan kamu alanı sendikası tarafından bir miting ile protesto edildi. Parasız çocuk kreşleri ve parasız eğitim taleplerinin öne çıktığı eyleme ATIGF ve YDG aktivistleri olarak konuya yönelik bildirimlerimizle katılım sağladık. 1000'i geçkin bir katılımın olduğu mitingde özellikle Sosyal Demokrat Partinin tutumunun protesto edilmesi ise ilgi topladı.

Tasarruf paketine karşı Avusturya'nın 4 bölgesinde protesto yürüyüşü gerçekleşti.

Viyana, Linz, Salzburg ve Graz'da tasarruf paketi kapsamında hükümet tarafından uygulanmak istenen saldırılara karşı kitlesel yürüyüşler gerçekleştirildi. Avusturya burjuvazinin çıkarları doğrultusunda, SPÖ-ÖVP hükümetinin aile yardımı, üniversite bursları ve üniversite eğitim bütçesinde kısıtlamaya gitme hedefi 28.10.2010 tarihinde 4 alanda eşzamanlı gerçekleşen yürüyüşlerle protesto edildi. İşçi Sınıfı ve emekçiler tarafından kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin gün geçtikçe tasfiye edilmesi, eğitimin özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesi ile birlikte kitleleri yeni saldırılar beklemekte.

Aile yardımında kesinti ve üniversite eğitim bütçesindeki kısıtlamalarla birlikte özellikle halk gençliğinin akademik-demokratik haklarını ciddi saldırılar beklemekte. Çeşitli yerli demokratik gençlik örgütlerinin çağrısı ile örgütlenen yürüyüşler binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Avusturya'da son süreçte yoğunluklu gerçekleşen yürüyüşlerle birlikte öğrenci hareketinde ve bu ekseninde kendiliğinden gelişen kitle hareketine devrimci müdahalelerde bulunmak YDG olarak önemli görevlerimiz arasındadır. Son iki haftalık süreçte ardı ardına eylemler gerçekleştirildi. Bu tepkisel süreçte örgütsel misyonumuza bağlı olarak ilişkiler geliştirme ve hareketin içerisinde olmak Avusturya YDG (Yeni Demokratik Gençlik) açısından oldukça önemlidir.

Avusturya Hükümet'in Yeni Tasarruf Programı Tepki Topladı

Tasarruf paketine karşı Avusturya'nın 4 bölgesinde protesto yürüyüşü gerçekleşti. Yukarı Avusturya'nın Linz şehrinde, Tasarruf (soygun) paketi kapsamında çocuk yuvalarının paralı hale getirilmesi kreş eğitimcileri tarafından protesto edildi.

Viyana, Linz, Salzburg ve Graz'da tasarruf paketi kapsamında hükümet tarafından uygulanmak istenen saldırılara karşı kitlesel yürüyüşler gerçekleştirildi. Avusturya burjuvazinin çıkarları doğrultusunda, SPÖ-ÖVP hükümetinin aile yardımı, üniversite bursları ve üniversite eğitim bütçesinde kısıtlamaya gitme hedefi 28.10.2010 tarihinde 4 alanda eşzamanlı gerçekleşen yürüyüşlerle protesto edildi. İşçi sınıfı ve emekçiler tarafından kazanılmış demokratik hak ve özgürlüklerin gün geçtikçe tasfiye edilmesi, eğitimin özelleştirilmesi ve paralı hale getirilmesi ile birlikte kitleleri yeni saldırılar beklemektedir.

Aile yardımında kesinti ve üniver-

site eğitim bütçesindeki kısıtlamalarla birlikte özellikle halk gençliğinin akademik-demokratik haklarını ciddi saldırılar beklemekte. Çeşitli yerli demokratik gençlik örgütlerinin çağrısı ile örgütlenen yürüyüşler binlerce kişinin katılımıyla gerçekleşti. Avusturya'da son süreçte yoğunluklu gerçekleşen yürüyüşlerle birlikte öğrenci hareketinde ve bu ekseninde kendiliğinden gelişen kitle hareketine devrimci müdahalelerde bulunmak YDG olarak önemli görevlerimiz arasındadır. Son iki haftalık süreçte ardı ardına eylemler gerçekleştirildi. Bu tepkisel süreçte örgütsel misyonumuza bağlı olarak ilişkiler geliştirme ve hareketin içerisinde olmak Avusturya YDG (Yeni Demokratik Gençlik) açısından oldukça önemlidir.

Avusturya hükümeti, işçi ve emekçilerin demokratik haklarına yönelik saldırısı tasarruf paketi ile kamu alanında gerçekleştiriyor. Avusturya'da uzun yıllar verilen mücadele sonucu sosyal alanda kazanılan haklar tek

tek tasfiye ediliyor. Çocuk kreşlerinde özellikle işçi ailelerinin çocukları parasız bir şekilde kreşlerde eğitim görebilme olanağına sahipti. SPÖ-ÖVP (Avusturya Sosyal Demokrat Partisi – Avusturya Halk Partisi) hükümetinin tasarruf paketi kapsamında çocuk kreşlerinin %90'ını paralı hale getirmesi ile yoksulluk sınırına dayanan ailelerinin çocuklarını ciddi derecede etkilemektedir. Yine buna bağlı olarak kamu alanı çalışanı olan eğitimcilerin ise maaşlarında ve sözleşmelerinde kısıtlamaya giden hükümet, sosyal ve ekonomik hakları da tasfiye etmektedir. Avusturya Sendikalar Birliğine bağlı olan kamu alanı sendikası tarafından bir miting ile protesto edildi. Parasız çocuk kreşleri ve parasız eğitim taleplerinin öne çıktığı eyleme ATIGF ve YDG aktivistleri olarak konuya yönelik bildirimlerimizle katılım sağladık. 1000'i geçkin bir katılımın olduğu mitingde özellikle Sosyal Demokrat Partinin tutumunun protesto edilmesi ise ilgi topladı.

Ulm'de 12 Eylül Paneli Gerçekleştirdi

12 Eylül'den "12 Eylül'e Bitmeyen Vahşet Düzeni Sürüyor" adı altında düzenlenen panelimiz, 12 Eylül Pazar günü Burgerhausmitte salonunda DEKÖP-Ulm bileşenleri olarak gerçekleştirildi. Panele araştırmacı yazar **Arif Bilgin**, AABF Baden Württemberg temsilcisi, **Özcan Anıl** ve **Haydar Munzur** konuşmacı olarak katıldı. 12 Eylül belgeseli adlı filmin gösterimi sırasında duygu dolu anları yaşandı.

Konuşmacılar 12 Eylül sürecini ve nedenleri üzerinde dururlarken, 12 Eylülün Aleviler, Kürtler ve toplumun diğer kesimleri üzerindeki etkileri üzerinde durdular. Bu süreçte hapishaneler ve yaşanan işkencelere vurgu yapılırken, bu toplumsal yaranın hala devam ettiğinin altı çizildi.

12 Eylül ve referandum üzerine yapılan tartışmaların ardından dinleyiciler söz hakkı aldı. Sorulan sorular ve cevapların ardından panel son buldu. Yaklaşık seksen kişinin katıldığı etkinlik dört buçuk saat sürdü.

İsviçre'de Kürt Halkıyla Dayanışma Komitesi Kuruldu!

13 Ekim 2010 tarihinde İsviçre Türiyelili İşçiler Federasyonu İTİF Noşetal temsilciliğimizin de katkı sunduğu ve desteklediği 'Kürt Halkıyla Dayanışma Komitesi' oluşturuldu. Komite, 18 Ekim 2010'da Diyarbakır'da görülecek DTP nin yöneticileri ve belediye başkanlarının davalarına destek olacak.

Yine Komite, Kürtlerin anadilde eğitim hakkının verilmesi için destek çalışmalarında bulunacak. Kamuoyuna yapılan duyuru ise şöyle:

Diyarbakır davalarına dayanışma çağırısı

Türkiye'de belediye başkanlarına, kürt politikacılarına ve insan hakları savuncularına açılan ceza davası

Nisan 2009 tarihinden günümüze kadar Türkiye'de aralarında İnsan Hakları Derneği (İHD) başkan yardımcısı Muharrem Erbey ve bir süredir ciddi sağlık sorunları olan, aylarca tutuklu kaldıktan sonra tutuksuz yargılanmak üzere şartlı serbest bırakılan Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ın da olduğu 2000'den fazla sivil toplum örgütü temsilcisi ve kürt politikacısı tutuklandı.

Türkiye kürt halkını tahrip ve yoketme amaçlı bir politikayı açık bir şekilde sürdürmektedir. Bu politik anlayış sivil toplum örgütlerini ve kalıcı bir barışın ancak varolan siyasi bir partiyle sağlanabileceği gerçeğini reddetmektedir. Türkiye'nin bu politik anlayışı kürt halkına karşı yürütülen savaşta savaş

lobilerinin çıkarlarına hizmet etmektedir.

18 Ekim 2010 tarihinde seçilmiş kürt belediye başkanları ve yerel sivil toplum örgütleri temsilcilerine karşı açılan ceza davası duruşmaları Diyarbakır'da işte bu şartlar altında başlıyor. Türk devleti savcılarının sözkonusu bu davada 28'i kapatılan Demokratik Toplum Partisi (DTP) yöneticisi, aralarında Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir'in de bulunduğu 12 belediye başkanı, 2 il Genel Meclisi Başkanı ile 2 belediye meclis üyesinin de bulunduğu 103'ü tutuklu 151 kişinin 15 yıldan ömür boyu hapse kadar cezalandırılmasını istemektedirler. Savcılık bu davada bireyleri ve onların bireysel davranışlarını değil, bir halkın varlığını ve bu halkın meşru haklarını, anadilde eğitim hakkını yargılamak istemektedir. 21. yüzyılda 20 milyon kürt Türkiye'de meşru haklarından mahrumdur, 2010-2011 Eğitim yılı başında milyonlarca kürt öğrenci ana dilde eğitim hakkı için resmi türk okullarını bir hafta boyunca boykot etmişlerdi.

Bütün demokratları, barış yanlılarını ve gönüllüleri kürt halkına destek ve dayanışmaya çağırıyoruz. Kürt belediye başkanlarının ve bu dava gerekçesiyle tutuklananların serbest bırakılmasını, kürtçe anadilde eğitim hakkının tanınmasını talep ediyoruz.

Basel' de Militarizme Karşı Yürüyüş Yapıldı!

AEGIS şirketi paralı asker yetiştiriyor

17 Ekim 2010 günü İsviçre nin Basel şehrinde militarizme karşı 500 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Emperyalistlerin işgal ettikleri ülkelere gönderilmek üzere özel şirketler aracılığıyla paralı asker şirketleri oluşturulmaya ve bu şirketleri yaygınlaştırma çabalarına karşı çıkmak için daha önce oluşturulan ve Federasyonumuz İTİF'inde içinde yer aldığı yerli ve göçmen anti-faşist kurumlarla oluşturulan platform tarafından yapılan bu mitingte, öne çıkarılan ana tema; özellikle İsviçre kamuoyunda yoğun tartışmalara neden olan paralı askeri şirketler ve İsviçre devleti tarafından görmezden gelinmesiydi. Konuşmalarda emperyalist ülkelelerin Irak, Afganistan, Somali gibi işgal ettikleri ülkelere AEGIS ve onun gibi şirketlerin yetiştirdiği paralı askerleri gönderdikleri dile getirilirken, bununla birlikte silah ticareti ve savaşın içinde her türlü kirli ilişkilerin de yine bu gibi paralı asker yetiştiren şirketlerin eliyle yürütüldüğü ifade edilerek, yürüyüşü sonlandırıldı.

İsviçre'de Gençler YDG 20. Yıl Şöleninde Buluştu!

Mücadelenin 20.yılında YDG'nin Siyasal, Örgütsel ve Eylemsel İradesini Daha Fazla Güçlendirmek için düzenlediğimiz Gençlik Şöleni

2 Ekim 2010 tarihinde Basel'de gerçekleşti. Uzun bir dönemden sonra tamamen YDG'liler tarafından organize edilen şölede, salonda YDG'yi anlatan pankartlarla birlikte, 1998 yılında İsviçre'de şehit düşen eski YDG üyesi Kenan Demir için özel bir köşe

oluşturuldu. Etkinlik, Kenan Demir, Barbara Anna Kistler ve Dersim'de bu yıl şehit olan Çiğdem Yılmaz ve Ferdi Karaca şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı.

YDG'yi anlatan sunumun ardından, Şölen Tertip Komitesi adına yapılan açılış konuşmasında; bu etkinliğin tamamen YDG üyesi genç yoldaşlarımız tarafından organize edildiğine dikkat çekilerek, emeği geçen herkese teşekkür edildi.

Ardından sahneye sırasıyla Tamil ve Arnavutluk Çocuk Halk Oyunları ekipleri sahne aldı. Büyük bir ilgi gören her iki gösteri de izleyiciler tarafından da-

kikalarca alkışlandı ve salonda Almanca ve Türkçe "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganı atıldı. Sonrasında davul zurnanın sahne almasıyla salonda ki coşku daha da arttı.

İsviçre YDG Ülke Faaliyet Komitesi adına yapılan konuşmada ise talan ve yağma düzeni içerisinde gençliğin yozlaştırılmasına karşı birlik olmak ve kendi öz kültürüne sahip çıkarak

mücadele etmenin önemine dikkat çekilerek, "Yeni Demokratik Gençlik (YDG) olarak egemenlerin bilgisayar başında sosyal yaşam kuran, kendi sorunundan bir haber, eğlenceyi beynini uyuşturmak olarak anlayan, herkesin kendi kabuğunda yaşadığı yoz kültüre karşı örgütlü mücadele yürütüyoruz" denildi. Bu şölele insanlık değerlerinin yozlaştırılmasına alternatif bir ses olmanın amaçlandığı belirtilen konuş-

mada, daha güçlü bir YDG yaratmak için tüm gençleri kendi sorunlarına sahip çıkma temelinde, YDG içinde örgütlenme çağırısı yapıldı.

Etkinlik dünden bugüne YDG'yi anlatan sinevizyon gösterimi ile devam etti. Avrupa'da 20 yıllık mücadeleden kesitler sunan sinevizyonda, Kenan Demir'in YDG faaliyetlerinden çekilmiş görüntülerin yayınlanmasıyla kitale, "Kenan Demir Yoldaş Ölümsüzdür" sloganını attı.

Avrupa Demokratik Gençlik Hareketi, Young Struggle, İsviçre Türiyelili İşçiler Federasyonu (İTİF), Göçmenle-

rin Seçme ve Seçilme Komitesi Üyesi, Basel Alevi Kültür Merkezi Gençlik Kolu Başkanı ve Sri Lanka Komitesi temsilcilerinin konuşmalarının ardından YDG MYK'nın göndermiş olduğu mesaj okundu. Son olarak sahneye Grup Gurbette Esenyeller ve DJ Smail çıktı. Şölen çekilen halaylarla son buldu.

İsviçre YDG

12 Eylül 30.Yılında Hamburg'ta Bir Kez Daha Lanetlenirken, Çirkin Kral 26.Yılında Kitleysel Olarak Anıldı...

ATİF-Hamburg olarak bu yıl 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı 30.yılında çeşitli etkinliklerle protesto edip lanetlerken,yine 26.Ölüm Yıldönümünde de halkın **Çirkin Kral'**ını, devrimin sanatçısı Yılmaz Güney'i bir kez daha andık. Bu etkinlikleri örgütleme startını aylar öncesinden verdik. Özellikle 12 Eylül faşist cuntasını lanetlemek için Hamburg'ta örgütlü bir çok demokratik kurumu bir araya getirmeye çalıştık. Bunda kısmen başarı da sağladık. Birçok kurumun ortaklaşa örgütlediği bir mitingle 12 Eylül günü faşist cunta protesto edildi.. Ertesi günü de Avrupa Karabalılar Derneği'nde 12 Eylül'ü konu alan sinevizyon gösterimi ve sohbet toplantısı aynı bileşenler tarafından gerçekleştirildi.

Son olarak 3 Ekim'de ATİF-Hamburg olarak **"30.Yılında 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasını Lanetliyor, 26.Ölüm Yıldönümünde Yılmaz Güney'i Anıyoruz"** başlığıyla kamuoyuna duyurduğumuz Sempozyum ve Kültürel bölümden oluşan bir etkinlik gerçekleştirdik.

Bir ay öncesinden afiş, flaya dağıtımı, yerel radyolardan duyurusunun yapılması gibi çok çeşitli yöntemlerle etkinliğimizin propaganda çalışmalarına başladık.

Etkinlik günü gelip çatığında da derneğimizde, etkinliğimize katılacak olan konuşmacı ve sanatçılardan, **Cafer Demir, Ufuk Berdan, Zait Atam, Pinar Sağ ve Mehmet Ekici'nin** de katıldığı bir kahvaltı yaptık.

Etkinlik programımız **Mig-Zentrum Folklor Ekibinin** gösterisiyle start aldı. Ardından 12 Eylül'ü konu alan ve Cunta mahkemelerince idam ettirilen 17 devrimcinin son mektuplarının yer aldığı sinevizyon gösterildi. Sinevizyon gösterimi ve özellikle de mektuplar bölümü salonda yoğun bir duygusallık yarattı.

Saygı duruşunun ardından açılış konuşmasını yapması için ATİF Başkanı Süleyman Gürcan sahneye davet edildi. Gürcan yaptığı konuşmada 12 Eylül tahribatları, sorumluları ve bugüne bıraktıkları üzerinde durdu. Hesap sorulması gerekenlerin yalnızca Kenan Evren

ve arkadaşları değil, 12 Eylül'ü alkışlayan gazetecilerinden, işkenceci polis ve askerlerine, idam kararlarını ve binlerce yıllık cezaları veren yargıçlarına, anayasayı hazırlayan öğretim üyelerinden başbakanlara kadar geniş bir kesimin bulunduğu belirtti...

Ardından sempozyum bölümüne geçildi. **Sempozyuma Araştırmacı-Yazar Cafer Demir, Doç.Dr Haluk Gerger, Sinema eleştirmeni Zait Atam ve ATİK temsilcisi Ufuk Berdan** konuşmacı olarak katıldılar.

İlk sözü olan Cafer Demir, 12 Eylül'ün nasıl bir sürecin ürünü olduğu ve insan hakları alanındaki hukuksuzluklarını ve 12 Eylül anayasasındaki insan hakkı ihlaline yol açan yasalar üzerinde dururken, düşünce özgürlüğünü kısıtlayan 141 ve 142. maddelerin kaldırılması bu alandaki kısıtlamaları kaldırmadığını, tam aksine o boşluğu doldurmak için

çıkartılan Terörle Mücadele Yasası eskiyi artırır olduğunu söyledi. 12 Eylül Anayasasının değiştirilmesinin ve 12 Eylülcülerin yargılanmasının ancak devrimci bir halk iktidarıyla mümkün olduğunu belirtti.

Ardından söz alan **Zait Atam** ise; Yılmaz Güney'in yazım ve sinema dünyası içerisindeki sürecini anlatırken, Yılmaz Güney'in 60 ve 70 yılların Avrupai yüzü başrol oyuncularından nasıl sıyrılıp farklı bir karakter çizerek Yeşilçam'da kendini var ettiğini ve ardından kendi sinemasını nasıl oluşturduğunu anlattı. Özellikle 72 ve 74 yıllarının Güney'in sinemada yeni bir yol çizmesinde belirleyici yıllar olduğunu belirtti. Yılmaz Güney bu yıllarda hem devrimci muhalefetle bağ kurmuş, hem de toplumsal sorunları sinemasına taşımaya başlamıştır belirlemesinde bulunurken, aynı zamanda Güney'in özellikle asker-

lik ve ardından cezaevi yıllarında Marksist klasikleri incelediğini ve bu süreç sonunda da Türkiye'de kırlardan şehirlere doğru ilerleyen bir devrim türünün savunucusu düşüncesine ulaştığını söyledi.

Zait Atam'ın konuşmasından sonra söz alan **ATİK temsilcisi Ufuk Berdan** ise 12 Eylül'ün göçmenlik ve göçmenler üzerindeki etkilerini konu alan bir konuşma yaptı. 12 Eylül'le birlikte 30 bin insanın yaşadığı topraklardan koparak mülteci konumuna düştüğünü ve bunun da kültürel, psikolojik toplumsal travmalara neden olduğunu belirtti. Bugün dünyada 300 milyon insanın göçmen pozisyonunda olduğunu belirtirken, artık yoğun bir şekilde gündeme sokulan neo libel politikalarla birlikte göçmenleşen bir işçi sınıfının sözkonusu olduğunu belirtti.

Son sözü alan **Haluk Gerger** ise ; gerek 12 Eylül referandum süreci ve gerekse de 12 Eylül Askeri Faşist Cunta sürecinde ki aydın tavrı üzerinde durdu. Referandumda en doğru tavrın boykot tavrı olduğunu, bu tavrı alanlar içerisinde özellikle Kürt hareketinin bunda başarılı olduğunu belirtti. Türkiye'de aydın kavramının içinin bir türlü doğru olarak doldurulmadığını söylerken gerçek aydınların bir mücadele sonucu halkın içerisinde çıkan aydınlar olduğunu anlattı ve **Leyla Zana** gibi aydınları buna örnek gösterdi. Bir yandan aydın olup bir yandan da 12 Eylülcülerin, Kemalistlerin desteklenemeyeceğini söyleyen Gerger,Türkiye'de devrimci hareketlerin hiçbirinin kendi aydınını yaratmada başarılı olamadığı tespiti yaptı.

Sempozyumdan verilen aranın ardından Grup Cemre sahne aldı. Grup Cemre'nin daha çok devrimci türkü ve marşları seslendirmesinden sonra sahne alan Mehmet Ekici söylediği Zazaca türkülerle etkinliğe ayrı bir renk kattı. Son olarak sahne alan Pinar Sağ'ın seslendirdiği türkülerle etkinlik sonlandırıldı.

Etkinliğe ATILIM, KIZILBAYRAK gibi devrimci kurumlar standlarını açarak destek verdiler.

KADINLA BÜYÜDÜ ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ!

Bir sınıfın diğer bir sınıfı baskı altına almasının en önemli aracı olan DEVLET var olduğu müddetçe, sömürünün devam etmesi kaçınılmazdır. Ezen ezilen arasındaki çatışmayı, dolayısıyla günümüz burjuva sisteminde ezilenler üzerindeki baskıyı meşrulaştıran ve sağlam temellere oturmuş düzenin yaratılması devletle hayat bulur. Köleci toplumdan bu yana rengi-şekli değişse de, kendini sürekli var etmiştir. Sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkilerin ortadan kalkması, yani; bir sınıfın diğer bir sınıfa evrilmesiyle de bu araç ortadan kalkacaktır.

“Tarihten belirlenmiş bir sosyal üretim sistemi içinde aldıkları yerle, üretim araçlarıyla olan bağlantılarıyla (çoğu zaman yasalarla getirilen ve tespit edilen) sosyal emek organizasyonu içinde oynadıkları rolle ve dolayısıyla da; kendi paylarına düşen sosyal servetin büyüklüğü ile birbirinden ayırt edilen geniş insan gruplaşmalarına sınıflar denir. Sınıflar belli bir sosyal ekonomi rejimi içinde tuttukları farklı yer sonucunda, biri öbürünün emeğini kendisine mal edebilen insan topluluklarıdır” tanımını yapan Lenin, üç ölçüte dikkat çeker: “Üretim içindeki yer, üretim araçlarıyla olan mülkiyet ilişkisi ve sosyal emek örgütlenmesi içindeki rol”. Sosyal emek örgütlenmesinin içindeki (iş bölümü) rol, ilk iki ölçüte bağlı ve ‘temel özelliklerin’ sonucunda ortaya çıkar.

Bilindiği gibi, insanlık tarihinin oluşan ilk evrelerinde, sadece insan toplulukları vardı. Bu süreçlerde sömürüden bahsedilemez. Fakat süreç içinde, kadının sayesinde, ön ayaklarını(ellerini) kullanmasını öğrenen insanlık, toplumsal değişimlere çığır açacak icatlara imza atarak, doğanın ve yarattığı ‘iş araçları’nın da hakimiyetini başlar. Önceleri ihtiyaç düzeyinde üretilenler zamanla gerekenden ihtiyaçtan fazlasını üretmeye evrilerek, üretim fazlasını oluşturmaya başlar. Bu üretim fazlası mallar belli bir insan topluluğunun(özellikle erkeklerin ön planda olduğu avcı kabilelerin diyelim) üretim sürecine, dolaysız ya da dolaylı olarak giren her türden maddi nesnelere meydana gelen, genel bütün olan” üretim araçlarına da sahip çıkmasına neden olur ve ezenle ezilenlerin tarihi de başlamış olur. Bundan dolayı da yani; sömürülen-sömürülen zıtlaşmasından bu yana geçen tarihe de sınıflar mücadelesi tarihi denilir.

Şüphesiz ki, toplumlardaki değişim ve alt-üst oluşlarda, kısa süre öncesine kadar, tarihi hep erkekler eril yazmış olsalar da, toplumların kendini yeniden ve yeniden üretmesinde en fazla rolü olan kadınlar olmuştur. Fakat buna mukabil, tarihte ilk köleleştirilen de yine kadın olmuştur. Gerek üretimdeki yeri ve gerekse

de üretim araçları ile arasındaki mülkiyet ilişkisi, köleci toplumla birlikte tersine dönmüş, kadın toplumdaki saygın yerini yitirerek, erkeğin ilk özel mülkiyeti, erkeğin ilk malı-mülkü yaptığı, kadın olmuştur. Tarihsel seyri içinde ele aldığımızda sınıfın ‘kendinde sınıftan’ yani sınıf bilincine ermemiş sınıftan, ‘kendi için sınıf’ a yani; sınıf bilincine ermiş sınıfa dönüşmesinin tersine kadın, ‘kendi için’ den çıkıp, ‘kendinde’ yani kadın bilincinin emeğinin-bedeninin, kısacası anaerkinin ters-yüz edildiği, ataerkinin hakim olduğu-kılındığı bir düzende-sistemde kendini bulmuştur. Günümüz kapitalist-empyralist sistemine kadar da, bu devlet aygıtı başta olmak üzere din, aile vb. kurumlarla pekiştirilerek getirilmiştir.

Bundan dolayıdır ki; sınıf mücadelesinin parçaları-biçimleri olan köle isyanları, köylü ayaklanmaları, işçi hakları için mücadeleler, değişik şekillerde verilen silahlı mücadeleler vb. çeşitlenmeler gibi, kadınların özgürleşme mücadeleleri de süregelmiştir. Sosyal devrim süreçlerinde ise, kadın bu süreçlerin öznesi olduğu sürece sınıfların devrimci mücadelesi toplumu ilerletici yeninin ortaya çıkmasında, sağlam temeller üzerinde kurulmasında motor gücü olmuştur. Ki, önemli tarihi dönemler dediğimiz sosyal ve ulusal mücadele süreçlerinde, kadınların katılımının olduğu ülkelere bakıldığında bu daha anlaşılır olmaktadır. Kadının bu süreçlerde ve her zaman özne olmaları gerektiğini ustalar da zaten “Hiç bir hareket, kadının katılımı olmadan gerçek başarıya ulaşamayacaktır.” Diyerek ortaya koymuşlardır.

Peki biz bu doğruyu kadının özne olma durumunu kendi özgülmüze indirgediğimizde kadını nereye koyabiliyoruz?

Kadının bizde özne olma durumunun çok geri olduğunun altını ne yazık ki hemen çizmek durumundayız. Bu yazıda madalyanın önemli bir yüzü olan erkekler ve erkeklik hallerini unutmadığımızı ve buna daha bir çok yazıda döneceğimizi not ederek, madalyanın kadın yüzüne ağırlık vermeye çalışacağız.

Özellikle eğitim çalışmalarımızda, kadınlara yönelik yaptığımız eğitim çalışmalarımızda, çalışma gruplarında değişik soru başlıkları altında kadınlara yönelttiğimiz bazı sorulara aldığımız yanıtlar, bizlere ışık tutması, durumumuzu daha iyi ortaya çıkarması noktasında önemsenmelidir diye düşünüyoruz. ‘25 Kasım Kadına Yönelik Her Türlü Şiddete Hayır’ gününü değişik protesto etkinlikleriyle karşılamaya hazırlandığımız bir süreçte ve kadın kurultaylarımızın da arifesinde olmamız açısından, kadınlık hallerimizin-kendimizi tartışmamızın da önemli olduğu görülmelidir. Çalışmalarda tuttuğu-

muz notlar, öğretici olduğu kadar, düşündürücüdür de bir anlamda.

‘NAMUS’ DEYİNCE KADINLARIMIZ NE ANLIYOR?

Maalesef, en yakın kadınlarımızın ezici çoğunluğunun ilk sesli düşündükleri kavramların başında ‘BEKARET’ gelmektedir. Bazı kavramların ‘namus’la bağını kurabilmek zor olsa da, eş değer kavramlar olarak şunlar da dile getirilmektedir:

“Dürüstlük, karakter, feodal yapıdan kaynaklı gerici değer yargıları, yaşam biçimi, dünyaya bakış açısı, ilke, gurur, ‘atavrat-silah’, kadın, emek”

ŞİDDET DEYİNCE AKILLARA GELENLER İSE:

“Dayak, zor, güç kullanımı, küfür-hakaret, cinsel şiddet, kullaştırma, korkutma, ekonomik-psikolojik-kültürel-toplumsal şiddet, savaş”

NASIL BİR KADIN ÖRGÜTLENMESİ-HAREKETİ?

Bu soruya verilen yanıtlar özgünlük-özerklik ve özgürlük kavramları da eklenerek, değerlendirmesi ciddi yapılması gereken yaklaşımlardır. Saflarımızdaki genel duruma ait görüşlerden başlarsak:

- “Kurumlarımızda erkeğe özerklik ve özgünlük rahatsız edici durumdadır. Dolayısıyla ev, dernek gibi ortak mekanlarda da erkeğin hakimiyeti durumu ortaya çıkmaktadır.
- Kadının pasifliği, özgüven eksikliği vb. nedenlerden de kaynaklı, cinsiyet ayrımcılığının hissedilir olması. Özellikle de kadın kadroların yetiştirilmesinde.
- Kadınlara daha fazla inisiyatif tanınmaması, ya da kadının inisiyatifi tanınamama, onun sorumluluğu altında çalışma kültürünün gelişmemiş olması.
- Sistemin en küçük ama en gerici ve ilk elden kadını sersemleten ailede ve maalesef devrimci saflardaki birlikteliklerde kadına özel mülkiyet olarak yaklaşılması.
- Kollektif düşünüş ve yaşam biçiminin, saygı ve sevgiye dayalı birlikteliklerin yakalanamaması-olusturulamaması.
- Devrimci faaliyet içindeki erkeklerin, birlikteliklerinde de, devrimciliği yaşam biçimi haline getiremiyor olmaları ve bu birlikteliklerin özel alan kabul görüldüğünden sorgulanamaması.
- Kadının özel eğitimine ve yetiştirilmesine erkeğe göre önem verilmemesi.
- Cinselliğin ancak sağlıklı birlikteliklerde ihtiyaca cevap olabileceğinin hala kavranamamış olması.
- Erkek şovenizmine karşı duruşta erkeklik, kadın bilincinin geliştirilmesinde edilgenliğin üzerine ciddi bir şekilde gidilememesi ve dolayısıyla,
- Kadın erkek eşitliği, kadınların kurumlarımızdaki politik katılımı ve toplumsal özgürlük hedeflerine kilit-

lenme perspektifinin hayata geçirilmesindeki hızın düşmesi.”

Kadınların içinde kopan fırtınaları anlayabilmek için, kadınların sesli düşüncelerini sağlayabilmek önemlidir. Kısıtlı da olsa kadınlara özel gerçekleştirdiğimiz etkinliklerde bunu yapmaya çalışıyoruz fakat çok da başarılı olduğumuz söyleyemeyiz. Kadının kendini erkek gibi rahat ifade edememesi bilinen bir gerçeklik. Bunun nedenlerini bu yazıda yeniden aktarmaya kalkmayacağız. Ama sadece, onların dilinden tuttuğumuz notlardan çok azını yukarıda aktardığımız başlıklar dahi, sanırım durumu açıklamaya yetmektedir. Her gün emeğine, kimliğine ve bedenine saldıran kadının bir de en yakınları tarafından şiddetin değişik şekillerine maruz kalmaları, kadının hayatını cehenneme çevirmeye yetse gerek. Peki, en azından kendi çevremizde ve çeperimizdeki kadınlar yukarıda önemli belirlemeleri ve kendilerini rahatsız eden sorunları dile getirme-ifade etmeyi başarıyorlarken, pratikte olumsuzlukların üzerine gitme, dönüştürme ve değiştirme, kendi sesi-dili olan kadın kurumuna sahip çıkma noktasında dahi neden edilgen davranıyorlar? Öyle ya, rahatsız edici duruma karşı isyan etme hakkımız var ve bu hakkımızı kullanma diye bir derdimizin de olması gerekmez mi? Tarihsel süreçlere baktığımızda, kadının durumu böyle gelmemiş ve böyle gitmeyecekse, KADINLA DAHA BİR BÜYÜMÜŞSE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ neden zincirlerimizi kırma, bedeller ödeme cesareti gösteremiyoruz? İçimizdeki erkek şovenizmine karşı kadın duruşunu kollektive edip, başta hayatımızı paylaştığımız erkeğe karşı olmak üzere isyan bayrağını kaldırma cüretine sahip olamıyoruz? Yani başındaki ve içindeki olumsuzluğa duruş sergileyemeyenin, sisteme karşı duruş sergileyebilmesi ne kadar mümkün olur?

KELEBEKLER’in katledilişinin 50.yılı. 25 Kasım, Kadına Yönelik Şiddete Karşı etkinliklerle bu yıl daha bir isyankar kutlanacak. MİRABEL KARDEŞLER kadına yönelik şiddetin son halkası olmadılar belki bu sistemde ama kadının isyanının daha bir bendine sığmaz hale gelmesinde örnek alacağımız karanfillerimiz arasında yerlerini aldılar. Bunun için bu 25 Kasım daha bir önemli bizler için.

Fakat, belki de çoğumuz, çok da önemli olmayan nedenlerimizden dolayı, sokaklarda sistemle problemi olan kadınlar olarak gerçekleştireceğimiz ve asırların şiddetine karşı isyanlarımızı birleştireceğimiz bu protestolarda yerlerimizi almayacağız. Kadınlar olarak bir kez daha düşünmemiz ve kendimizi sorgulamamız lazım.

Aile denilen bu günkü gerici ama

'en güvenilir-kutsal' diye bize yutturulmaya çalışılan evlerden sokaklara, cezaevlerinden-iş yerlerinden okullara uzanan şiddetin çok değişik şekilleri dört bir yandan bizi sarmış oysa... Cinsiyet ayırıcı politikalar kadınlar içindir. Katledilir, zorla evlendirilir, dövülür, sövülür. Küçümsenir, horlanırsınız... Erkeğin namusu, yetmez toplumun da namusuyuzdur. Erkekler bizim namus bekçilerimizdir. Bekaretimizi kaç yaşına gelsek de, mülküne gireceğimiz erkeğe saklarız. Bizden 'saf-temiz' olmamız istenir ama bizim aklımıza erkeğin 'saflığını-temizliğini' sorgulamak gelmez bile... En azından 'saflığın-temizliğin' ne anlama geldiğini dahi merak etmeyiz. Çünkü bize hep, 'temiz ve iyi aile kızı' olmamız öğretilmiştir. İyi kızlar evlenmek, kötü kızlar eğlenmek içindir. İyi kızlar cennete, kötü kızlar her yere giderler.' Bizlere her yere gitmememiz öğretilir. Tersini göze alamayız.

Çünkü, bedenimizin bize değil, mülküne girdiğimiz erkeğin olacağını biliriz. Onun için de, pek bilgili olmamız, okumamız da istenmez ya... El olup gideceğiz ne de olsa... Kimliğimiz de aslında erkekle özdeşleşmiştir. Her ne kadar ezilen ulus baskısını tarif etmek için kullansak da 'kimliğimiz bizimdir' sözünü, hangi etnisiteden olsa da kadın, evlendiği erkeğin etnisitesiyle anılır olur. Kendi kimliğimizi-adımızı unuttur hatta başka şehirden-köyden birisi ile evlensek de hemen oralı oluruz. Yani, erkeğe asimile ediliveririz.

Ev içindeki emeklerimiz vasıflı olmadığı için değerli görülmez, onlar görevimizdir. Erkeği adeta 'baş tacı' yaptığımız yetmiyormuş gibi, maço oğlanlar yetiştiririz ki, gelecek kuşak kadınları da bizim kaderimizi paylaşsınlar. Öyle yetiştirilmişiz. Kız çocuklar bebeklerle, erkekler arabalarla-silahlarla oynar. Toplumun namus anlayışı da doğal olarak 'at-avrat-silah' olarak sürüp-gider.

"Emeğimiz-kimliğimiz-bedenimiz bizimdir." Sloganını hiç de kendi somutumuza indirgemeyiz, uygulamayı düşünmeyiz. Zor gelir bize 'alışkanlıklardan' vazgeçmek. Hem bedel ödememiz de gerekir yeniye yelken açmak, göze alamayız bedel ödemeyi. Oysa üretimdeyiz, çalışırız çoğumuz, ekonomik bağımsızlığımızı da bir oranda ele almışızdır ama yetmez. En büyük bedel belki de birlikte yaşanan erkekten ayrılmak olacaktır ama sonrasını göze alamayız. Hayatta ayaklarımız üzerine tek başına basma cesaretimiz yoktur. Çekilmez bir evlilik bize daha 'yaşanılabilir', daha 'kolay' gelir adeta. İçten içe yüreğimizin solduğunu-karardığını, ölmeye yüz tuttuğumuzu görmeyiz, görmek istemeyiz. Gözlerimizin içi gülmez, hayat dolu kahkahalar atamayız. Mutluluktan bahsedilince 'O da ne?' der gibi bakarız ya da gülüp-geçeriz. İnanmayız 'mutluluk masallarına'. Çünkü onu çok da yaşamamışızdır. Birlikte yaşamamızda ise bizim yanımıza uğramamıştır adeta. Küçük mutluluklarla yetinmeye çalışarak sürdürürüz yaşamlarımızı. Nasıl da çalınmış olduğunu yaşamlarımızın,

fark etmeyiz.

Oysa, başımızı kaldırsak, tüm baskılara rağmen nice kadınların, bırakalım yaşama tutunmayı, yaşama kafa tuttuklarını göreceğiz. Hayatın en ağır tokatlarını yiyenler olmalarına rağmen, her geçen gün kadın bilincini kuşananların hiç de az olmadığına tanık olacağız. Belki de, onların cesareti, bize de cesaret verecek, gireceğiz içlerine. Güçlerine güç, seslerine ses verip, isyanlarına ortak olacağız. Yıllardır bastırığımız çılgınlığımızı, onlarla birlikte atmanın rahatlığı içinde, içine kapattığımız kabuklarımızdan atacağız kendimizi dışarıya. Özgürlüğe ilk defa minicik bir merhaba diyeceğiz belki de... Yeni Kadın olma yolunda küçücük bir adım da olsa, kabuğumuzdan kafamızı çıkarıp, dışarıya bakmak, umutla doluracaktır yüreğimizi. Kadın dayanışması diyeceğiz adına ve ilmi ilmi büyüteceğiz onu her gün. 'Dişi kuş olmayacağız, yuvayı kurmayacağız!' diyen kadınların çokluğu bizleri şaşırtsa da, onlara ne kadar yakın olduğumuzu fark edeceğiz. Bu farkındalık sahip çıkmayı getirecek beraberinde ve öznesi olmaya başlayacağız kendi gücümüzün-sesimizin. Ve bu farkındalık Yeni Kadınları daha da çoğaltacak ve gücünü daha da büyütecektir. Ve bu güce, farkındalığa ve sahiplenmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacımız olduğu bir gerçektir. Gün susup, her şeyi sineye çekme günü değil, gün, 'Gün gün, her gün, kanat çırparak özgürleşen kelebekler' olma günüdür.

Gerçekleştireceğimiz kurultaylarımıza da başta kadın arkadaşlarımız ve dostlarımız olmak üzere tüm ATİK camiasının bu bakış açısıyla yaklaşması gerekir diyoruz. Bir anlamda kadın örgütümüzün anayasası da olacak tüzük tartışmalarımızın yapılacağı kurultaylarımız, yeni bir sürecin başlangıcı da olacaktır. Önümüzde yapmamız gereken önemli görev ve sorumluluklar var. Eksikliklerimizin yetersizliklerimizin aşılması gerektiği gelecek dönem kadın faaliyetimiz ve örgütlülüğümüzde daha da başarılı olunması özellikle de biz kadınların elinde olduğu unutulmamalıdır. Var olan kadın potansiyelimiz kendi sesi-gücü olan kadın örgütlülüğümüzü sahiplenmediği müddetçe sorunlarımızı bertaraf edemeyeceğimiz de bir gerçek. Evet sorunlarımız var ama bu sorunları çözmesi gerekenler de yine bizleriz. Kadın çalışması ve örgütlenmesine yönelik var olan yanlış yaklaşımlar ne yazık ki, kadın arkadaşlarda da mevcuttur ki, ataerkinin bu arkadaşlar üzerindeki yansısını yıkmaya diye bir sorunumuzun olduğu anlamına da gelmektedir. Onun için gerek ülke ve gerekse de merkezi kurultaylarımız, biz kadınların da aynası olacaktır. Güçlü ve başarılı kurultaylar için hepimize görevler düştüğünün bilinciyle hareket etmeli, geniş kadın kitlesini bu faaliyetlerimize seferber etmeliyiz. "İnsanlık kadınıla bitirildi, o yüzden kadın yaşamda öncü olmalıdır." diyen herkesi kurultaylarımızda görmeyi diliyoruz.

İsviçre' de YENİ KADIN Kampı Gerçekleştirildi!

Geleneksel hale getirilen İsviçre **YENİ KADIN** kampı 24-26 Eylül tarihleri arasında Zürih kentinde gerçekleştirildi.

► Kadınların örgütlenmedeki önemi ve sorunlarımız,

► Sendikal mücadelede kadın,

► Eşit işe, eşit ücret hakkı,

Ana başlıkları altında gerçekleştirilen eğitim kampına katılım istenilen düzeyde olmasa da, tartışmalardaki katılım ve canlılık olumlu oldu.

ATİK Kadınlar Komisyonu Başkanı arkadaşların da sunumlarıyla katıldığı kampın birinci gündemi, iki çalışma grubu oluşturularak gerçekleştirildi.

"Örgüt bilinci, örgüt nedir? Örgütsel sorunlarımız ve siyasi-pratik çalışmalara-

nasıl organize etmeliyiz?" ara başlıkları altında yürütülen tartışmalarda genel olarak şunlara vurgu yapıldı:

"Feodal değer yargıları, örgüt bilincindeki eksiklik, erkek egemenliğinden kopuş için radikal adımlar atma cesaretsizliği, kolektif çalışma tarzındaki yanlışlıklar, kadının kendini ifade edememesi, eğitimin ciddiye alınmaması, yaşanan alana uyum sağlanamaması, yeni fikir ve düşüncelerden faydalanamama, çözüm üretmedeki sıkıntılar ve sorunların çözümündeki edilgenlikler, kolektif bilincin kolektif güce dönüştürülebilmesi, yerli-göçmen kurumlar ve genel olarak kadın kitlesiyle iletişimsizlik, yerel-merkezi etkinliklerin netleştirilip özgün faaliyet çizelgelerinin çıkartılması, genç kadınlara ağırlık verilmemesi, kurumlarımızla ortak hareket edilirken kadın çalışmalarında kadının özne yapılamaması, erkeklerin de eğitimine ağırlık

verilmesi, tüm kurumlarımızın bu faaliyet alanımızı da sahiplenmesi, vb...." başlıklar öne çıkarıldı.

Sendikal çalışma içindeki deney ve tecrübelerini aktaran kadınların sendikal alandaki durumuna değinen ve ücret eşitsizliğinin İsviçre özgülünde de yaşandığına dikkat çeken Selma SAKA arkadaş, UNIA sendikası hakkında da bilgi vererek kadın dayanışmasının güzel bir örneğini sergiledi.

Yürütmekte olduğumuz 'Eşit işe, Eşit Ücret' kampanyasının tam da tüm Avrupa'da ücretlerin genelde düşürülmeye ya da dondurulmaya başladığı günümüzde, özelde de kadınlar için ne kadar önemli olduğunun altı çizildi. Kadının üretime katılması, özgürleşmesi yönünde atılmış bir adım olmakla birlikte, erkek egemen sistemden kaynaklı, toplumsal cinsiyet ayrımcılığının en bariz örneklerinden olan ekonomik şiddette de görüldüğü gibi, sistemin kadının önüne çıkarttığı sömürü barikatlarına karşı da mücadele edilmesinin önemine, tarihsel örnekler de verilerek vurgu yapıldı. İsviçre somutunda bu kampanyanın hangi yöntem ve araçlarla yürütülmesi gerektiği üzerine yapılan tartışmalar sonucunda da, hem bu kampanyayı organize edecek ve hem de İsviçre'de kurultay niteliğinde yapılacak olan merkezi toplantının ön çalışmalarını yürütecek olan bir çalışma

grubunun oluşturulması talebi üzerine, gönüllü arkadaşlarla bir oluşuma gidildi. Bu komite aynı zaman da geniş kitlelerin de katılacağı 'Eşit işe, eşit ücret' kampanyası bağlamında bir seminer faaliyetini de organize etmekle görevlendirildi.

Son gün yapılan kamp değerlendirilmesinde, bu tür etkinliklerin daha organize, disiplinli, kolektif-planlı-programlı olması, dikkat edilmesi, çocuklar için görevlendirmelerin yapılması, kültürel etkinliklerin daha ciddiye alınarak programa dahil edilmesi gibi eksik görülen noktaların dışında olumlu değerlendirildi. Doğaçlama ve katılımcıların yeteneklerini sergilemeleri şeklinde gerçekleştirilen kültür programı bağlamında başta henüz konuşmayı becerememesine rağmen bir çok türkü ve marşı süper bir şekilde söyleyen iki yaşındaki ASİ'ye ve tüm çocuklarımıza teşekkür ediyoruz.

-Kendimizi ve kadın örgütümüzü ciddiye alırsak aşamayacağımız engel olmayacaktır- belirlemesiyle, az katılımdan dolayı başlarda moral bozukluğu yaşansa da, kampın ilerleyen saatlerinde pozitif enerjiye dönüşen tartışma ve kaynaşmalar sonucunda karamsarlıktan eser kalmamış, kamptan ayrılmanın hüznü yaşamırmış, faaliyetlerde buluşmak üzere, dilek ve temennilerin sunumunun ardından kamp coşkuyla sonlandırılmıştır.

İsviçre Yeni Kadın

FRANSA'DA GENEL GREV SENKRONİZASYONU SINIF HAREKETİNİN YENİ ODAĞI: AKDENİZ HAVZASI

Volkan Yaraşır

Fransa işçi sınıfı Eylül ayının başından beri son yılların en büyük işçi eylemlerini gerçekleştirdi. Finans kapitalin emeklilik yaşını 60'tan 62'ye, tam emeklilik yaşını 65'ten 67'ye çıkarma saldırısına, işçi sınıfı genel grev dalgalarıyla cevap verdi. İki aylık bir dönemde 6 genel grev yaptı ve her genel grev ve katılım iki buçuk, üç milyon kişiyi buldu. Fransız işçi sınıfı muazzam bir kitle mobilizasyonu gerçekleştirdi.

"Mezarda emeklilik" taslağı, aslında sistematik sosyal yıkım saldırılarının mızrak ucu işlevini görüyor. Fransa işçi sınıfı, öğrenci gençliğin aktif katılımıyla saldırılara kitlesel barikat oluşturarak, büyük bir direnç gösteriyor. Genel grev silahıyla, finans kapitale açık ve net yanıt üretiyor.

Uluslararası işçi hareketinin büyük salınımı: Akdeniz Havzası

Fransa'da genel grev dalgası Akdeniz Havzası'ndaki büyük işçi hareketliliğinin bir göstergesi olarak dikkat çekiyor. Bu dalganın ilk tetikleyicisi Yunanistan işçi sınıfıydı. Yunanistan'da yaşanan mali kriz, AB'nin Yunanistan'ın yeniden sömürgeleştirilmesini hedefleyen adımlar atmasına yol açtı. Yunanistan'a dayatılan politikalar bir karşı devrim niteliği taşıdı. Yunanistan işçi sınıfı, finans kapitalin saldırıları karşısında, 2010 yılının Şubat ayından beri bir dizi genel grev ve yaygın sektörel grevlerle ayağa kalktı. "Avrupa halklarını isyana çağırdı".

Yunanistan'da yaşanan mali kriz, kapitalist krizin ikinci evresini simgeledi. Krizin birinci evresinde bankalar, tekeller, büyük sigorta şirketleri batmıştı. Kapitalist devlet hem kapitalist işleyişten, hem de finans kapitalin egemenliğinden sorumlu bir aparat/aygıt olarak, hemen harekete geçti ve borçları kamusallaştırdı. Bu süreç devlet bütçelerindeki açığı derinleştirdi. Ayrıca kapitalist krizin yarattığı olumsuzluklar sorunu daha da büyüttü. Ve kapitalist krizlerde yaşanan bir döngü kendini dışa vurdu. Kısaca krize müdahale daha derin bir krizin doğmasına yol açtı. Finans krizi, devletlerin mali krizi ya da borç krizine dönüştü. Önce Dubai, sonra Yunanistan'da yaşananlar bu gelişmenin bir parçasıydı. Krizin birinci evresinde bankalar, şirketler ve tekeller batmıştı. İkinci evresinde ise devletler iflas ediyor, batıyordu.

Yunanistan'daki mali kriz önce AB tarafından lokal bir gelişme olarak değerlendirildi. Fakat krizin özellikle

AB'nin periferisini (yani AB'nin dominant ülkelerinin dışındaki tüm bölgeyi) sarma riskinin ortaya çıkması AB'yi harekete geçirdi. AB Merkez Bankası ve IMF, Yunanistan'a 110 milyar Avro'yu finansal "destek" olarak verdiğini ve ayrıca 750 milyar Avro'yu AB ülkelerinde yaşanacak sorunlar için rezervde tuttuğunu açıkladı. Ve ardından Yunanistan'a ülkenin yeniden sömürgeleştirilmesini içeren programlar dayattı. İşçi sınıfına karşı devrimci taktiklerle saldırdı. Aynı politikalar bugün Avrupa'nın genelinde finans kapitalin izlediği program olarak hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Yunanistan işçi sınıfı bu karşı devrimci saldırıya, büyük bir direnç gösterdi. Genel grevler, grevler, kitle gösterileri özellikle Akdeniz Havzası'nda büyük işçi hareketlerinin doğmasını tetikledi. Yunanistan işçi sınıfı bir öncü müfreze gibi bir taraftan Avrupa işçi sınıfına yönelik saldırıların ön barikadı oldu, diğer taraftan Avrupa işçi sınıfına izleyeceği yolu gösterdi.

Yunanistan'da dışa vuran mali krizin, senkronize bir şekilde İtalya, Fransa, Portekiz, İspanya, İngiltere, İrlanda'da yaşanma olasılığı özellikle Akdeniz havzasını öne çıkardı. Havzada olası bir mali kriz senkronizasyonu sonucu çok ciddi gelişmeler yaşanabilir. OECD ülkelerinin 34 trilyon dolar bütçe açığının, AB ülkelerinin 16 trilyon dolar bütçe açığının olduğu koşullarda, tek bir ülkede yaşanacak mali kriz bile sarsıcı sonuçlar doğurabilir.

Bugün yaşadığımız büyük bunalım niteliğindeki kapitalist kriz, artık krizlerin lokalizasyonunu inceltti. Özellikle Akdeniz Havzası'nda yeni bir mali krizin ya da borç krizinin patlaması, beraberinde senkronizasyon etkisi yaratabilir. Yunanistan krizi bunun bir pratiği oldu. Özellikle önümüzdeki dönemde son derece yıkıcı bir mali krizin İspanya'yı sarması olasıdır. Arjantin krizine benzetilen böylesine bir kriz Akdeniz Havzası'nda büyük sarsıntılar doğurabilir. Senkronizasyonu tetikleyebilir. Sarsıntının şiddeti bütün kıtada hissedilebilir.

AB'nin periferisinde yaşanan büyük işçi hareketlerinin AB'nin emperyalist çekirdeklerini etkilememesi düşünülemez. Fransa'daki gelişme bunun göstergelerinden biridir. Aynı gelişmenin Almanya'ya yansması (mali kriz senkronizasyonu ile birlikte) olasıdır.

Finans kapital bu süreci bir taraf-

tan kontrol etmeye çalışırken, diğer taraftan AB'nin yeniden yapılanması ya da dizaynı doğrultusunda adımlar atıyor. AB'nin dominant ülkelerinin dışında bütün çevrenin Çinleştirilmesi, Avrupa'nın Çin'i haline getirilmesi amaçlanıyor.

Bunun anlamı, küresel bir karşı devrim stratejisidir. Sınıfın tarihsel haklarının gaspı, sınıfa sosyal yıkım

programlarının dayatılması, sınıfın köleleştirilmesi ve boyunduruk altına alınmasıdır. Bugün kıta düzeyinde yaşananlar bu sürecin başladığını işaretliyor. Finans kapital Avrupa işçi sınıfına son derece soğukkanlı ve rafine bir şekilde hazırlanmış sosyal yıkım programları dayatıyor. Ama bu saldırılara işçi sınıfı geçit vermiyor.

Yunanistan'dan İtalya'ya, İspanya'dan Portekiz'e kadar sınıfın ayağa kalkması, 21. yüzyılın en önemli sınıf hareketlerinden biri olarak değerlendirilebilir. Fransa işçi sınıfının Yunanistan işçi sınıfının yolundan yürümeye devam etmesi, önümüzdeki günlerin sert sınıf mücadelelerine sahne olacağını gösteriyor.

"Bu bir sınıf savaşıdır"

Yukarıdaki başlık Fransa'daki genel grevde taşınan bir pankarttan alınmıştır. Evet, kapitalist kriz çeyrek asırlık neo-liberal hegemonyayı kırarak, "unutulmuş" kavramları ve güçleri, metropoller dahil, yeniden toplumsal mücadelenin içinden ortaya çıkardı.

Fransa işçi sınıfı, yaptığı eylemlerle sınıf savaşındaki yerini ve safını aldı. Ve dünya işçi sınıfına güç verdi.

Fransa işçi sınıfı, tarihsel köklerine dayanarak siyasal literatüre girmiş bir kavramla, "Fransızca konuşuyor". Yani pratiğiyle, gerçekleştirdiği eylemlerle

ontolojisini yeniden kuruyor. Fransa işçi sınıfına 1968 Mayıs'ı yol gösteriyor. Fransa işçi sınıfı 1968 Mayıs'ında tarihin en büyük genel grevini gerçekleştirmişti. Yine işçi sınıfı muhteşem yaratıcılıklarıyla fordizmin krizini açığa çıkarmıştı. Bugün yapılan genel grevler için sermayenin ve devletin 1968'e gönderme yapması boşuna değil. Yakın dönemde finans kapitalin bir dizi saldırısı (1995, 2003, 2006) bertaraf

edilmişti. İşçi sınıfının kolektif aksiyonu finans kapitali geriletmişti. Bu birikimler ülkedeki devrimci, sosyalist gelenek ve işçi sınıfının faşizme karşı direnişi Fransa işçi sınıfının ruhunu besliyor ve şekillendiriyor.

7 Eylül'den bugüne kadar gerçekleşen genel grevler sınıfın sosyal yıkım politikalarına karşı aktif direnişini gösterdi. Ayrıca öğrenci gençliğin, daha önceki yıllarda yaptığı gibi safını sınıfın yanında belirlemesi ve genel grevlere aktif ve militanca katılması da önemli oldu. Özellikle liseli gençlik yüzlerce okul blokajıyla eğitimi fiilen engelledi. Öğrenci sendikaları UNEF, FIDL ve UNL bu süreci son derece iyi örgütledi.

"Hep birlikte genel greve" şiarıyla oluşturulan sendikal birlikte, genel grevlerin etkili, yaygın ve kitlesel olmasında belirleyici işlev gördü. Özellikle 7 Eylül'de yapılan genel grevden sonra, 23 Eylül'de tekrarlanan genel grev için hükümetin katılımın az olduğu yönünde manipülasyonları boşa çıkarıldı. Sınıf hareketinin görkemi karşısında hükümet ve sermaye çevreleri genel greve katılımın zayıflığı üzerine politikalar geliştirdi. Ama bu taktik sökmedi. Sınıfın her genel grevi daha güçlü ve daha yaygın örgütlendi. Bu başarıda sendikal birliğin önemli rolü oldu.

Genel grevler CGT, CFTD, FO, SUD,

CFE/CGC, UNSA ve Solidarities tarafından örgütlendi. Yoğun katılım sağlandı. Sosyalist Parti, FKP, Lutte Quvrier, Yeni Anti-Kapitalist Parti genel grevlerle aktif katıldı.

Hükümet, oluşan sendikal birliği parçalama ve dağıtma taktikleri izledi ama başaramadı. Eylemin kendisi ve

kümetin sınıfın moralini bozmaya ve bilinç bulandırmaya yönelik çabaları yoğunlaşacaktır.

Fakat eylemlerin, hükümet ve kapitalizm karşıtlığı önemli birikimler sağlamıştır. Daha önceki tasarıların 1995, 2003, 2006 pratikleriyle engellenmesi, sınıfa moral ve güç vermektedir.

patlama şeklinde yayılması bugüne kadar sendikal yapıların ayrı hareket etmesini engelledi. Bu süreç derinleştikçe sendikal birliğin zaafiyet göstermesinin önüne geçilebilir. Ne var ki hükümetin bu birliğin bozulması yönünde faaliyetlerine devam edeceği aşikardır. Ayrıca finans kapitalin, devletin ideolojik aygıtlarının ve hü-

Bu tasarının geri çekilmesi, yaşanan konjonktürün de etkisiyle, salt Fransa işçi sınıfına değil, başta Akdeniz havzasındaki ülkelerin ve diğer Avrupa ülkelerinin işçi sınıfına yol gösterecektir. Yani buradaki başarı finans kapitalin küresel karşı devrimci saldırısına karşı önemli bir zafer olacaktır. Öte yandan "mezarda emeklilik" taslağı son dere-

ce kapsamlı sosyal yıkım saldırılarının başlangıcıdır. Sınıfın alacağı yenilgi ise, finans kapitali kıta düzeyinde saldırıganlaştıracaktır.

Fransa işçi sınıfı Yunanistan işçi sınıfının barikatını tahkim etti. İtalyan işçi sınıfının gerçekleştirdiği genel grev de aynı mahiyette oldu. Portekiz işçi sınıfı da aynı yoldan yürüyor. Çünkü finans kapitalin bu saldırısının boşa çıkarılması, ardısıra gelecek saldırılara karşı sınıfa müthiş moral ve güç verecek.

Yunanistan işçi sınıfının Şubat 2010 sonrasında gerçekleştirdiği bir dizi genel grev, Fransa işçi sınıfının bir buçuk-iki ay gibi kısa zamanda gerçekleştirdiği güçlü ve dalgalı grevler, İtalya'da yapılan genel grev ve kıtayı saran (ETUC'un gerçekleştirdiği 29 Eylül gibi) büyük kitle eylemleri ve gösterileri Avrupa işçi hareketinin yeni bir momente, yeni bir döneme girişini göstermektedir.

Bu süreç bir yandan enternasyonal bir örgütlenmenin ihtiyacını yakıcı olarak hissettirmekte, diğer yandan Fransa, Yunanistan, İtalya, İspanya, Portekiz dahil, işçi sınıfının mücadelesini bir mecrada toplayacak, onu siyasal ve bağımsız bir güç haline getirecek, devrimci kimyasını açığa çıkaracak siyasal öncü ihtiyacını ortaya koymaktadır.

Akdeniz havzasındaki işçi hareketinin bu büyük salınımı, sınıfın nesnel ve öznel şekillenmesini sağladığı gibi, sınıf savaşları da yukarıda belirttiğimiz

ihtiyaçlara yanıtlar üretecek zenginliktedir.

Önümüzdeki dönem sert sınıf savaşlarına sahnedir. Finans kapitalin küresel karşı devrimci saldırılarına karşı, sınıf ayakta. Ve yaşadığımız konjonktürde inanılmaz imkanlar açığa çıkmaktadır.

Özellikle Akdeniz Havzası önümüzdeki dönemde sınıf hareketi açısından odak coğrafyadır. Unutulmasın bu coğrafyanın devamı Anadolu topraklarıdır. Akdeniz Havzası'ndan gelecek büyük işçi salınımlarının Anadolu coğrafyasını sarsıp etkileyeceği gibi, Anadolu topraklarında yaratacağımız pratikler ve deneyimlerin bu havzayı etkilemesi de kaçınılmazdır.

Burjuva kozmopolitizm, paradoks bir şekilde enternasyonalizmin zeminlerini iyice genişletti. Ayrıca kapitalist kriz lokalizasyonları inceltti. Artık hiç beklenmeyen, hesaplanmayan küçük bir atak, gelişme, yani yeni ÇELMEL'ler, olası havza grevleri, kent grevleri fay hatlarını kırabilir, o büyük gücü harekete geçirebilir. Yani militan diyalektik işliyor. Hayat ve sınıf savaşları diyalektikçe güç veriyor. Sorun bu diyalektik parçası olabilmektir. Yani her atölyede, fabrikada, organize sanayi bölgesinde, işçi havzasında sınıfın yıkıcı gücünü, devrimci enerjisini biriktirebilmek ve açığa çıkarabilmektir. Çünkü kıtayı harekete geçirecek zemberek doluyor.

Enternasyonal Kültür Festivalinde ICOR'un Kurulduğu Kamuoyuna Deklere Edildi

Berlin'in ünlü Max-Schmeling salonunda MLPD, Solidarität International,

ATİF bünyesinde çalışmalarını sürdüren Grup Haykırış'ın katılımıyla sahne aldığı festivalin asıl konuşmacısı MLPD Başkanı Stefan Engel oldu. Engel konuşmasında enternasyonal örgütlenmenin günümüz koşullarında elzem olduğuna vurgu yaptı. Engel konuşmasında, emperyalizmin uluslararası alanda ki tahakkümüne karşı, enternasyonal bir işçi sınıfı örgütlenmesinin yaratılması

ATİF, REBEL, AGİF, BİR-KAR, YDG, Yaşanacak Dünya, YEK-KOM, Ranjbaran, CARC, KOE, YENİ KADIN, Almanya Filistin Gençliği, Courage ve daha bir çok demokratik kitle örgütü ve partilerin ortaklaşa organize ettikleri kültür festivali, aynı zamanda Uluslararası Devrimci Parti ve Örgütler Koordinasyonu-ICOR'un kurulduğu kamuoyuna açıklandı. ICOR'un kurucular listesinin 30 Kasım'da yayınlanması bekleniyor.

çalışmalarında önemli adım attıklarını, ICOR'un bu amaçla kurulduğunu ve bugüne kadar yapılan çalışmaları dile getirdi. ICOR içinde ideolojik konularda farklı düşünen yapıların olduğunu kaydeden Stefan Engel, ICOR'a katılmayan ve gözlemci olan devrimci ve komünist yapıları ikna etmeye devam edeceklerini vurguladı.

Yapılan konuşmaların ardından

sahneye çıkan ICOR temsilcileri ellerinde kızıl bayrakları ile birlikte tüm salonun katılımıyla Enternasyonal marşını okudular. Marşın ardından tüm salon 'Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!' sloganını haykırdı.

Kürt ve Filistin halk danslarının sergilendiği festivalde, ATİF tarafından hazırlanan 'Günümüzde Türkiye'de İşçi Hareketi' film gösterildi. ATİF temsilcisi tarafından seslendirilen, TEKEL direnişi ve referandum sürecini anlatan filmin gösterimi sırasında dinleyenlerden yoğun alkış alındı.

YDG'li bir genç sunuculuğunu üstlendiği festivalin en doruk noktası; Grup Haykırış'ın sahne alması oldu. İki defa sahne alan Grup Haykırış değişik dillerden türküler ve marşları seslendirerek heyecanlı doruk noktasına çıkardı.

Geceye Jose

Maria Sison tarafından görüntülü bir mesaj sunuldu. Aralarında Yunanlı müzisyen Kostas Papanastasiou, Brezilyalı „Capoeira Angola“ adlı dans grubu, Filistin Çocuk Folklor Grubu, die Bandbreite, Ozan Hikmet, Muharrem, Filipin Kültür Grubu, Ruhrchor, Todo Chambia bulunduğu çok sayıda sanatçı ve müzik grubu sahneye çıktı, Nazım Hikmet'ten, Pablo Neruda'dan ve Bertold Brecht'ten şiirler okundu. Aralarında TÜYAB'ın da bulunduğu bir çok kurum tarafından enformasyon standları açıldı.

Brüksel'de on binler, düşündürdükleri ve yönelimimiz

29 Eylül'de on binler; Brüksel'de emperyalist kriz'e neden olan biz değiliz, faturasını da biz ödemeyeceğiz sloganı ile eylemdeydi. AB'nin göbeğindeki Brüksel, protestolara şahitlik etmeye devam ediyor. Avrupa Sendikalar Birliği'nin organize ettiği yürüyüşe, Avrupa'nın onlarca ülkesinde katılım sağlayan işçi ve emekçiler; 'bedel ödenerek kazanılmış sosyal haklarımızın hiçbir şekilde gasp edilmesini kabul etmeyeceğiz' ve 'bu tasarruf paketleri; işsizliğin artmasına, yoksuzluğun çoğalmasına, esnek çalışmanın kabulüne, yol açacağını' belirttiler ve 'tasarruf paketleri adı altındaki saldırıları kabul etmeyerek, direneceğiz ve kazanacağız' diyerek yürüdüler. 2007'de başlayan krizi aşım diyen burjuvazi, piyasaya sürdüğü son paketler ile bu süreçte ekonomik bunalımın ne kadar derin olduğunu ve krizin derinleşerek devam ettiğini itiraf etmiş durumdadır.

Yürüyüş de; son tasarruf paketlerinde burjuvazinin gündeme getirdiği, 'iki yıl maaş artışı olmasın' dayatması işçiler için kabul edilemez bir durumdur, burjuvazinin bu dayatmasını dayandırdığı gerekçe ise yapılması gereken tasarruflara bağlanmıştır. Oysa işçiler, iflas ediyoruz diyerek, tasarruflar yapılması gerekçesini öne süren burjuvazinin bu dönemde karına kar kattığını, yeni burjuvaların ve spekülörlerin ortaya çıktığını, dolayısıyla kriz bahane edilerek haklarının gasp edilmesine göz yummayacaklarını dile getirdiler. Brüksel'de toplanan kalabalığa seslenen sendika liderleri de, işçilerin bu talep ve isteklerini zorunlu olarak tekrarladılar.

Yürüyüş sonrası gelinen miting meydanında konuyla ilgili açıklama yapan, Belçikalı sözde "Sosyalist" sendikası (ABVV) Başkanı Rudy De Leeuw, bugünkü yürüyüş ve protestonun amacının; 'Avrupa Birliği karşıtı bir gösteri olmadığı'nı, amaçlarının; 'yapılmak istenilen tasarrufların, işçilerin üzerinden yapılmaması gerektiğini dile getirmek' olduğunu söyledi. Sendika başkanı, "İçinde yaşadığımız Avrupa'daki insanlar arasındaki eşitsizlik, krize sebep olan nedenlerdir ve bazı spekülatif söylemler, krizi tetikledi. Bizim amacımız ve söylemimiz; sosyal Avrupa'nın krizin günah keçisi olmasın. Yani bu dönemde sermaye eliyle bulunduranlarda bu sürecin

yükünü işçilerle paylaşsın" şeklinde konuştu. "Paylaşımçı olmayan sadece işçi sınıfı üzerinde yapılacak kör tasarrufların ekonomik büyümeyi de engelleyeceğini" dile getiren De Leeuw, "bu durum, zamanla talebi azatlığı için, bu da deflasyon oluşturur" diyerek burjuvaziye akıl hocalığı yaptı. Yani emperyalist krizin faturasını sadece işçi ve emekçilere kesecek söylem ve yönelimden öteye, ortak göğüs gereceğiz söylemleri ile hareket edin mesajını vermeye çalıştı.

Bugün gelinen aşamada, 2008 ve 2009 yıllarında alınan birçok ekonomik ve finansal tedbirler etkili olamıyor. Sermaye hemen parayı devreye koymasına rağmen, hiç bir sermaye sahibi uzun dönemli risk almak istemediğinden dolayı, parayı bankalardan çıkararak sabit sermaye yatırımlarına yönelmiyor. Para bol, fakat üretim sürecinde değil üretmiyor. Diğer bir deyişle sermaye üretimde kâr görmediğinden spekülasyonda kalıyor. Böylece büyümeyi destekleyecek yeni "değerler", borç ödemelerini, tüketimi destekleyecek yeni iş olanakları oluşmuyor. Burjuvazi kar elde edemediği ya da kârlılık görmediği için yatırımlar yapmıyor. Bu durumdan kaynaklı parasal genişleme ve para birikimi devam ettiğinden dolayı sorunlar daha da ağırlaşıyor.

Avrupa'nın birçok ülkesinde yaşanan sorunlar bunun somut kanıtıdır, Yunanistan'da olan bitenler tüm dünyanın bildiği üzere, şiddetli bir borç krizi içinde. Uluslar arası bazı kurumlar Yunan hazine bonolarını "değersiz"

ilan etti, yine Yunan hükümeti IMF'ye borçlanmayı kabul etmek zorunda kaldı. Buna nazaran hale birçok ülke Yunanistan'a borç vermekte tereddüt içerisinde. Avrupa'nın bir ülkesi olan Yunanistan bütçe açığını kısmide olsa kapatarak hafifletmek için devalüasyona gitmiyor. Gidemediği içinde Avrupa birliğinin finansal desteğine zorunlu ihtiyacı var. Her ne kadar Yunanistan'a batmaması için yardım etmeyi kabul eden Avrupa Birliği, bundan sonraki dönemde aynı akıbeti yaşayan birçok ülkenin de sıraya gireceği endişesini yaşıyor. (Portekiz'den, İspanya'dan, İrlanda'dan ve İtalya'dan)

Yaşanan emperyalist krizin faturasının kendilerine kesilmesini istemeyen on binler işçi-emekçi, yürüyüş boyunca çok renkli görüntüler sergilediler. Avrupa'yı oluşturan birkaç ülke dışında yürüyüşe her Avrupa ülkesindeki işçi-emekçiler yoğun bir katılım sergilediler. Uzun dönemden beri (Fransa hariç) kitlesel katılımlı gerçekleşen böyle bir yürüyüşün yapılması önemlidir, sarı sendikaların önderliğinde yapılması dahi bu durumu değiştirmiyor. Yani bugüne kadar yapılan bu yürüyüşler genelde hafta sonları organize edilirdi, son yapılan bu yürüyüşün bir iş günü olması bu yürüyüşü daha da anlamlı hale getiriyor. Bugün burjuvazinin bu saldırılarına karşı sokağa çıkarak öfkelerini dile getiren işçi-emekçiler, iktidar güçlerine verdiği mesaj çok önemlidir. Ben artık senin yönetimini, adaletsiz ve haksız buluyorum, artık bu şekilde yönetilmek istemiyorum, gücümü gör ve bu duruma son ver talebindeyim.

Bu gelişmelerin analizini yapan burjuvazi bu sürecin böyle sürdürebilirliğine inanmıyor. Bir aşamada sermaye birikiminin, yeniden başlaması için gereken temizlik, iflaslar, işten çıkartmalarla insanın direnci, tüm siyasi sonuçlarıyla kaldıramıyacak ağırlıkta olduğunun farkındadır. Bundan dolayı sermaye, dipten gelen dalgaya karşı bir dalga kıran oluşturması gerekiyor. Tamda emperyalist bunalımın had safhaya çıktığı dönemde, büyütüp beslediği sarı sendikaları görevlerini yapmak için devreye koyuyor. Bu sendikalara işçiler üzerindeki etkisini devam ettirmesi için her türlü desteği ve olanağı sunmaktadır. İşçi-emekçilerin öfkelerini kontrol edilebilir bir durumda tutmak görevini devam ettiren sarı sendikalar, burjuvazinin zor zamanlarda sığındığı limanlarda biri olma işlevini yakıcı bir şekilde devam ettiriyor olması işçi ve emekçilerin iktidar hedefine yönelmesinin önündeki en büyük engeldir. Emperyalist-Küresel kriz birçok ülkede siyasi eğilimleri ve dengeleri de değiştirmesine nazaran, ibre işçi ve emekçiler lehine işlemiyor. Emperyalist krizlerin böylesi dönemlerinde, alternatif arayışlar yani, sosyalizme yöneliş kadar, otoriter-siyasete, faşizme savrulmuş da mümkün. Bugün yaşanan emperyalist-küresel krizde ibre ne yazık ki burjuvaziden yana esmeye devam ediyor.

Brüksel yürüyüşünde, Avrupa'nın birçok ülkesinden gelerek yürüyüşe katılan onlarca sendika kurum ve kuruluşlar içinde ne yazık ki göçmen örgütleri yok denecek bir durumdaydı.

İçinde geçtiğimiz emperyalist kriz döneminde, faaliyet yürüttüğümüz ülkelerdeki göçmen işçi-emekçilerin, yerli halkların, ilerici hareketlerin mücadeleleri bizlere sorumluluklar yüküyor. Bu sorumluluklarımızı yerine getirdiğimiz oranda anti-emperyalist, anti-faşist duyarlılıklarımızın daha canlı ve diri kalacağı kesindir. Dolayısıyla bu canlılık, nerede olursa olsun bizi birçok gelişmeler karşısında daha duyarlı ve hareketli kılacaktır. Demek ki; anti-emperyalist ve anti-faşist, göçmen demokratik örgütü olmayı başarmak ezilenlerin ekonomik, demokratik, anti-emperyalist mücadeleleri karşısında alacağımız tutumla direk bağlantılıdır.

AKP'NİN 'KÜLTÜR POLİTİKALARI'?[*]

SİBEL ÖZBUDUN

"İçsiz cevizi

hafifliği ele verir."[1]

"AKP ve kültür politikaları?" konusunda yazı istediğinde, bir an durdum... "AKP ve Anayasa değişikliği", "AKP ve neo-liberalizm", "AKP ve emek haklarının gaspı", "AKP ve özelleştirme", "AKP ve işsizlik", "AKP ve mahalle baskısı", "AKP ve neo-Osmanlılık", vs., vs., daha da çoğaltılabilir... velhasıl onlarca, belki de yüzlerce başlık altında irdelenebilecekken "Kültür Politikaları" şıkki (dikkat, "Kültür" demiyorum...) gerçekten de AKP ile en son yan yana getirilebilecek başlıklardan biri gibi duruyor...

"Kültür politikaları" anlayışını "Batılılaşma" fikri üzerine inşa etmiş bir devlette bu kalem, gerçekten de muhafazakârlığı (Sünnî) İslâm'a referansla anlamlandırılan ve/fakat "çağdaş demokratik değerler platformunda siyaset yapmayı benimse"diğini[2] ilan eden, yani, genel hatlarıyla, İslâmî hat izleyen seleflerinin aksine Batı dünyasından bir kopuşu değil, "kendi değerlerini muhafaza ederek" bir entegrasyonu hedefleyen[3] bir parti için en mayınlı alanlardan biri olsa gerek... Ne de olsa, çoğunluğu İmam-Hatip zihniyetli bir kadroyla, operayı, baleyi, senfoni orkestrasını, tiyatroyu, resmi, heykeli vb. "yönetmek" durumunda olmak, oldukça "nazik" bir konum...

"İslâmî çıkışlı" olmayan sağ-muhafazakâr iktidarlar, daha önce çokça "hamaset"e dayanarak götürüyorlardı maçı: 29 Mayıs'lardaki mehteran gösterileri, Devlet Tiyatrolarında Necip Fazıl oyunları, Türk Tarih Kurumu'nun Osmanlı-Türk kültürü, Kültür Bakanlığı'nın Türk-İslâm sentezi konulu yayınları, 19 Mayıs gösterilerinde kız öğrencilerin uzayan etek boyları, arkeolojik kazılarda Selçuklu-Osmanlı eserlerinin öne çıkartılarak İslâm-öncesi uygarlıkların göz ardı edilmesi, "maneviyatçı" yazarlar "taltif" edilirken "solcu" addedilenlerin unutulmuşu terki... Tüm bunları yaparken ne iç

iktidar odakları, ne de Batı dünyası tarafından "İslâmcı/Şeriatçı" olarak damgalanmayacaklarını bilmenin gönül rahatlığı içerisinde, züccaciye-cii dükkânına dalmış bir filin pervasızlığıyla davranabilmekteydiler...

AKP'nin "kültür politikaları" (böyle bir şeyden söz edilebilecekse şayet), kanımca bu "hareket serbestisi"ne sahip değil. Birbiriyle bağlantılı birkaç nedenden dolayı. Öncelikle, "İslâmcıların en liberali, liberallerin en İslâmcısı" AKP iktidarının küresel neo-liberal sisteme bir dizi taahhüdünden dolayı...

Yanlış anlaşılmasın, "küresel neo-liberal sistem" açısından kültür ve sanatın "piyasaya tahvil edilebilirliği", onun kalitesinin, estetik değerinin, ya da "Batı standartlarına uygunluğu"nun çoktan önüne geçmiş durumda. Bir başka deyişle, bir sanat yapıtının neo-liberal sistem açısından değeri, ille de onun Batı Avrupalı sanat ölçütlerinin incelikleriyle uyarlı olmasını, hatta sanat eseri sayılmasını dahi gerektirmiyor. "Pazarlanabilir" olması yeter... (Michael Jackson'un eldiven tekinin, Hong Kong'da düzenlenen bir müzayedede 420 bin dolara satıldığı[4] anımsansın! Ya da şimdi adını unuttuğum bir ABD'li ressamın, salt tuval üzerine çizdiği ABD doları resimleriyle ün yaptığı...)

[İki genç iktisatçı, Yar. Doç. Dr. Aylin Seçkin ile Dr. Erdal Atukeren'in 13 ressamın 1030 resmini temel alarak bir endeks oluşturdukları "Türk Sanat Ekonomisi" konulu çalışmalarını -salt akıl edilmiş olmasıyla dahi- bu konuda çarpıcı bir örnek oluşturuyor. *Hürriyet* gazetesindeki söyleşilerinde, "Biz sanat eleştirmeni değiliz," diyorlar. "Arzı, talebi olan, parayla dönen bir piyasayı analiz ettik." Seçkin ile Artukeren'in oluşturdukları endeks ise, resmin eskiliği-yeniliği, tuval malzemesi, çizim/boyama malzemesi, boyutu, sergilendiği galeri, ressamın yaşayıp yaşamadığı vb. değerleri kapsamakta ve spekülâtorleri etkileyen faktörleri (iktisadî kriz gibi) gözönünde bulundurmakta! (Örneğin, yazarlar, 11 Eylül'den sonra ABD'de

İslâm temalı resimlerin "piyasasının düştüğü" saptamasını yapıyorlar.) [5]

Sorun şurada ki, "pazarlanabilirlik", genellikle zevkleri, Batılı kültür-sanat gelenekleri ortamında biçimlenmiş bir "müşteri" kitlesini imâ etmekte. Bu da, "sanat alıcıları"nın en zenginlerinin Batı dünyasında ya da Batı "kültürü"ne uyarlı çevrelerde bulunması anlamına geliyor...

Bu durum, (içeriğini kendisinin de pek net bir biçimde doldurmadığı "çokkültürcülük" taahhütleriyle birlikte) AKP'yi, kendi zihinsel şablonlarına uygun olmasa da "piyasa"sı olan sanatçılara mecbur bırakıyor: Orhan Pamuk'a, Adalet Ağaoğlu'na, Yılmaz Erdoğan'a, Sazen Aksu'ya örneğin... Tabii onları, bozacının "liberal" şahitliğine koşmak gibi "küçük" bir kurnazlığa başvurmak kaydıyla...

Bir başka deyişle, AKP'nin "kültür politikaları"nın temelini, partinin yürekten benimsediği ve Türk siyaset sahnesinde koşulsuz kayıtsız temsilciliğine soyunduğu neo-liberal yönelimler oluşturuyor. Bu nedenle değil midir ki, "Kültür" ve "Turizm" bakanlıkları bu partinin iktidarı sırasında usta bir hamleyle birleştirilip, bilinçaltılarına kültürün "turistik" bir "şey", bir girdi olduğu yolunda bir müdahalede bulunuluyor. Bu nedenle değil midir ki, AKM ve Muhsin Ertuğrul sahnesi Taksim-Harbiye arasına konuşlanacak bir "Kongre ve Kültür Vadisi"ne kurban edilmek isteniyor. Bu nedenle değil midir ki İstanbul'un "Avrupa Kültür Başkenti" ilan edildiği 2010 takvimi balonlu, ateşli, havaî fişekli, Tarkan'lı, Mercan Dede'li, sema'lı, baleli muhteşem bir "görsel kitsch"le açılıyor. Bu nedenle değil midir ki, akçalı "sanat projeleri" ile ilgili yolsuzluk haberlerinin medyaya yansımadağı gün geçmiyor.[6] Ve bu nedenle değil midir ki Kültür ve Turizm Bakanlığı, İstanbul Ayasofya Müzesi, Topkapı Sarayı Müzesi-Harem Dairesi, Efes başta olmak üzere 48 müze ve örenyerini özelleştirme kararı alıyor...

İkinci nokta ise, yükselen AKP

burjuvazisinin, beslendiği Sünnî-muhafazakâr geleneğin kültürel/sanatsal çoraklığı karşısında, artık "mürekkep yalamış", "kültür-sanat işlerine bulaşmış" ağızlar aracılığıyla dile getirmeye başladığı "yeni özelemler"... Sanatsal-kültürel alanda da "görünür", "beğenilir" olma, vasatın üzerinde estetik makyaslar oluşturabilme arzusu... Bu konuda, İstanbul Büyükşehir Belediyesi danışmanlarından, *Zaman* yazarı Prof. İskender Pala'nın "itiraflar"ı oldukça aydınlatıcı:

"Hele bir bakınız!.. (...) Hükümet olsun, AK Partili belediyeler olsun, sanatsal etkinliklerinde kendi kimliklerini temsil konumundan uzakta değiller midir? Buna rağmen o çevrelere yaranabildikleri söylenebilir mi? Sebep basit! Geldiği gelenek tamam yüz elli yıldır kültür ve sanatı bir kenara bırakmış vaziyette. Bu yüzden hükümetin kültür sanat vizyonu sol gelenekten bir sayın bakana teslim edilmiş durumdadır. Neden mi? Cevap basittir; bu ülkede muhafazakarlar zengin de, patron da, bilim adamı da oldular, iktidar bile oldular, ama bütün bunlar olurken kültürlerini iskaladılar, (...) sanatçı olamadılar. Onlar da haklıydılar; daha yakın zamana kadar başlarını doğrultup ayakta durma mücadelesi vermekle meşgul idiler. Yıllardır yaklaşılmadıkları semtlerde işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmekle meşgul idiler. (...) Ama atılım sonuç verdi; bir iç dinamik, bir azim kapladı içlerini ve büyük adamlar olup büyük büyük mevkilere geldiler. Yavaş yavaş devleti ve kurumlarını tanıdılar. Çok geçmedi, güvenin sahibi oldular. Bunu güç sahibi olmak izledi. Velhasıl çok şey oldular ve elbette çok oldular. Yazık ki bu arada kültürel anlamda kendileri olmayı unuttular. Bu yüzden bu toprakların öz kültürünü devşirecek yaklaşımlardan uzakta kaldık. Zengin giyindik ama zarafet göstere-medik, pahalı evlerde oturduk ama zevksiz döşedik. Gönüllerimizde oluşan açlıkları tiyatroya giderek, galeri gezerek, sanat eseri üreterek değil de ailecek alışveriş merkezlerinde eğleşerek gidermeye çalıştık.

Amerikan filmleri seyredip hamburger yiyerek gidermeye çalıştık. Aile ortamında bu ay hangi sanatsal etkinliklerin gündemde olduğu da, hangi kitabın okunması gerektiği de asla sohbet veya tartışma konusu olmadı. Vah ki kendimizi yeniden inşa edesiye kadar da olmayacak!..” [7] (...)

“Kendimize bir bakalım. Uzak geçmişimizdeki yüksek sanat ve kültür zeminini göremesek de yakın geçmişimizde televizyona yahut sinemaya bir günah kutusu olarak baktığımızı hatırlayalım. Çocuklarımızın henüz bir dizi film senaristi, bir oyuncu, bir film yapımcısı, bir film müziği bestecisi olamayışlarının ilk sebebi işte budur. Çağın gelişmelerine ayak uydurmak yerine onu bir dayatma kabul edip kabuğuna çekilmek böyle bir sonuç doğurmuştur. Pek çok aile reisinin zihninde çocuğunu bir konservatuara yazdırmak hâlâ cazip bir fikir değildir. Dahası, kültür sanatı desteklemek gibi bir davranış biçimine de aşına olamayız. (...)

Gazetelere şu yolda ilan veresim geliyor: Çocuklarını konservatuarda okutacak anneler, babalar aranıyor. Sağ ayağın sancılarını dindirecek sinemacı gençler aranıyor. Bu gençlerin çekecekleri filme sponsor olacak patronlar aranıyor. Gençlere her yönden destek verecek burjuvalar aranıyor. Sinemayı günah saymayacak din adamları aranıyor. Kendi geleceğine yatırım yapacak bürokratlar aranıyor!” [8]

Bir yandan kendi “kültürel-sanatsal mündericati”ndan tatmin olmayan bir “yükselen sınıf”, neo-İslâmcı burjuvazi, bir yandan neo-liberal piyasanın basıncı, bir yandan kendi “muhafazakâr” tabanının, kültür-sanat işleri daire başkanlığına din öğretmenlerinin atanması, Faisal Finans danışmanlarının sanatçı kadrosundan maaşa bağlanması,[9] çeşitli oyunların yasaklanması[10] ya da sansürlenmesi[11] gibi sonuçlara yol açan siyasal ve kliyalist talepleri...

AKP’yi, kültür-sanat alanında, körebe oyunundaki ebeye çeviriyor.

Şivan Perver ile Mehmet Akif Ersoy’un, Pir Sultan ile Şeyhülislâm Ebusuud’un, Necip Fazıl ile Nazım Hikmet’in adının aynı solukta sıralanabilmesinin hikmeti (!) tam da bu...

NOTLAR

[*] Evrensel Kültür, No:226, Ekim 2010...

[1] Şeyh Sadi Şirazi.

[2] Adalet ve Kalkınma Partisi Programı’ndan.

[3] “Partimiz, milli kültürümüzdeki esas yapıyı, üslubu koruyarak evrensel değerlerle milli kültür arasındaki etkileşimi en üst noktaya çıkarmayı amaçlamakta, gerçek bir çağdaş kültür atmosferi oluşturmanın bu yoldan geçtiğine inanmaktadır. Bu iki alanı, çatışma konusu olmaktan çıkarıp, her iki unsurun zenginliklerinden birlikte yararlanmak Partimizin kültür politikasının temelidir.” (AKP Programı’ndan)

[4] “Michael Jackson’un Eldivenine 420 Bin Dolar”, *Radikal*, 22 Kasım 2009.

[5] Ayten Serin, “İki İktisatçıdan Türk Resim Piyasası Analizi”, *Hürriyet*, 22 Nisan 2008.

[6] Ve soruyor, AB’nin sponsorluk hizmetleri konusunda bilgi vermek üzere oluşturulmuş internet sitelerinden biri: “Sizin hâlâ bir AB projeniz yok mu?” (<http://www.abvizyonu.com/etiket/kultur-sanat-projeleri>)

[7] İskender Pala, “Kültürel Meselelerimiz - 1 Bir Çatışma Zemini Olarak Kültür”, *Zaman*, 20 Ekim 2009.

[8] İskender Pala, “Kültürel Meselelerimiz - 2 Sinema”, *Zaman*, 27 Ekim 2009.

[9] “İşgalin adı konu” (http://www.tiyatrom.com/idris_gulluce.htm)

[10] Yılmaz Okumuş’un yazıp Haldun Açıközlü’nün sergilediği “Laz Marks” isimli oyunun İdil ve Cizre’deki temsilinin engellenmesi gibi. (Bkz. Türkiye Tiyatroları Birliği, “Tiyatroya Engellemeler Türkiye’nin Ayıbı Olmaya Devam Ediyor”, <http://turkiyetiyatrolaribirligi.blogspot.com/2010/04/tyatroya-engellemeler-turkiyenin-ayb.html#more>)

[11] Örneğin, Trabzon Devlet Tiyatrosu tarafından sergilenen “Düğün ya da Davul” oyunundaki kimi repliklerin yasaklanması (bkz. “Tiyatro oyuncularına Erdoğan sansürü!”, *Medyafaresi*, <http://www.medyafaresi.com/haber/12053/guncel-tyatro-oyuncularina-erdogan-sansuru-hangi-replikler-yasaklandi.html>)

Gerçekler inatçıdır

EMPERYALİSTLER ARASI SAFLAŞMA VE PKK’Yİ TASFIYE GİRİŞİMİ...

Emperyalist emellerle Irak’ı işgal eden ABD, kukla yönetim oluşturduktan sonra askeri gücünü belli periyotlarla çekme kararı almıştır. Emperyalist emelleri doğrultusunda işgal ettiği Irak’ı yeniden düzenlemiştir. Kendine bağımlı bir yönetim oluşturduktan sonra, Kürdistan’daki askeri gücü dışında diğer alanları boşaltmayı planlayan ABD, bu doğrultuda hareket etmede kararlıdır. Bunun sonucu olarak bir miktar askeri gücünü çekmiştir. Diğer güçlerini de çektikten sonra, bölgede oluşacak boşluğu manyetik alanındaki bir devletin askeri kesimi üzerinden doldurmayı planlamaktadır.

ABD, mevcut konjonktürde Irak’taki emellerini Türkiye üzerinden yerine getirmeyi planlamaktadır. Çekileceği alanın yaratacağı askeri boşluğu, TC ordusu üzerinden gidermeyi tasarlayan ABD, Türk devletine, PKK’ye karşı aktif destek vaat etmektedir. TC devleti doğası gereği böyle bir rolü tartışmasız üstlenir. Buna hazırdır. ABD’nin açıktan onayı ve desteği olduğu takdirde Irak-Kürdistanı’na kalıcı olarak girecek olan Türk ordusu, PKK dışında ayrıca sivil Kürt toplumuna da askeri saldırılar yöneltecektir. Kendi bünyesini doğrudan hedef alan saldırıları PKK gerilla savaşıyla savuşturabilir, ama, devletin sivil halka yönelik klasik saldırıları devam eder. Lakin ABD bununla birlikte TC devletinden başka roller üstlenmesini de istemektedir. TC’nin bu rolleri üstlenmesi durumunda ABD, Türk hakim sınıflarının devletine açık desteği o zaman verir.

* * *

Lakin dünya çapında pazarların rekabete dayalı olarak, emperyalistler arasında yeniden paylaşıldığı ve yeni ilişkilerin kurulduğu bir sürece girilmesi ile beraberinde yeni saflaşmalar getirmektedir... TC devletinin son dönemlerde Rus ve Çin gibi emperyalist devletler ile kurduğu ekonomik bağlar dikkat çekicidir. Dünya çapındaki krizden en fazla etkilenen ABD ve Avrupa emperyalistlerine kıyasla, giriştikleri ilişkilerde daha fazla pay veren Rusya ve Çin, bunun sonucu olarak dünyanın birçok bölgesinde kurdukları ilişkileri TC ile de kurmuşlardır. Ayrıca Rusya ve Çin’e bağımlı “anti-Amerikancı” İran ve Suriye ile de ilişkiler geliştirilmiştir. Türkiye hala ABD ve Avrupa mali sermayesine daha bağımlıdır. Hala onlarla geçmişe dayalı çok yönlü ilişkileri devam etmektedir. Ama geçmişe kıyasla Rusya ve Çin’in başını çektiği diğer emperyalist kutupla da stratejik ilişkiler kurulmuştur. TC tarafından bölgede kurulan bu ilişkilerle beraber, İsrail ile araları da açılmıştır... Artık tüm bu gelişmeler ABD’yi rahatsız etmiştir. Yarım asırdan fazla etkisi altında tuttuğu Türkiye gibi bir pazarın, Rusya ve Çin gibi yeni emperyalist devletlerle kurduğu bağlar ABD’nin, hatta Avrupalı emperyalistlerin de işine gelmiyor. Tüm bu gelişmelerle birlikte, dünya çapında derinleşen krizle beraber oluşan yeni politik konjonktür, ABD’yi, Ortadoğu’daki egemenliğini yeniden tesis etmeye itmektedir.

Bunun sonucu olarak, ABD tarafından Türkiye’ye NATO bünyesinde füze savunma sistemi dayatılmıştır. Her ne kadar hedef salt İran gösterilse de, hedef İran’ın da ötesinde bizzat manyetik alanında yer aldığı Rusya ve Çin’in başını çektiği kutuptur. Nitekim Polonya, Çek Cumhuriyeti veya Bulgaristan üzerinden Doğu-Avrupa’da oluşturulması planlanan NATO bünyesinde, anti-Balistik Füze Kalkanı ile Rusya ve Çin’in hedef alınması planlanmaktadır. Doğu-Avrupalı uşak devletler böyle bir proje içinde yer almak için hevesliler. Ancak hedef alınan İran, Rusya ve Çin ile de stratejik ilişkiler kurmuş Türkiye’ye bu nükleer proje ABD tarafından dayatılmaktadır. Türk devletinin bu projeyi üstlenmesi ilişki kurduğu İran, Rusya, Çin ile ilişkilerinde olumsuz etkiler yaratabilir. Ekonomik ve mali krizin damgasını vurduğu bu politik atmosferin daha da derinleşeceği kutuplaşmada, TC’ye yüklenen rol zorlu olacaktır. Bundan dolayı dayatılan füze kalkanı projesinin nasıl bir hat izleyeceği ileride netleşecektir. Ama şurası bir gerçek ki, uluslararası mevcut süreç ekonomik, sosyal, siyasi alanda olduğu gibi askeri alanda da daha uç kutuplaşmaların oluşacağı bir dönemece girecektir...

Bu füze projesinin hemen arifesinde NATO’nun Avrupalı müttefikleri Fransa ve Almanya, Rusya ile yaptıkları zirvede birbirlerini yoklamışlardır. ABD ise Çin’i, İran’ın nükleer silah geliştirmesinde yaptığı katkıyı durdurmasını ve Kuzey Kore ile ilişkilerinde uyarmıştır.

* * *

Emperyalistler arası kutuplaşmada Türkiye’nin vereceği karar ileride netleşecektir. Tüm politikalar da bu süreçle birlikte yeniden gündeme gelecektir. Dolayısıyla Irak’a müdahale ve PKK’ye yönelik saldırıların alacağı biçim ve boyut da o zaman daha açığa kavuşacaktır...

20. Mücadele yılında şan olsun YDG'ye!

YDG, kuruluşundan beri genç yığınların ve özellikle göçmen gençlerin ekonomik, politik, sosyal, kültürel, akademik sorunlarına sahip çıkmaktadır. Ve bu doğrultuda halk gençliğinin taleplerine tercüman olma çerçevesinde 20 yıllık bir deneyime ve sürekliliğe sahiptir.

Dünyanın adeta alt-üst olduğu 1990'lı yılların ideolojik-politik kaosu içinde cesurca ayağa dikilen bir demokratik gençlik örgütü olarak YDG örgütü göçmen gençlik mücadelesinde tarihsel bir çıkıştır.

YDG Türkiyeli ve T. Kürdistanlı göçmen gençlerin bir örgütü olarak doğsada, tüzüğündeki, programındaki ve pratiğindeki duruşuyla enternasyonal bir örgüttür. Dünya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi ile dayanışma içinde olmak daima temel politik çizgimizin bir parçası olmuştur.

Gençlerin çalışma hakkı, fırsatlara erişim hakkı, eğitim hakkı, örgütlenme hakkı gibi konularda geleneğimiz onlarca kampanyaya ve yüzlerce eyleme şahittir.

Genç kuşakların devrimci kültür-sanat çalışmasına kazanılması ve teşvik edilmesi doğrultusunda 20 yıldır büyük azimler sayesinde organize edilen Gençlik Kültür-Sanat Festivali (GKSF) önemli bir gelenek yaratmıştır.

20 yıllık Yeni Demokratik Gençlik mücadelesi politik, sosyal, kültürel, sanatsal, sportif alanlardaki zengin mücadele yöntemleriyle ilerici göçmen gençliğin ilgi alanında olmuştur.

20 yıllık devrimci, demokratik mücadele seyri içinde başka örgütlere onlarca kadro yetiştirmiştir. Türkiye'deki ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine, demokrasi mücadelesine çok ciddi katkılar sunmuştur.

YDG saflarında yetiştikten sonra tercihlerini daha ileri düzeyde yaparak mücadeleyi zorlu koşullar altında devam ettiren ve sonrasında şehit olan onlarca devrimci genç yoldaşlarımız saflarımızda daima anılmaktalar.

YDG Cenova, Rostock, München, Strassburg'taki anti-emperyalist mücadeleler içinde en ön saflarda yer alarak militarizme karşı tarihsel direniş örnekleri sergilemiş bir örgüttür.

YDG uluslararası gençlik mücadelesi içinde örgütlediği etkinlikler ve sergilediği mücadele pratiği açısından dost güçler tarafından dikkate alınan bir gençlik örgütüdür.

Bütün bunlar YDG'mizi gelecek yıllarda da daha ileri seviyelere taşımak

için bir vesiledir. 20 yılın deneyimleri, birikimleri, kazanımları ve başarıları ortadadır. Yanlış, eksik ve hatalı şekillenmelerden dolayı başaramadıklarımız da bilinmektedir.

Öyleyse dündeki doğruları ve yanlışları, gündeki gerçekleri ve umutları, yarına yönelik beklentileri ve vizyonları doğru tanımlayarak ilerleyelim. Örgütlü mücadelemizi gerçekler ve erişilebilir hedefler üzerine inşa edelim. Bunu başarmak elimizdedir ve mümkündür. Demokratik, kitlesel, atılgan, militan ve daha örgütlü YDG yaratmak için haydi hep birlikte görev başına.

Gençliğin Temel Haklarına Saldırıları

Gençliğin başlıca temel hakları olan barış içinde yaşama hakkı, iş hakkı, meslek hakkı, eğitim hakkı, erkek ve kızların eşitliği hakkı, ırkçılığın ve faşizmin olmadığı bir ortamda yaşama hakkı, temiz bir doğada yaşama hakkı, demokrasi ve katılımcılık hakkı, kendi yaşamını kendin belirleme hakkı gün geçtikçe daha da tehlikeye atılmakta, sömürülmekte ve tamamen unutturulup yok edilmeye çalışılmaktadır. Bu noktada gençliğin en önemli görevlerinden biri bu haklara sahip çıkmaktır. Günümüzün koşulları ve gittikçe küreselleşen sömürüyü göz önünde bulundurduğumuzda, gençliğin temel haklarına yapılan bu saldırılar hiçte şaşırtıcı olmasa gerek. Zira egemen güçlerin gelecek planlarının önünde en büyük tehlike yine gençliktir. Akademik, sosyal ve iş alanlarında haklarımıza yapılan bu saldırılara karşı koyabilmemiz, yine ancak gençlerin bir birlik içinde hareket etmesiyle olacaktır. Bu noktada gençlik örgütlülüğü büyük önem taşımaktadır ve varlık sebebi tam da bu noktada filizlenmektedir.

Gençliğin temel haklarına yapılan bu saldırılar dünyanın dört bir yanında boy göstermekte ve her geçen gün meşrulaştırılmaktadır. Avrupa genelinde hızla büyüyen eğitim sorununu, Türkiye özgülünde yer alan YÖK çıkmazı, eğitimi metalaştırma yolunda Bologna Projesi gibi emperyalist partentli politikalarla eğitime ve öğretime vurulan darbelerden sadece bir kaç örnektir. Ve bizim sessiz kaldığımız her bir saldırı yenilerini doğurmakta ve var olanların dozajını aleni şekilde yükseltmektedir.

Bu saldırılara en çok alet olan ve en büyük etkiyi yaratan araçlardan biri hiç şüphesiz medya ve onun çeşitli dallarıdır. Popülist akımlarla ve yozlaşmalarla birlikte bu etkiler hızla kültür ve sanat

cephesinde akmaktadır. Sanatın artistik ve bağımsız değerlerini yok ederek popülist bir anlayışla halkın bu arenalarda ifade hakları da daraltılmaktadır. Sinemada hala var olan sansür ögesi gibi araçlarla sanat yoluyla ifade şekli kısıtlanmakta ve yok edilmeye çalışılmaktadır. Kültür ve sanat insanların kendilerini en iyi ifade edebileceği bir platformdur ve bu platformda kendimizi ifade hakkımız olmalıdır. Fakat bu da diğer temel haklarımız gibi saldırıya maruz kalmakta yok edilmektedir.

Kültür sanat bu popülist yaklaşımla ticaret aracı olmamalı ve ürünleri kamusal zenginlik olarak tüm topluma sunulmalıdır. Ancak bu şekilde gerçek anlamda sanat adına bir şeyler üretebilir ve bunları ifade özgürlüğümüz adına kullanabiliriz. Gençliğin kültür ve sanata bakış açısı ve yaklaşımı büyük önem teşkil etmektedir, keza yapılacak olan kültür ve sanat festivalimiz aynı derecede önem taşımaktadır. Kültür ve sanat üst yapı özelliği ile toplumsal şekillenişte önemli rol oynamaktadır. Dolayısıyla Avrupa gibi kapitalist-emperyalist üretim tarzının hakim olduğu bir coğrafyada, alternatif kültür-sanat anlayışını diri tutmak ve gençliğin temel haklarına sahip çıkmak için Yeni Demokratik Gençlik Kültür Sanat Festivali önemli bir mevzidir.

İnsanın Topluma ve kendisine yabancılaşması/yabancılaştırılması

İnsanlık ne zaman kendi emeğine sahip çıkar ve onun üzerinde söz sahibi olursa o zaman özgürleşir. Milyarlarca insanın emeğinin bir avuç burjuva tarafından gasp edildiği bir dünyada yaşıyoruz.

Bilinmelidir ki; insan toplumsal ilişkileri içerisinde insandır. O, emek ve emek değerlerinden koştukça doğal gelişim seyri tahrip olarak doğaya, içinde yaşadığı topluma ve kendine yabancılaşır. Kendi kimliğini ve değer yargılarını aşındırarak 'kendisi olmayan'ı ikame eder. Oysa, o kendisi olmak zorundadır. İşte yabancılaşmanın kişi üzerindeki varoluşunun çelişkisi buradadır.

Sınıflara bölünmüş toplumlarda birey ya da grupların zengin ve ayrıcalıklı olma istemi, diğerleri üzerinde insan-sal olmayan bir kavrayış üretir. Örneğin eşitler arasında üstün yada erk olma düşüncesi: Yalanı, sahteliği, baskıyı, zorbalığı...vb hemen üretir. Öyleyse yabancılaşmanın miladı özel mülkiyet ile birlikte ortaya çıkmıştır. Gelişen tekniğe paralel işin parçalanmasıyla da

derinleşmiştir. Böylece insan, insanlık emeği ile doğayla, toplumla olan ilişkilerini ve bütünlüğünü kavrayamaz hale gelmiştir.

Emek ve emek değerlerine yabancılaşmış/ yabancılaştırılmıştır. İnsanlığın temel sorunu kendi ürettiği ürünü sahiplenememesi ve denetleyememesidir. İşte sömürü ve sömürü sistemlerinin varoluş kaynağı buradadır. Eğer emek ve emek değerlerine yabancılaşmışsa, başkalarının emeklerini gasp etmek meşrulaşır. Savaşlar, egemen sınıflar, yoz kültürler bunun sonucu değil midir?

Dünyayı üretenlerin, kendi emeklerini sahiplenecek oranda örgütlenmeyi henüz başaramadığı günümüzde, bütün haksızlıklar, çirkinlikler, kötülükler ve bugün olduğu gibi savaşlar kendini yeniden üretmektedir. Dahası gün ve gün izleyici olan 'bizler', dünyayı emek yönünde değiştirme çabısından yoksun olduğumuz oranda bu yabancılaşmanın parçası olmaktadır.

İnsanlığın bu illetten kurtulma ve kendi olma mücadelesi sizler gibi sorumluluk duyma ayrıcalığında olanların yaşamın her alanında ve anında ürettiğimiz emek ve emek değerlerini layıkıyla sahiplenmek ve sahiplendirmekle büyüyecektir.

20'sini gerçekleştireceğimiz Gençlik Kültür Sanat Festivali, bu yolda atılmış mütevazı ve iddialı bir adımdır. Çünkü Kültür/Sanat her türden yozlaşmanın alternatifi olarak emek ve emek değerlerini tarihsel, bütünsel bakabilme ve değiştirme yeteneğine sahiptir.

Kültür-Sanat üzerinden gerçekleştirilen saldırılar ve yozlaştırma politikaları

20 yıldır düzenlenen YDG – Gençlik Kültür Sanat Festivali, anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-şovenist cephede, emperyalist, faşist ve şovenist saldırılara karşı açılan kültür ve sanat cephesinde ki mücadele bayrağının en diri, en görkemlisi ve en örnek alınanı olmaya devam ediyor. Bu anlamda da, Festivalimizi, 20 yıldır, devrimci kültür ve sanat mücadelesinde alternatif bir adım, alternatif bir atılım ola gelmiştir. Bu bilinçle de, yaratılan değerleri geliştirerek geleceğe taşımakta bir elzemdir! Festivalimiz, devrimci sanatın kendisine ilham veren milyonlarla buluşturulması çabasıdır. Bu yarıyla başlı başına ciddi ve demokrasi ve devrim davasında fazlasıyla önem taşıyan bir işten söz ediyoruz. Bu anlamıyla da alternatif devrimci kültürün yaratılarak

postmodern gericiğin karşısına dikilmesi, emperyalist kültüre karşı mücadeledenin en önemli halkalarından biridir. Unutulmamalıdır ki, tek bir alana hapsolan ve buna göre şekillenen bir mücadele, anti-emperyalist mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayamaz, gide-rek deformasyona uğrar.

Emperyalist-Kapitalist sistemin her geçen gün dünya halklarına karşı saldırılarını derinleştirip çok yönlülediği bir süreçte, bu saldırıların tek başına savaş araçlarıyla sürdürülmediğini görmemiz gerekiyor! Egemenler, dünya halklarına karşı tank ve silahlarıyla yürüttükleri ve yürütmekte oldukları savaşlardan ve saldırılardan istedikleri sonucu yüz yıllardır alabilmiş değiller. Bu şekilde istedikleri ivmeyi de yakalayamayacaklarını tarihsel deneyimlerinden edindikleri tecrübelerden bilmektedirler. Bunun içinde, dünya halklarını, özelde ise gençliği adeta müziği, sanatı, eğlence kültürü, filmle-ri, reklamları, moda dünyası vb alanlarda kuşatmış durumdadır... Bu kuşatma ile hedeflenen, fiziksel imhadan çok, bireylerin beyinlerinin kuşatılması ve teslim alınmasıdır. Çünkü egemenler, yüz yıllardır halkları tutsak etmiş, işkencelerden geçirmiş, zindanlarda yatırmış, en güçlü silahlarıyla fiziksel olarak yok etmiş olmalarına rağmen istenilen sonuca ulaşamamışlardır. Bizlerde, mücadele içinde en yetkin ruhsal silahların bulunduğu devrimci sanata ihtiyaç duymalı ve onu geliştirmeliyiz / geliştirmek zorundayız.

Tüm bunlardan dolayı da, kitle ile-tişim araçlarını çok iyi bir şekilde kul-lanmakta olan egemenler, kitleleri dü-şünsel, düşsel, ahlaki ve insani boyu-tuyla teslim alabilmek için çok yoğun bir şekilde çalışmaktadırlar. Düşünsel, düşsel, ahlaki ve insani normları tes-lim alınmış ve sakatlaştırılmış bir top-lumun hiçbir şeyi kalmamış demek-te-dir! Bu anlamıyla da, Yeni Demokratik Gençlik olarak yozlaştırılmanın ve yoz-laşmanın Kültür ve Sanat cephesinde ki etkilerine karşı kurulduğumuz günden bu güne her alanda olduğu gibi, Kültür Sanat cephesinde de amansız bir mü-cadele içerisinde olduğumuz aşikardır. Devrimci Kültür ve Sanat cephesi, ezi-len ve sömürülenlerin kurtuluş müca-delesinde bir mevzidir. Örgütleyeceğimiz 20. Gençlik Kültür Sanat Festivali-miz bu cephede ki mücadelemize yeni bir soluk yeni bir adım daha katmalı ve bu cephede örgütleyeceğimiz ve demokrasi güçlerinin örgütleyecekleri daha nice Kültür ve Sanat festivallerine ilkleri ve tecrübeleriyle de örnek ola-rak bu tarz alternatif festivallerin ör-gütlenmesinde kilometre taşlarından birisi olma misyonunu oynamalıdır.

Gençlik Kültür-Sanat Festivali'nin Önemi

Hiç şüphesiz ki ; YDG Gençlik Kültür

Sanat Festivali, özü itibariyle geleceğin yaşam biçiminin imgesel açılımlarının bugünden şekillendirileceği niteliğine sahiptir. Halkların kendi acılarından, sevinçlerinden, coşku ve özlemlerinden harmanlanan ve sanatsal bir harmoni ile harmanlanıp şekillendirilen ve tekrardan kitlelere sunulan, halkın ilerici değer yargılarını hiç şüphesiz ki içerisinde devrimci bilinçle ete kemiğe büründürülecektir.

Kültür ve sanat insanlığın özlemi-ni çektiği eşit ve özgür bir toplumun, yeni kuşakların yetiştirilmesinin temel bir aracı olarak işlev görecektir, o hal-de mevcut koşullar altında da, yeni kuşakların eğitilip yetiştirilmesinin temel bir aracı olabilir, olmak durumundadır.

Geleceğin kuşaklarını sömürsüz bir toplumu kurma mücadelesine kültürel ve sanatsal anlamında hazırlayacak olan devrimci kültür ve sanat, aynı devrimci bakış açısıyla bugünün kuşaklarını da devrimci sınıf mücadelesine ve devrime hazırlamanın etkili bir silahı olabilir.

Burjuvazi açısından kültür ve sanat elit bir tabakanın mesleği ve işidir. Devrimciler açısından ise kitlelerin olağan toplumsal etkinliğinin/ günlük olağan süreçlerinin bir parçasıdır. Hiç şüphesiz ki, devrimcileştirilememiş bir kültürün temsil ettiği insan tipi yeni insanı temsil edemez. Bu başarılamadan yeni insan yaratılamaz, köhnemiş eski-yi yıkıp, güzeli ve yeniyi kurma gücüne ve yeteneğine sahip yeni kuşaklar yetiştirilemez.

Bilinmelidir ki ;

“Yöneten sınıflar, yığınların hayal kurmasının önemini iyi bilmektedir. Bu hayal iktidarın istediği türden olmazsa tehlikeli olur. Gelecek tasavuru-ru “devrim” diye şekillendiren kit-lelerden ölesiye korktukları için yığın kültürü üzerine hiçbir müdahaleden çekinmezler.”

Devrimci kültür sanat kurumları şüphesiz kültürün sanatın her alanında örnekler verecektir. Edebiyat, resim, müzik, tiyatro, sinema, heykel vs. bun-lar aynı zamanda insanın insanlaşma sürecin de değerler yaratan araçlardır.

Bizler bu gerçekliği bilerek hareket etmeli ve kültür sanat cephesine bakış açımızı da bu temelde ele alıp şekillen-dirmek durumundayız.

Öyleyse ; kültür sanat üretimimizi-zi yaşamın üretildiği alanlardan yaşamı üretenlerle üretmek zorundayız.

Resmin insanı alıp sürüklemesini nasıl yadsıyabiliriz. Müzik notalarının insanın yüreğinde ve bilincinde açtığı etkileri ifade etmemek mümkün mü?

Doğal olarak devrimci mücade-lenin bir aracı olarak, devrimci kültür sanat anlayışını kitlelerin içerisine taşı-mak oradan gelen deneyimlerle yaratılan değerlere ilerici öz katmak ve bi-rikimlerimizi yeniden kitlelerle paylaş-

mak gibi bir görevle karşı karşıyayız.

Devrimci kültür devrimci müca-delenin ana damarlarından biridir. Ve devrimci mücadelenin deneyimleriyle büyür ve ilerleyerek gelişir. Bizlerde kültür ve sanat cephesinin, bu önem-li silahın ezilen halkların lehine kul-lanılmasının vaz geçilmez önemi ve bilinciyle hareket etmeli, kültür-sanat cephesinde ki mevzilerimizi güçlendir-meliyiz.

Kültür ve sanat, toplumsal yaşa-mın temel bir alanı ve sınıf mücadelesinin temel önemde ve kendine özgü bir cephesidir. Dolayısıyla da, anti-emperyalist bir mücadele, mücadele-nin çeşitli alanlarındaki çelişkileri ve sorunları çözmeyi, biriken olanakları değerlendirmeyi, bu alanlardaki dina-mikleri harekete geçirmeyi başarabil-diği ölçüde etki alanını genişletir, güç-lenir ve başarıya ulaşır. Bu bir tercih değil bir zorunluluktur... Bu zorunlulu-ğun bilinciyle ve yapması gerekenlerin ağır sorumluluğuyla Yeni Demokratik Gençlik olarak, bir çok alanda olduğu gibi, Kültür ve Sanat cephesinde de Demokrasi mücadelemizi en iyi, en diri en dinamik ve en önde devam ettire-ceğiz...

Çeşitli oranlarda emeğimizin bir bileşkesi olan bu festivali, yoz kültür furyası ile hapsedilmek istenen gele-ceğimize sahip çıkabilme yolunda bir eyleme dönüştürelim. Bu anlayışla bü-tün yurtsever, demokrat ve devrimci kültür- sanat emekçilerini 20. Festiva-limize davet ediyoruz!

Genç kuşakların söz, karar ve ey-lem hakkını örgütleyerek ilerle!

Toplumsal bir katman olarak biz genç kuşaklar doğamız gereği enerjik, hareketli, sorgulayıcı ve yenilikçiyiz. Ne varki bizleri sarmalayan toplumsal koşullar, sosyal değerler ve ekonomik-politik ilişkiler bizim üzerimizde ikili bir etki yaratır. Bu etkinin olumlu ve olum-suz yanları vardır. Olumsuzluklar ve olumluluklar biz genç yığınlar tarafın-dan sürekli sorgulanır. Özellikle özgür-lük, adalet ve hak arayışları biz gençleri politik sorgulamalara yönlendirir.

Genç kuşaklar olarak kendimiz için özgürlük, adalet ve hak arayışı için-deyken, aynı şeyleri bütün toplum için talep etmek gerektiğini öğreniriz. Bu aşamadan sonra toplumsal verili ko-şullara artık itiraz etmeye başlarız ve kendimizi toplumu değiştirme girişimi içinde buluruz. Toplumsal koşulların değişmesi üzerinden kendi özgürlük-lerimizin de kalıcı biçimlerde ilerletile-ceğini ancak örgütlü mücadele içinde öğreniriz.

Örgütlü mücadele bizler için ilk baş-larda zor, zahmetli ve kısıtlayıcı gelse de, zaman içinde örgütlü mücadelenin birleştirici, bütünleştirici ve kazandırıcı olduğunu kavrarız. Toplumsal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri önemli bir aşı-

ma olarak içinde demokratik hakların kazanılması, korunması ve geliştirilme-sinin gerekliliğini öğreniriz.

Lakin kapitalist toplumun egemen sınıfları ‘söz, karar ve eylem hakkı’mızı örgütlü ve toplu olarak ifade etmemizi engellemek ve bastırmak için bin bir türlü hile, entrikaya ve hatta şiddete başvurmaktan geri durmazlar.

Sermayenin saltanatı sömürü, ta-lan, eşitsizlik ve baskı üzerine inşa edildiği için, biz gençlere yönelik hak haspları temsil ettiğimiz sınıf gerçekli-ğine bağlı olarak biçim alır. İşçi, emek-çi, köylü, küçük üretici, esnaf, aydın ve memur kesimlerden gelen gençler isek söz, karar ve eylem hakkımız anayasa-larla, uygulama yasalarıyla, iktidar erk-lerinin şiddetiyle engellenir.

Göçmen ve göçmen kökenli genç vatandaşların sorunları toplumsal so-runlardan bağımsız ele alınamaz. Göç-menlerde halk içindeki katmanların ve sınıfların ezilmişliğinden ve baskı altına alınmasından paylarına düşeni alırlar. Lakin göçmen gençler ve göçmen kö-kenli gençler olarak özel bir ayrımcılığa daha maruz kalırız. Nedense istihdam, eğitim, öğrenim, sağlıklı yaşam ve zen-ginliklerden payımıza çok az düşer. Adeta üçüncü sınıf insan muamelesi görürüz.

Bu durum emperyalist- kapitalist sistemin dünyamızda yarattığı sosyal tahribatların bir sonucudur. Sömürü, baskı, şiddet, eşitsizlik, savaşlar, insa-nın kendi doğasına yabancılaşması bü-tün bunlar sistemselleşmelerdir.

Demokratik gençlik örgütlenmesi olarak söz, karar ve eylem hakkımızı savunmak ve geliştirmek için üretken bir mücadele içinde olmalıyız. Hayatın her alanında bu haklarımızın bilincin-de olarak hareket etmeliyiz. Bizi diz-ginlemeye, enerjimizi köreltmeye yel-tenenlere karşı atılgan bir mücadele içinde olmalıyız.

Bize ‘altın kafes içindeki tüketim budalası bir tutsak’ olmayı dayatan ve buna karşı geliştirilen örgütlü özgürlük kavgamızı bastırmak isteyenlere karşı militan bir mücadele içinde olmalıyız. Sömürülen işçi sınıfının ve ezilen dün-ya halklarının haklı mücadelelerini bir-leştirmek ve büyütme için cesur bir kavga insanı olmalıyız.

İşte bu nedenle;

Söz, karar ve eylem hakkımızı örgüt-leyerek ilerlemek için; YDG saflarında daha güçlü birlikler yaratmak amacıyla cesur, üretken, atılgan ve militan mü-cadele içinde olalım.

Politik mücadelede, örgütsel müca-delede, toplumsal/ sosyal mücadelede ve hayatın pratiği içinde söz, karar ve eylem hakkımıza sahip çıkalım ve bu hakları bizzat örgütlü mücadele içinde geliştirelim.

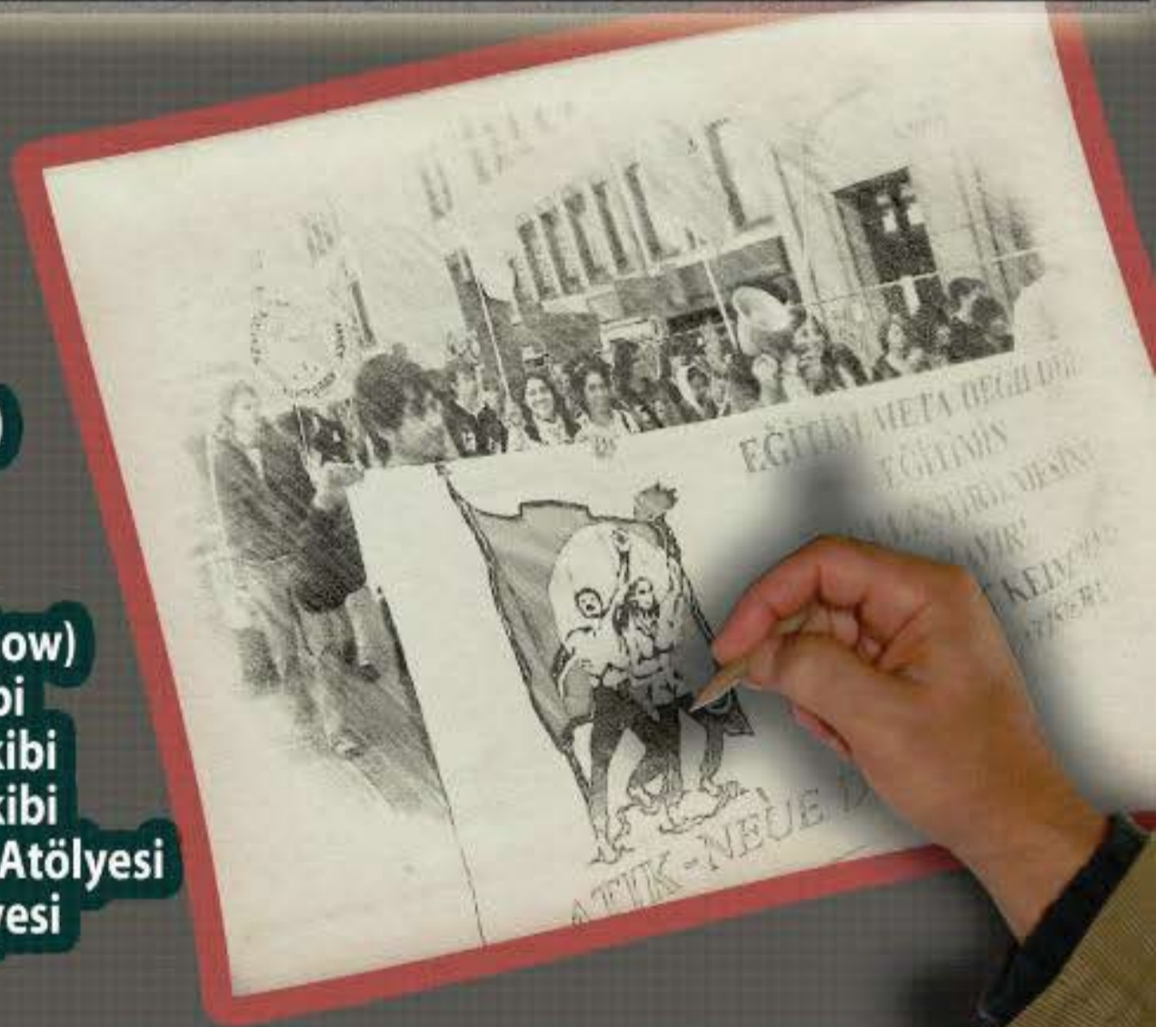
20.

GENÇLİK KÜLTÜR-SANAT FESTİVALI
JUGEND KULTUR & KUNST FESTIVAL
YOUTH CULTURE & ART FESTIVAL
FESTIVALA ÇAND U HUNERA CIVANAN

"Yeni Demokratik Gençlik" in 20. Yılında Örgütlü Mücadeleyi Güçlendirelim!"

Oğuz Aksaç
Hasan Sağlam
Umut Akar
Grup Haykırış
Grup Şiar
Özden Özogul
Grup Kalamu (İtalya)
Sub Terra (Şili)
Grup Zivana
Mavi Yol Şiir Ekibi
Momo-Style (Davul Show)
Yıldız Halk Dansları Ekibi
Nergiz Halk Oyunları Ekibi
Özgün Halk Oyunları Ekibi
Umuda Tohum Sanat Atölyesi
Gökkuşuğu Sanat Atölyesi
Sinevizyon
Konuşmacılar

11.12.2010 | 11:00

TITUS-FORUM / NORDWESTZENTRUM

WALTER-MÖLLER-PLATZ 2

FRANKFURT

GİRİŞ:

ÖN SATIŞ 8 €

KAPI 10 €

Düzenleyenler: ATİK-YDG & DSB | info@ydg-online.org | +49 [0] 178 763 26 02

WWW.YDG-ONLINE.ORG